

MIREASA LUMINII

*Imne din Bisericile Siriene,
închinare Preasfintei Născătoare
de Dumnezeu*

MIREASA LUMINII

*Imne din Bisericile Siriene,
închinat Preasfintei Născătoare
de Dumnezeu*

Binecuvântarea arhierescă și Cuvânt înainte:
IPS Dr. IRINEU POPA,
Arhiepiscopul Craiovei și Mitropolitul Olteniei

Traducere de pr. dr. IONIȚĂ APOSTOLACHE
și prof. HERMINA MARIA APOSTOLACHE,
după versiunea în limba engleză a
Prof. Dr. SEBASTIAN P. BROCK

Editura Mitropolia Olteniei
Craiova 2019

Coperta 1: Icoana „Bunei Vestiri“, Biserica Obedeanu, Craiova
Coperta 2: Fragment de text: IPS Dr. Irineu Popa, Cuvânt înainte; Sebastian P. Brock, Introducere

© Fundația „Sf. Nicodim”, a Facultății de Teologie din Craiova în colaborare cu St. Ecumenical Research Institute (SEERI), Kottayam, India

Corectură text: pr. conf. dr. Constantin Băjău

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Mireasa luminii: imne din bisericile siriene, închinare Preasfintei Născătoare de Dumnezeu/ binecuvântarea arhierescă și cuv. înainte: IPS dr. Irineu Popa, Arhiepiscopul Craiovei și Mitropolitul Olteniei; trad. de pr. dr. Ioniță Apostolache și prof. Hermina Maria Apostolache, după versiunea în lb. engleză a prof. dr. Sebastian P. Brock. - Craiova: Editura Mitropolia Olteniei, 2019
ISBN 978-606-731-068-9

- I. Irineu, arhiepiscop al Craiovei și mitropolit al Olteniei (pref.)
- II. Apostolache, Ioniță (trad.)
- III. Apostolache, Hermina Maria (trad.)
- IV. Brock, Sebastian P. (trad.)

2

ISBN 978-606-731-068-9

Cuvânt înainte:

„Către Născătoarea de Dumnezeu, acum cu osârdie să alergăm”

Învățătura ortodoxă despre Maica Domnului reprezintă baza dogmei creștine cu privire la mântuirea întregului neam omenesc. Fiul lui Dumnezeu S-a născut ca Om, „de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria”, depășind legile nașterii omenești. Evanghelia Sfântului Luca ne pune în lumină legitimitatea *cultului preacinstirii Maicii Domnului* și prezintă modul în care Fiul lui Dumnezeu, la plinirea vremii, S-a coborât din ceruri și S-a întrupat, făcându-se om deplin, cu trup și suflet cuvântător.

Mai înainte, Dumnezeu a trimis pe îngerul Său la Fecioara Maria, să-i ceară consimțământul ca să fie mama Fiului Său. În felul acesta, Dumnezeu a voit ca, după cum o femeie, Eva, a adus moartea în lume, prin neascultare și revoltă, tot o femeie, Fecioara Maria, să participe la dăruirea vieții, prin ascultare și supunere față de voia Sa sfântă. Astfel, Sfântul Arhanghel Gavriil se face părtaș la Marea Taină a venirii Fiului lui Dumnezeu în lume, încredințându-o prin cuvintele: *„Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema”*.¹

Înțelegând astfel voia lui Dumnezeu, Fecioara Maria se smerește pe sine, acceptând Vestea cea Bună, datorită minunii care s-a petrecut prin cinstirea ei trup, în numele întregii firi omenești, mijlocind astfel la mântuirea oamenilor, prin credința

¹ Lc. 1, 35.

și ascultarea sa liberă. Ea devine astfel *noua Evă*, „Mama celor vii”. Credința totală a Sfintei Fecioare, în vestirea împărtășită de Dumnezeu prin înger, a însemnat o unire spirituală cu El și coincide cu cea mai mare taină a smereniei. Acceptul ei liber: „*Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!*”², reflectă *încrederea* nu numai prin faptul că din ea se naște Fiul Celui Preaînalt, ci și prin modul minunat în care se va săvârși aceasta. Deși era hotărâtă să rămână fecioară, Ea primește să fie Maică, primește ceea Dumnezeu cere de la dânsa, învoindu-se cu o încredere totală, dar și cu smerenia, care o face să se supună întru totul vocii Domnului. Zămislirea cea fără de sămânță și fără de prihană a Fiului Celui Preaînalt, prin pogorârea Duhului Sfânt asupra Fecioarei Maria, și nașterea Sa, fără a rupe pecețile fecioriei Maicii Sale, reprezintă *temeiul fundamental al preacinstirii Maicii Domnului*, în cadrul cultului Bisericii lui Hristos.

Vechiul Testament expune ca element central speranța trimiterii în lume de la Dumnezeu a Mântuitorului. Această venire a Celui promis de Cel de sus constituie principiul fundamental al istoriei omenirii. În virtutea acestei așteptări se înscrie promisiunea unui Izbăvitor, care traversează Alianța și existența poporului lui Dumnezeu, fiind permanent alimentată de profețiile prorocilor, referitoare la trimiterea Izbăvitorului. El va fi „Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec”.³ În acest context se înscrie de bună seamă și rolul Fecioarei Maria, care a fost prefigurată în Vechiului Testament, așa cum a fost profețită și venirea Fiului lui Dumnezeu în lume, „*la plinirea vremii*”.⁴ Și așa cum Dumnezeu a pregătit pe poporul lui Israel pentru întruparea Fiul său, așa a vestit și pe Maica Fiului Său. Astfel, mărturia Sfintei Scripturi anticipează pe Preacurata Fecioară și misiunea ei în nașterea Fiului lui Dumnezeu.

² Lc. 1, 38.

³ Ps. 109, 4.

⁴ Cf. Gal. 3, 24.

Rațiunea acestei mărturii, cuprinsă în Sfintele Evanghelii, este de a dovedi că Domnul S-a născut „din casa și din seminția lui David”. Sintagma „fiul lui David”⁵ din Sfintele Evanghelii prezenta legătura Mântuitorului Iisus Hristos cu Israel și începutul Împărăției. Descendența Sa din David era necesar să se realizeze prin Fecioara Maria, care și ea venea „din casa și din seminția lui David”. Această prefigurare a determinat pe exegeții textului biblic să găsească în vechile Scripturi ale lui Israel, profeții și tipologii despre prefigurarea Maicii Domnului, despre „Eva”, despre „Înțelepciunea lui Dumnezeu”, sau despre „Mireasa” din Cântarea Cântărilor. Înșușirea acestor prefigurări de către Biserica creștină a primelor veacuri a fost foarte importantă, în cunoașterea adevărului despre zămislirea și nașterea Mântuitorului Hristos și despre cinstirea Maicii Domnului.

Vechiului Testament o prezintă pe Fecioara Maria în cadrul promisiunii făcute de Dumnezeu lui Adam și Evei, după căderea lor în păcat, când s-a adresat șarpelui: „*Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul*”.⁶ Sfântul Irineu de Lyon, scriind în cea de-a doua jumătate a secolului al doilea, a comentat acest text, dovedind că Mântuitorul Iisus Hristos S-a născut „din sămânța femeii”. El este astfel „al doilea Adam”, care a rezistat ispititorului, învingând, acolo unde „primul Adam” a fost învins.⁷

⁵Mt. 1, 1.

⁶Fac. 3, 15.

⁷În *Vulgata*, Fericitul Ieronim a tradus acest text astfel: „*Inimicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius; ipsum conteret caput tuum, et tu conteres calcaneum eius*”. Din nefericire, într-un anumit punct al transmiterii textului latin al Vulgatei, fie din greșeală, fie din înșelare ori din reflecție pioasă, acel neutru „*ipsum*” care corespundea neutrului „*semen*” [sămânță] a fost schimbat cu un feminin: „*Imicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius; ipsa conteret caput tuum, et tu insidiaberis calcaneo eius*”. Cu toate acestea, textul profetic, este clar, a

În acest context, Maica Domnului este cea „de-a doua Evă”, care a învins pe vrăjmașul neamului omenesc în locul „Evei celei dintâi”. Deci, referindu-se la legătura dintre Eva și Maica Domnului, Sfântul Irineu spunea: *„precum printr-o fecioară care n-a ascultat [adică Eva], omenirea a fost rănită și a căzut și a murit, tot la fel printr-o Fecioară [Maria], care a ascultat cuvântul lui Dumnezeu, omenirea adusă la viață, a primit viață. Căci Domnul [Hristos] a venit să caute oaia cea pierdută și omenirea era cea pierdută; și, astfel, El n-a devenit o altă alcătuire, ci întocmai cu a ei, cea coborâtă din Adam [adică Maria], a păstrat asemănarea alcătuirii; pentru că Adam trebuia neapărat să fie ridicat în Hristos, ca moartea să fie absorbită în nemurire. Iar Eva [trebuia neapărat să fie ridicată] în Maria, căci o fecioară, devenind avocatul unei alte fecioare, va dezlega și va strica neascultarea feciorească prin ascultarea feciorească”*⁸. Cele două persoane, așezate una la începutul creației și alta la începutul recreației lumii, marchează una neascultarea - Eva, iar alta ascultarea - Fecioara Maria. Ambele reprezintă faptele voinței libere a omului, nu ca o consecință a constrângerii, fie din partea diavolului, în cazul Evei, fie din partea lui Dumnezeu, în cazul Fecioarei Maria.

Așadar, orice om care participă la sfintele slujbe ale Bisericii noastre Ortodoxe, o preacinstește pe Maica Domnului. Ea este invocată în rugăciuni și gesturi liturgice ca „Pururea Fecioară” și ca „Maică a lui Dumnezeu”, fiind prezentă în toate ipostazele cinstirii aduse de credincioși în Biserică. Numele său este însoțit de rugăciunile Bisericii și de semnele de cinstire, prin închinăciuni și prosternări înaintea sfintelor sale icoane. Aceste semne de cinstire, deși sunt multe și numeroase, totuși

vizat desigur pe Fecioara Maria, care prin Fiul ei a biruit asupra diavolului, înșelătorul, zdrobindu-i capul.

⁸ Sf. Irineu de Lugdunum, *Demonstrația propovăduirii apostolice*, cap. 33, trad. de Prof. Dr. Remus Rus, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București 2001, p. 96-97.

niciodată Preacurata nu este separată de Fiul ei, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care a luat trup din trupul ei. Astfel, Maica Domnului este lăudată ca fiind „cea plină de har”, „cea mai cinstită decât heruvimii”, „prea sfânta”, care, datorită pogorării Duhului Sfânt asupra ei, este curățită de păcatul strămoșesc și ridicată mai presus decât puterile cerești. Biserica se roagă ei ca unei mijlocitoare către Dumnezeu și o așează înaintea tuturor sfinților.

Este demn de menționat că în ritul ortodox de cinstire, cât și în rugăciunile particulare, ale fiecărui credincios, dragostea față de Maica Domnului este fierbinte și s-a dezvoltat în decursul timpului fără a încălca în vreun fel dogma Bisericii. Este adevărat că în Biserica primară s-a păstrat tăcerea în jurul tainei Fecioarei Maria, dar n-a fost niciodată vreun timp în viața Bisericii, în care Fecioara Preacurată să nu fi fost cinstită ca Maica lui Dumnezeu. Când eretici au căutat să rupă unitatea Persoanei Mântuitorul Hristos, atunci de bună seamă că s-a pus problema proclamării solemne a cinstirii Preacuratei ca Maică a Domnului - Theotokos.⁹

Așadar, nimeni dintre cei credincioși nu s-a îndoit vreodată că Preacurata Fecioară Maria este Maica Domnului și că ea a rămas pentru totdeauna Fecioară și Maică. Ca atare, Părinții Sinodului al III-lea ecumenic n-au făcut decât să precizeze ceea ce Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție au arătat din totdeauna: că Fecioara Maria este Născătoare de Dumnezeu, pururea-fecioară, precinstită și lăudată de Dumnezeu, de îngeri și de oameni.

În ciuda evidențierii atâtor acte de cinstire și de preamărire din cultul divin foarte bogat și din iconografia ortodoxă, trebuie să constatăm că teologii noștri au scris relativ

⁹Este de la sine înțeles că Maica Domnului a fost cinstită din totdeauna de credincioși în viața Bisericii, atât înainte de Sinodul al III-lea ecumenic, cât și după aceea, până la sfârșitul veacurilor.

puțin despre Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu.¹⁰ Cu toate acestea, „*nu există teologie creștină fără o referire continuă la persoana și rolul Fecioarei Maria în istoria mântuirii*”.

Fără să fie o categorie teologică independentă de hristologie, învățătura despre Preacurata Fecioară Maria și cinstirea ei s-a dezvoltat progresiv în decursul istoriei, evitând exagerările de tot felul.¹¹ Tocmai pentru aceasta, Biserica noastră respinge doctrina *imaculatei concepții*, cu afirmația că Maica Domnului a fost concepută cu păcatul original, din părinții ei Ioachim și Ana și în consecință ea a și gustat moartea. Pentru aceasta, Preasfânta Fecioară Maria a fost în totalitate om, supusă morții și nu înălțată cu trupul la cer înainte de Adormirea ei. Deci, Preacurata Fecioară Maria este Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioară, identificându-se întru totul cu omenirea și având toate slăbiciunile și caracteristica ei de a fi muritoare.¹²

Titlul de „Născătoare de Dumnezeu” - Theotokos trebuie înțeles hristologic, ca parte integrantă a teologiei Înomenirii Fiului lui Dumnezeu. În virtutea acestui fapt, locul Preacuratei Fecioare Maria în Întruparea Cuvântului nu este unul pur și simplu formal, acela al unei modalități conveniente, a cărei funcție s-a îndeplinit atunci când s-a născut Fiul ei, Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Desigur, Maica Domnului este „cu totul implicată” în actul Întrupării, ca o „persoană diferită și aleasă, în schimbul acțiunii de a da naștere ipostasului Cuvântului ca unica apariție personală a lui Dumnezeu în istorie”. Firește, legătura care s-a creat între Preacurata Fecioară și Fiul ei, Domnul nostru Iisus

¹⁰Nikos Nissiotis, „Mary in Orthodox Theology”, în *Mary in the Church*, ed. Hans Küng și Jürgen Moltmann, Edinburgh: T. și T. Clark, 1983, p. 25.

¹¹George Florovsky, „The Ever-Virgin Mother of God”, în *Collected Works of Georges Florovsky*, vol. 3, Belmont, Mass. Nordland, 1976, p. 173.

¹²N. Nissiotis, *Mary in Orthodox Theology...*, p. 26.

Hristos, nu este întreruptă prin naștere, ci „continuă în același fel în care divinul și umanul sunt inseparabil unite în Domnul Hristos”.¹³ În virtutea acestui fapt, icoanele întrupării o reprezintă frecvent atât pe Fecioara Maria, cât și pe pruncul Hristos, fără să-i despartă vreodată.

Lucrarea de față aduce o notă cu totul aparte cultului Maicii Domnului. Textul ei, cules de marele siriacist Sebastian Brock din bogatele izvoare ale imnografiei siriace, este pentru prima dată tradus în limba română. Colecția de *Imne*, închinată celei atât de frumos numită „Mireasa Luminii”, aduce un plus de valoare teologică preocupărilor noastre academice, îmbogățind totodată dorința unei rugăciuni neîncetate înaintea Preacuratei Fecioare.

Dimpreună cu Sfântul Efreem Sirul, pe care-l vom regăsi aici cu minunatele sale teologhisiri versificate, precum și de alți Părinți și scriitori sirieni, iubitori ai Maicii Domnului, aducem și noi rugăciune și precinstire Preasfintei Născătoare, dorind de la dânsa să ne păzească nevătămați „sub cinstitul său acoperământ”.

**† Dr. Irineu,
Arhiepiscopul Craiovei și Mitropolitul Olteniei**

¹³Sergius Bulgakov, *The Orthodox Church*, Crestwood, St. Vladimir's Seminary Press, 1988, p. 117.

Introducere

Este adesea uitat că Biserica are o moștenire întreită încă din perioada timpurie a creștinismului: nu numai latinitatea apuseană și moștenirea răsăriteană greacă, ci și tradiția creștinismului siriac oriental, provenit de la popoarele vorbitoare de limbă aramaică din partea de Răsărit a Imperiului Roman și din Imperiul Persan, așezată dincolo de cea răsăriteană. Fiecare dintre aceste trei tradiții are ceva special, prin care contribuie la tradiția creștină ca întreg. Poate una dintre cele mai importante caracteristici ale tradiției siriace stă în caracterul poetic al spiritualității sale: poezia, nu fraza, este înțeleasă ca fiind cel mai bun „vehicul” în lucrarea teologică. Prin intermediul poeziei, înțelegerea poate fi exprimată într-un anume fel, imposibil de realizat în proză; poezia devine astfel mediul ideal de contemplare a Tainei Întrupării și subliniază rolul Maicii Domnului în această Taină.

Scopul prezentei colecții de traduceri este de a aduce înaintea cititorului modern câteva exemple din această bogată tradiție a poeziei siriace, concentrându-se în special pe tema locului Maicii Domnului în iconomia mântuirii. În aceste poeme am întâlnit o prospețime și o direcție clară, care ne face să luăm aminte din nou la detaliile atât de familiare, dar risipite, despre Maica Domnului, aflate în Sfintele Evanghelii. Alături de texte de mare frumusețe și profunzime teologică, găsim altele în care realitatea concretă iese la iveală. Întâlnim, de asemenea, pe Maica Domnului în „contradicție” cu Iosif, care prima oară refuză să accepte explicațiile cu privire la ceea ce se întâmplase cu ea, temându-se să îndure rușinea de a fi descoperită de către vecini și rude și să trăiască cu frica de a fi ucisă cu pietre, din cauza sarcinii ei tainice.

Paternitatea istoriei mântuirii: cădere și restaurare.

Imnografii sirieni și mai ales Sfântul Efrem Sirul, autorul primelor cinci poeme din această colecție, au o viziune teologică ce ar putea fi descrisă drept holistică: după ei, toate cele ce sunt din lumea materială și spirituală sunt în mod tainic întrepătrunse, neexistând nimeni și nimic în izolare. Acestea se aplică bineînțeles și Maicii Domnului. Unul din cele mai importante merite ale Sfântului Efrem și ale celorlalți imnografi sirieni reprezentați aici constă în felul în care au arătat cât de complexă este legătura Maicii Domnului cu Fiul ei. Ea este soră, mireasă, doică și fiică, arătându-se, în același timp, cât de complexă este întrepătrunderea dintre Maica Domnului și Vechiul Testament, dintre Maica Domnului și Biserică, dintre Maica Domnului și viața personală a creștinului. Pentru a pune în evidență aceste relaționări sunt folosite tipuri și simboluri, aluzii și indicii descoperite în Vechiul Testament, care îndreptă ochiul credinței spre Noul Testament, sau spre lumea cea cerească. Ceea ce se găsește ascuns în Vechiul Testament, devine evident în Testamentul cel Nou, dobândind înțelesuri și mai adânci.

Deosebit de importante în contextul istoriei mântuirii sunt cele trei capitole de început din Cartea Facerii, relatând plăsmuirea minunată a lui Adam, din pulberea pământului, și cea a Evei, din coasta lui Adam, și alungarea lor ulterioară din Paradis, ca rezultat al neascultării de porunca lui Dumnezeu. Povestirea este văzută ca o descriere a felului în care s-a ajuns la starea evidentă de separare a omenității, prin cădere. Adam și Eva reprezintă, în acest sens, pe fiecare bărbat și pe fiecare femeie în parte, după cum arată Sfântul Efrem Sirul: „Prin primul Adam care a părăsit Paradisul, cu toții l-am părăsit” (*Imnele Azimelor* 17, 10; cf. I Cor. 15, 22).

Căderea nu poate fi înțeleasă altcumva decât ca fiind rezultatul folosirii greșite a darului libertății, pe care omenitatea l-a primit de la Dumnezeu.

Sfântul Efrem descrie cum au fost creați Adam și Eva într-un stadiu intermediar, nici nemuritor, nici muritor: poruncind să nu mănânce din fructul Pomului Cunoștinței, Dumnezeu a dorit ca Adam și Eva să-și întărească exercițiul libertății de voință și, când voința lor s-ar fi întărit în chip desăvârșit, ar fi primit drept răsplată fructul Pomului Vieții. Sfântul Efrem arată:

„Chiar dacă Dumnezeu le-a dat lui Adam și Evei orice altceva în afară de Har, El a dorit să le ofere, după Dreptate, viața nemuritoare, prin mâncarea din Pomul Vieții. El a statornicit astfel această poruncă. Nu ca și cum ar fi fost o poruncă mare, însoțită de o răsplată pe măsură, care era pregătită pentru dâșșii. Nu! El i-a oprit de la un singur pom, tocmai ca să împlinească o poruncă. Însă El le-a dat întregul Paradis, tocmai ca să nu simtă vreo constrângere în călcarea legii” (*Comentariu la Facere*, II, 17).

Întregul scop al Întrupării este acela de a face posibilă desfacerea și anularea efectelor căderii: obiectivul ei este de a readuce omenitatea în Paradis, însă nu numai în Paradisul primordial al Facerii, ci în Paradisul eshatologic, unde nimeni altul decât Hristos ne-a deschis poarta spre Pomul Vieții.

În dorința de a pune în evidență relația strânsă dintre Cădere și Restaurare, poeții sirieni au urmat pilda Sfântului Apostol Pavel (I Cor. 15, 45) și au zugrăvit contrastele tipologice dintre Adam cel Vechi din Facere și Hristos - Adam cel Nou. La acestea, ei au adăugat contrastul dintre Eva și Maria, descrisă ca „fiică a ei”. Versurile de mai jos sunt specifice numeroaselor exemple de text traduse aici, în care se folosește același fel de tipologie:

„Fiica (Maria) a ridicat-o pe mama sa (Eva) cea căzută,
și pentru că odinioară s-a îmbrăcat în frunzele de finic
ale rușinii,

fiica ei a țesut și a dăruit pentru dânsa o haină de slavă.
Prin Maria a răsărit speranța pentru neamul femeiesc:

din ocările auzite și din rușinea pe care au trăit-o au cules printr-înșa libertate, nemaifiind de acum înainte de ocară” (Manuscrisul Nr. 7, 9-10).

Imagini ale Întrupării. În limbajul poetic, Întruparea poate fi descrisă în mai multe feluri. Două imagini sunt în principal recurente în tradiția siriacă primară și ar trebui prin urmare subliniate pe scurt în studiul de față. În strofele 74-75 din Manuscrisul Nr. 45, Arhanghelul Gavriil îi spune Mariei: „Din țesătura firii tale trupești, El Își va face haină cu care se va îmbrăca”.

Ideea omenității lui Hristos ca „haină”, pe care a îmbrăcat-o din Maria la Întrupare, este foarte des întâlnită la scriitorii sirieni din secolele patru și cinci și în traducerea siriacă timpurie a Crezului Niceean, fraza „*S-a îmbrăcat cu trup*” fiind tradusă în limba greacă prin verbul „S-a întrupat”. Se pot găsi de asemenea numeroase variații pentru această frazeologie, precum: „(*S-a îmbrăcat cu*) *Adam, trupul lui Adam, trupul nostru, omenitatea, firea noastră*” etc.

În fapt, din creștinismul siriacă timpuriu aflăm că întregul curs al istoriei mântuirii este descris în mod frecvent prin înțelesuri metaforice, legate de *îmbrăcarea* sau *luarea* unei haine. Astfel, Adam și Eva sunt descriși ca având „haină sau robă de slavă” în Paradis, însă sunt dezbrăcați de aceasta la cădere (în Manuscrisul Nr. 41, strofa 18, Maria se întreabă cum strămoșa Eva a fost golită de „slava dintru început”, prin înșelătoria șarpelui). Este interesant să descoperim că această idee a stării originale a protopărinților Adam și Eva, ca fiind îmbrăcați în haine de slavă, apare în Biblia Siriacă. În traducerea Peșitta, la Psalmul 8, 6, citim: „L-ai făcut pe om cu puțin mai jos decât pe îngeri; cu mărire și cu cinste l-ai îmbrăcat pe el”.

În starea ei de decădere, omenitatea a pierdut astfel „haina primordială a slavei”. Singurul scop al lui Dumnezeu este de a îndrepta această situație și de a dăru-i din nou haina

cea pierdută, respectând totodată darul primordial al libertății omenești. Pentru a împlini această restaurare, Dumnezeu a îngăduit să se îmbrace în cuvânt omenesc și să fie descris în termenii omenești din Vechiul Testament. În cele din urmă, după ce „S-a îmbrăcat în cuvinte”, Dumnezeu Cuvântul S-a „deșertat pe Sine” (cf. Filipeni 2, 7) de slava Sa cea cerească și întrupându-Se, „S-a îmbrăcat cu trup omenesc”, după cum spune Sfântul Efrem:

„Majestatea lui Dumnezeu, care S-a îmbrăcat pe Sine în tot felul de asemănări,

a văzut că omenitatea nu a vrut să primească mântuirea prin aceste mijlociri,

astfel că a trimis pe iubitul Său Fiu: în loc să împrumute vreo asemănare,

cu care Majestatea lui Dumnezeu s-a îmbrăcat dintru început.

El S-a îmbrăcat pe Sine cu mădulare omenești, ca Cel Întâi Născut

și s-a amestecat cu omenitatea:

A dat ceea ce era al Său și a luat ceea ce era al nostru,

astfel că această întrepătrundere a Sa să dea viață staturii noastre moarte” (*Imne împotriva Ereziilor* 32, 9).

Atunci, la Botezul Său în râul Iordanul, originea și sursa Botezului creștin, Hristos a așezat „haina de slavă” în apele Iordanului, ca astfel să fie la îndemâna creștinilor ca ei să o îmbrace la Botezul lor. Vedem acest lucru în cuvintele lui Iacob de Saroug:

„Hristos a venit la Botez, a coborât și a pus în apa baptismală,

haina de slavă, să fie acolo pentru Adam, care o pierduse” (Ed. Bedjan, III, 593).

De atunci, haina paradisiacă a slavei este îmbrăcată de fiecare creștin în parte la Botezul lui. Cu toate acestea, în acest stadiu, haina de slavă se găsește la creștinii nou-botezați numai ca o cheazășie și ei trebuie să o păstreze în curăție, dacă vor dori

să o îmbrace cu adevărat. Într-adevăr, această haină baptismală de slavă nu este altceva decât haina cea de nuntă din parabola de la Matei 22, 12: creștinii sunt invitați la ospățul eshatologic al nunții lui Hristos și la Botezul lor (care ar putea fi descris ca o invitație la acest ospăț), sunt dăruiți de Hristos Mirele cu aceste haine de nuntă, pe care trebuie să le păstreze curate, în pregătirea sărbătorii nunții, care va avea loc la sfârșitul veacurilor. Astfel că numai la Învierea cea de obște și după Judecata Universală, cei care au păstrat în curăție hainele de nuntă vor experia deplin realitatea hainei de slavă, cu care vor fi împodobiți cei dreți. Iată cuvintele Sfântului Efrem:

„Niciunul dintre sfinți nu este gol,
căci s-au îmbrăcat întru slavă,
nici nu s-au îmbrăcat în frunze de finic,
sau au stătut în rușine, căci au găsit,
prin Domnul nostru, haina pierdută de Adam și Eva”
(*Imnele Raiului* 6, 9).

Cea de a doua imagine a Întrupării, care apare în mod frecvent la primii poeți sirieni, este cea a Cuvântului Dumnezeiesc intrând în Maria prin urechea ei. Acesta este, în fapt, conceptul pe care îl găsim cel mai des transpus în formă vizuală în icoana Bunei-Vestiri din arta medievală europeană, unde o rază de lumină poate fi văzută coborându-se în urechea Fecioarei. Explicația rațională a acestei scene este evidentă: Maria Îl zămislește pe Dumnezeu Cuvântul, pentru că urechea ei s-a plecat spre ascultare și a primit cuvintele Arhanghelului Gavriil. Se poate observa astfel că oriunde întâlnim trimeri la intrarea Cuvântului Dumnezeiesc prin urechea Mariei, găsim la fel de des contrastul dintre urechea Mariei și cea a Evei: întrucât Eva a ascultat sfatul șarpelui, acesta a putut să picure otravă în urechea ei.

Astfel, în Manuscrisul Nr. 46, 161-166 aflăm că:
„Prin vorbele șarpelui Cel Rău
și-a picurat otrava în urechea Evei.

Cel Bun a coborât mila Sa
și a intrat prin urechea Mariei.
Prin poarta prin care moartea intrase,
Viața a intrat deopotrivă, cu moartea pre moarte călcând”.
Această imagine este deja folosită de Sfântul Efrem în

Imnele sale la Biserica (49, 7):

„După cum din micul pântece al urechii Evei,
moartea a intrat și s-a revărsat în afară,
la fel printr-o nouă ureche, cea a Mariei,
Viața a intrat și S-a revărsat în afară”.

Cu toate că la o lectură superficială cineva ar putea crede că poeții sirieni se desfășoară într-un literalism de suprafață, ceea ce fac ei în fapt este cu mult mai adânc: prin intermediul unor imagini dramatice, asemenea acestora, ei îl îndreaptă pe cititor spre descoperirea unei realități duhovnicești ascunse, care nu poate fi descrisă în cuvinte.

Abundența atributelor acordate Mântuitorului nostru Iisus Hristos de către poeții sirieni timpurii poate surprinde uneori pe cititorul modern, însă trebuie să ținem minte faptul că Părinții Sirieni (nefiind nicidecum singurii în această privință) erau obișnuiți să citească textul biblic pe diferite nivele de cunoaștere și, în funcție de aceasta, erau capabili să vadă și să descopere o mulțime de înțelesuri dintr-un singur pasaj sau frază: cu cât ochiul interior al duhului este luminat de lumina credinței, cu atât el poate descoperi mai multe înțelesuri ascunse în cuvintele Scripturii. Două pasaje de la Sfântul Efrem sunt sugestive în acest sens:

„Dacă ar fi existat un singur înțeles pentru cuvântul Scripturii, atunci primul dintre exegeți l-ar fi descoperit de unul singur și ceilalți ascultători nu ar fi experiat nici truda împărtășirii, nici bucuria descoperirii... Fiecare în parte înțelege după capacitatea sa și interpretează după cum îi este îngăduit”
(*Comentariu la Diatessaron*, VII, 22).

Și (adresându-se mai întâi Mântuitorului Hristos):

„Cine ar putea fi în stare să înțeleagă măsura a ceea ce urmează să se descopere într-o singură rostire de-a Ta? Căci pierdem dintr-înșu cu mult mai mult decât ceea ce câștigăm, asemenea celor însetați, care se adapă dintr-o fântână. Fațetele cuvântului dumnezeiesc sunt cu mult mai numeroase decât chipurile celor care învață din el. Dumnezeu Și-a împodobit cuvântul cu multe frumuseți, astfel ca fiecare din cei care învață dintr-înșul să poată exprima ceea ce îndrăgește mai mult. Și Domnul a ascuns în cuvintele Sale tot felul de comori, astfel ca fiecare dintre noi să se poată îmbogăți de ele, prin orice lucru pe care îl gândește. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este Pomul Vieții, care îți dăruiește roade binecuvântate de diferite mărimi. Este asemenea pietrei care a fost lovită cu toiagul în pustie (cf. Ieșire 17) și care s-a făcut băutură duhovnicească, după măsura fiecăruia în parte: *au mâncat hrană cerească și au băut băutură duhovnicească.*

Oricine se apropie de Scriptură, să nu creadă că ceea ce el a găsit acolo este singura bogăție. Mai degrabă ar trebui să-și dea seama că de unul singur este în stare să descopere doar o mică parte din multele bogății care se află într-înșu.

Nici datorită faptului că Scriptura l-a îmbogățit, să creadă că cititul ei îl sărăcește. Mai degrabă, dacă cititorul este incapabil să găsească mai mult, să cunoască atunci măreția Scripturii. Bucură-te că ai găsit împlinire și să nu te întristezi că a rămas ceva în urma ta! O persoană însetată se bucură pentru că a băut și nu este tristă că nu a putut să bea toată fântâna. Lasă fântâna să-ți golească setea. Setea ta să nu golească fântâna! Dacă setea ta se sfârșește și dacă fântâna nu a fost împruținată, atunci poți bea oricând îți va fi sete; în timp ce, dacă fântâna a secăt și tu te-ai săturat, biruința ta asupra ei s-a dovedit să-ți fie ție potrivnică. Dă mulțumire pentru ceea ce ai luat și nu te plânge pentru ceea ce a rămas pe deasupra. Ceea ce ai luat este rația ta, ceea ce a rămas, poate să-ți fie încă moștenire” (*Comentariu la Diatessaron, I, 18-19*).

Într-un singur caz poezii sirieni folosesc, poate indirect, o interpretare care se găsește numai în Septuaginta, traducerea grecească a Vechiului Testament. În câteva din poemele din această colecție, Hristos este descris ca fiind „*Cel vechi de zile*”, pe baza profeției lui Daniel (Daniel 7, 13). În originalul aramaic, cum de altfel și în Peșita și în traduceri grecești clasice la Cartea profetului Daniel, atribuite lui Theodot, „*Cel vechi de zile*” este într-un totul diferit de „*Fiul Omului*” din aceeași versiune („*Atunci a venit ca Fiul al Omului și a venit la Cel vechi de zile*”). În mod normal, ar fi de așteptat ca „*Cel vechi de zile*” să fie înțeles de scriitorii creștini ca Tatăl, iar nu ca Hristos. Cu toate acestea, în traducerea grecească timpurie a Cărții lui Daniel, în textul de la Daniel 7, 13, citim: „*Am privit în vedenia de noapte, și iată pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului și El a înaintat până la Cel vechi de zile...*”, identificându-L pe „*Fiul Omului*” cu „*Cel vechi de zile*”. Așa se face că poezii sirieni au luat acest titlu de la scriitorii greci din primele veacuri, care foloseau de asemenea termenul de „*Vechi de zile*” cu trimitere la Mântuitorul Hristos.

În câteva imne, poetul revine la scrutarea tainelor din jurul Întrupării, care nu sunt probleme ce se supun în vreun fel analizei raționale și intelectuale (după cum arată Sfântul Apostol Pavel în I Cor. 1, 17). Pe de altă parte, aceste taine ar trebui primite deopotrivă cu credință și cu dragoste. Poezii anonimi împărtășesc cu Sfântul Efrem o rezervă față de orice idee că cineva ar putea defini, în anumite limite (*fines* în latină), orice este legat de dumnezeire. Cu alte cuvinte, nimeni nu ar trebui să încerce să cuprindă ceea ce este de necuprins. Raționamentul pentru o astfel de atitudine a fost stabilit de Sfântul Efrem, după cum urmează:

„Oricine este în stare să cerceteze,
devine depozitarul propriei sale cercetări;
o cunoaștere în stare să cuprindă pe Cel Atotștiutor
este mai mare decât El,

căci s-a dovedit în stare să-L cântărească pe de-antregul.

O persoană care cercetează cu mintea pe Tatăl și pe Fiul este astfel mai mare decât Dâșșii!

Departate de noi acestea și așa ceva să fie anatema, că Tatăl și Fiul

ar putea fi cercetați cu mintea,
de vreme ce este praf și cenușă!”

(*Imne despre credință*, 9, 16).

În altă parte, a arătat care este abordarea potrivită:

„Cercetarea este neputincioasă să ajungă până la Tine:
când este pe deplin întinsă, încercând să ajungă la Tine,
atunci este tăiată și oprită dintr-o dată,
fiind prea scurtă să ajungă la înălțimile Tale.

Însă credința ajunge acolo, și dragostea cu rugăciunea”
(*Imne despre credință*, 4, 11).

Rolul Maicii Domnului. În Evanghelia Siriacă ilustrată, manuscrisul datat în anul 586 d.Hr., cunoscut ca Evanghelia lui Rabbula, cuprinde două picturi celebre: una a Înălțării și cealaltă a Cincizecimii, amândouă având în centru figura Preasfintei Fecioare. Faptul că a fost de față la ambele evenimente (Fapte 1, 9-11; 2, 1-4) este arătat lămurit prin cuvintele din Faptele Apostolilor 1, 14: „*Toți aceștia (apostolii), într-un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Iisus și cu frații Lui*”. Importanța pe care artistul o acordă locului Maicii Domnului în viața și nașterea Bisericii este semnificativă, întrucât a avut numeroase roluri, atât în legătura cu Hristos, cât și în relația cu creștinii.

Anumite aspecte privind rolul Maicii Domnului în istoria mântuirii au fost deja evidențiate, în special rolul ei de corespondență cu Eva. În această conexiune găsim de asemenea conturat portretul ei într-un număr de poeme (în special cel cu Nr. 26), ca partener pentru Gavriil în realizarea înțelegerii cu Dumnezeu, pentru ștergerea imensei datorii pe

care omenirea și-a agonisit-o prin cădere (ca idee bazată pe textul de la Coloseni 2, 14).

La fel de importante sunt epitetele și titlurile sugestive care au fost conferite Sfintei Fecioare, precum și numeroasele tipuri din Vechiul Testament, ce se referă la ea. Cea mai mare parte a acestora o vizează pe Maica Domnului nu de una singură, ci în legătură cu Fiul ei, fiecare termen fiind menit să ilustreze un aspect diferit. Astfel, de pildă, găsim o varietate de termeni, care reflectă prezența lui Hristos în pântecele Maicii Sale: ea este Palat al Împăratului, Cort al Templului, în care locuiește Dumnezeu, Rug Aprins, Carul din vedenia lui Ezechiel, sau Corabia încărcată de Daruri. În mod alternativ, ar putea fi descrisă ca toiagul lui Aaron care a odrăslit (cf. Numeri 17, 8-9), sau Stânca din deșert din care a izvorât apă pentru israeliți în pustie (Ieșire 17, 6; Numeri 20). Aici accentul este pus pe minunata ei naștere, cea mai presus de fire. În legătură cu aceasta, găsim uneori asemănarea Maicii Domnului cu pomul în ale cărui ramuri s-a prins berbecul care l-a salvat pe Isaac (vezi *Facere* 22, 13). De altfel, acest berbec servește în mod frecvent ca simbol pentru Hristos, în literatura creștină primară referința la pom fiind complementară. Dacă totuși ne întoarcem la Comentariul Sfântului Efreem la Geneză, putem găsi această explicație, căci într-însa se menționează următoarea tradiție:

„Că berbecul nu a fost acolo înainte, este arătat de Isaac prin întrebarea despre miel (*Facere* 22, 7); și că pomul nu a fost acolo mai înainte, este vădit prin lemnele pe care Isaac le purta pe umeri. Muntele a sărit în ajutor cu copacul și copacul cu berbecul, astfel că, prin berbecul înțepenit în copac, s-a arătat jertfa în locul fiului lui Avraam, căci ziua Lui (cf. Ioan 8, 56) s-a înfățișat atunci când El a fost ridicat pe lemn, asemenea berbecului și a gustat moartea în locul întregii lumi” (*Comentariu la Facere*, 20, 3).

Alte nume date Maicii Domnului arată binecuvântările

pe care nașterea ei le oferă omenității. Stânca din pustie poate să ne îndrepte într-o direcție similară, din care răsare apa cea vie (care curge) pentru cei însetați. Aici cei mai mulți dintre scriitorii sirieni ar putea face imediat o asociere cu botezul, de vreme ce apa baptismală este descrisă în mod frecvent în poezie, folosindu-se băutura imaginară. Și în altă parte o găsim pe Maica Domnului descrisă ca Vinul care iese din Ciorchinele de Struguri, sau ca Pom al Vieții, al cărui rod omenitatea nu a putut să-l primească. Ambele imagini exprimă aluzii evidente la Sfânta Euharistie.

Prin pururea fecioria ei, Maica Domnului cuprinde în sine toate fecioarele, dar, în același timp, de vreme ce Pruncul Cel născut dintr-înșea a fost hrănit cu lapte la sânii ei, este de asemenea descrisă ca împărtășind această stare cu toate mamele. Nu numai că, de vreme ce ea a primit Botezul grație prezenței sfințitoare a Mântuitorului Hristos în pântecul ei, este socotită a fi *soră* atât pentru Hristos, cât și pentru toți creștinii, ci ea este în același timp și *mireasă* „dimpună cu sufletele feciorelnice” (Nr. 1, 2). Nici dimensiunea socială nu este neglijată, pentru că într-un poem (Nr. 3, 8) ea întreabă: „Are cineva slugă?”. Dacă este așa, „să o slobozească, să vină să slujească pe Domnul său”. Într-adevăr, unele dintre cele mai emoționante poeme din această colecție sunt acelea care evidențiază solidaritatea Maicii Domnului cu cei săraci și oropsiți. Ea însăși este descrisă ca fiind „săracă”, „fiica unor părinți săraci” și „fată orfană”, chemând pe cei necăjiți, oropsiți și bolnavi să vină să se adăpostească la Fiul ei (Nr. 3, 7-13).

Cu toate acestea, poate cel mai important atribut al Maicii Domnului este acela de a fi un model pentru toți creștinii, în împlinirea împreună a lucrării dintre Dumnezeu și neamul omenesc. Pentru a arăta beneficiile acestui atribut al Maicii Domnului pentru toți creștinii, tradiția siriacă, începând de la Sfântul Efrem, folosește paralelismul dintre Pogorârea Sfântului Duh peste Maria la Buna Vestire (cf. Lc. 1, 35),

dimpreună cu zămislirea Cuvântului Dumnezeuiesc în pântecele ei, și invocarea Duhului Sfânt peste Sfintele Daruri la Liturgia Euharistică, cu imediata sfințire a Darurilor, prefăcute în Trupul și Sângele lui Hristos. Această legătură dintre Maria și Euharistie este subînțeleasă în mai multe feluri în textele din această colecție. Cele mai sugestive sunt cuvintele profetice, pe care Sfântul Efrem le pune în gura Maicii Domnului, ca și cum s-ar adresa Pruncului ei:

„Pâinea Ta, Pruncul meu, este chiar mai vrednică de cinstire

decât Trupul Tău, căci și necredincioșii care
au văzut Trupul Tău, n-au reușit să înțeleagă totuși
Pâinea Ta cea Vie.

De vreme ce cei ce sunt departe, se bucură,
căci hrana lor s-a înmulțit
mai mult decât a celor ce sunt aproape”

(Nr. 2, 6; *Imnele Nașterii* 16, 6).

Mai mult decât atât, Împărtășirea poate fi înțeleasă ca oferind creștinilor posibilitatea unei nașteri duhovnicești, asemănătoare cu cea a Maicii Domnului, care poate fi împlinită numai prin conlucrarea cu Sfântul Duh. Aceasta este foarte frumos ilustrată într-o rugăciune de pregătire pentru Împărtășire, aparținând scriitorului sirian din secolul al VIII-lea, Ioan Sabba de Dalyatha:

„Fă să Te primesc pe Tine, nu în stomacul care aparține mădurelor trupului, ci în pântecele minții mele, astfel ca Tu să Te naști acolo, ca în pântecele Fecioarei. Și fă ca Tu să Te descoperi în mine prin cuvintele cele duhovnicești și faptele bune, bineplăcute voii Tale” (*The Syriac Fathers on Prayer and the Spiritual Life*, tr. S. P. Brock, Kalamazoo, 1987, p. 360).

Traducere textului: forma poetică. În colecția aceasta de traduceri sunt reprezentate trei feluri diferite de poeme: poezie lirică sau imne liturgice, poeme dialogice și poeme narrative.

Imnele liturgice sunt poeme împărțite pe strofe (*madrashe*), cuprinzând o varietate de structuri metrice. Între acestea, cele mai lungi poeme, cu cea mai simplă metrică, sunt numite *soghyatha* (singular, *soghita*), putând uneori încorpora un acrostih alfabetic.

Poemele dialogice constituie o categorie distinctă de *soghyatha*, expunând o structură predefinită, constând din:

(a)introducerea, de obicei scurtă, care generează structura;
(b)dialogul, în care vorbesc pe versuri alternative două caractere biblice (această parte conține în mod obișnuit un acrostih alfabetic);

(c)o scurtă concluzie sau doxologie.

Aceste dialoguri se întâmplă să aibă o ascendență foarte veche, întrucât forma lor poate fi reperată în disputele precedente, identificate în vechea literatură mesopotamiană, scrisă de sumerieni și acadieni.

Nimeni nu se mai așteaptă astăzi să audă o predică ținută în versuri. Cu toate acestea, **omilia în versuri** (*memra*) este o trăsătură definitorie a literaturii siriace în perioada ei timpurie, și cei doi mari practicanți ai acestui gen au fost cunoscuții poeți Narsai (†cca. 500) și Iacob de Sarug (†521). Cele trei omilii în versuri traduse în acest volum (Nr. 44-46) sunt toate după „metrica lui Mar Efrem”, cu alte cuvinte, sunt cuplete de 7+7 silabe. Cel mai adesea, omiliile în versuri din această metrică ajung să fie în mod eronat atribuite Sfântului Efrem (numai câteva omilii în versuri genuine păstrându-se sub semnătura Sfântului Părinte).

Autoritatea și data. Numai în cazul Imnelor Nr. 1-5 și 30-38 cunoaștem precis cine a scris poemele traduse aici. Imnele 1-5 sunt toate ale Sfântului Efrem, cel mai mare dintre poeții sirieni, fiind date în ultima parte a secolului al patrulea (Sfântul Efrem murind la anul 373). Primele trei dintre acestea ne-au parvenit dintr-un ciclu de imne la Praznicul Nașterii, în vreme ce celelalte două dintr-un ciclu intitulat „Despre Biserică”.

Inele 30-38 sunt ale lui Simeon, un olar din satul Geshir, al cărui talent poetic a fost descoperit de Iacob de Sarug. Acestea sunt singurele poeme ale sale care au supraviețuit, însă au dat naștere unui gen de poeme liturgice, intitulat *Qaqyatha*, sau „imnele olarului”. Se pare că Simeon a înflorit în jurul anului 500 d.Hr.

Celelalte texte din această colecție sunt cu autori anonimi. Se pare că majoritatea s-au scris cu aproximație în secolele cinci sau șase. Imnele Nr. 6-21 reprezintă colecția de Imne despre Maica Domnului, publicate de T.J. Lamy în cel de-al doilea volum din cele patru editate, cu lucrări atribuite de dânsul Sfântului Efrem (a greșit cu siguranță în ceea ce privește aceste imne și în cazul celor cu Nr. 25-27, pe care le-a publicat ulterior în cel de al treilea volum; pentru detalii, vezi Sursele). Lamy a editat aceste imne din manuscrisele liturgice medievale timpurii, mult mai multe imne de acest fel rămânând nepublicate în alte manuscrise timpurii, dintr-unul ca acestea fiind preluate și tradus aici Imnele Nr. 28-29.

În mai multe manuscrise liturgice recente, cuprinzând colecții de imne, scribii au făcut prescurtări considerabile, eliminând mai multe versuri, sau chiar compilând în mod ciudat versuri din două sau mai multe versiuni innografice originale. Din nefericire, din aceste manuscrise timpurii s-au printat edițiile Fenquitho sau innografia festală, în tradiția siriacă de apus, și astfel cititorul nu a fost informat cu o idee corectă despre bogăția poeziei liturgice siriace din primele secole (pentru astfel de întrepătrunderi între textele traduse aici și edițiile Fenquitho publicate, vezi mai jos Sursele bibliografice). Reiese așadar din edițiile siro-catolice ale lui Fenquitho publicate, că Nr. 40: „Plângerea Maicii Domnului la picioarele Crucii”, a fost luat, de vreme ce nu am găsit un text mai bun în manuscrisele vechi.

Imnele Nr. 22-24 sunt în forma *soghyatha* și recomandate ca imnele 18-20 din colecția Lamy a „Imnelor Mariei”. Au fost

traduse aici dintr-o ediție improvizată a lui Dom E. Beck, care le-a publicat ca appendice la ediția sa de „*Imne Efremiene la Nașterea Domnului*”.

Textele Nr. 40-43, poemele dialogice care sunt de asemenea în forma *soghyatha*, sunt (cu excepția Nr. 43, publicat mai recent) luate dintr-o colecție de *soghyatha* dialogice, publicate de Mănăstirea Siro-Ortodoxă „Sfântul Efrem” din Olanda. Două dintre acestea, Nr. 40 (despre „Înger și Maria”) și Nr. 42 (despre „Maria și Magii”), sunt uneori atribuite lui Narsai, fiind preluate în ediția standard a operei sale. Cu toate acestea, atribuirea nu poate fi corectă, fiind de asemenea foarte bine cunoscute în tradiția liturgică Siro-Ortodox Maronită. Pentru Nr. 43 (despre „Maria și Hristos ca Grădinar”), primul poem se găsește numai în tradiția siriacă de răsărit și cel de-al doilea numai în cea siriacă de apus.

În cazul omiliilor în versuri (Nr. 44-46), prima repovestește episodul Bunei Vestiri și vizita Maicii Domnului la Elisabeta. Aceasta reprezintă prima parte a primei *memra* despre Maica Domnului, publicată de Dom. E. Beck în lucrarea sa „*Nachtrage zu Ephraem Syrus*”, în vreme ce Nr. 45 reprezintă cea de-a doua *memra* din volumul lui Beck. Cea de-a doua jumătate a primei *memra* din volumul lui Beck continuă cu descoperirea lui Iosif despre nașterea Mariei, dar în majoritatea manuscriselor aceasta constituie o *memra* separată (și cu un text oarecum diferit); în consecință, a fost tratată ca lucrare separată în această colecție de traduceri, unde este redată cu Nr. 46. Astfel, aceste omilii în versuri sunt atribuite uneori la modul general Sfântului Efrem în manuscrise, această atribuire fiind de altfel incorectă, fiindcă au fost scrise la cel puțin un secol după el.

În traducerile de față am urmărit să redau o interpretare cât mai fidelă a textului, aranjat astfel încât să evidențieze linia structurală (deși nu, desigur, și metrica) a originalului siriacă. Referințele biblice și trimiterile sunt identificate pe margini și

la sfârșit, urmărind o Bibliografie selectivă, în care sunt indicate o serie de indexuri.

În sfârșit, se cade să spunem câte ceva și despre textele care nu au fost incluse aici. Omiliile în versuri ale lui Nasrai și colecția de omilii versificate ale lui Iacob de Sarug despre Maica Domnului, au fost scoase cu totul, datorită dimensiunii lor extinse. O traducere englezească, de Mary Hansbury, a patru dintre cele mai frumoase omilii pe care Iacob le-a scris despre Maica Domnului, sunt acum disponibile: *Jacob of Serug, On the Mother of God* (Crestwood, NZ, 1998), acestea acoperind Buna Vestire, Vizitarea și Adormirea. Omiliile lui Iacob la Naștere, care desigur cuprind destul de multe despre Maica Domnului, se pot găsi în lucrarea lui T. Kollampatampil, *Jacob of Serugh: Selected Festal Homilies* (Bangalore/Rome, 1997).

Surse

- 1-3.** E. Beck, *Des heiligen Ephraem des Syrers Hymnen de Nativitate* (CSCO186, Scriptoros Syri 82; Louvain, 1969).
- 4-5.** E. Beck, *Des heiligen Ephraem des Syrers Hymnen de Ecclesia* (CSCO 198, Scriptoros Syri 84; Louvain, 1960).
- 6-21.** T.J. Lamy, *Sancti Ephraem Syri Hymni et Sermones*, II (Malines, 1886), 519-590.
- 22-24.** E. Beck, *Des heiligen Ephraem des Syrers Hymnen de Nativitate* (CSCO 186, Scriptoros Syri 82; Louvain, 1959), 191-209 (o ediție mai veche poate fi găsită în *Hymns on Mary*, Nr. 18-20, ed. Lamy, 11, 605-42).
- 25-27.** T.J. Lamy, *Sancti Ephraem Syri Hymni et Sermones*, III (Malines, 1883), 969-90.
- 28-30.** British Library, Add. 14, 520, ff. 19, 24-26.
- 31-39.** S. Euringer, „Die neun Topferlieder (*Quaqyatha*) des Simeon von Geshir”, *Oriens Christianus* 13 (1913), 221-35.
- 40.** *Breviarium iuxta ritum Ecclesiae Antiochenae Syrorum*, V (Mosul, 1892), 276-7.
- 41-43.** S.P. Brock, *Soghyatha Magbbyatha* (Sf. Ephrem's Monastery, Glane 1982), Nr. 6-8 (o ediție mai veche pentru Nr. 41 se poate găsi în *Hymns on Mary*, Nr. 17, ed. Lamy, II, 589-604; și pentru Nr. 43 în E. Beck, *Hymnen de Nativitate*, 209-16, *Soghitha* 4; ambele Nr. 11 și 43 sunt adeseori atribuite lui Narsai și apar în apendicele ediției lui A. Mingana, *Narsai Doctoris Syri, Hymni et Carmina*, II, (Mosul, 1905), 367-76, = Nr. II și III).
- 44(a).** S.P. Brock, „Mary and the Gardener: an East Syrian dialogue soghitha for the Resurrection”, *Parole de l'Oriente* 11(1983), 223-34.

44(b). Bazat pe patru manuscrise liturgice timpurii.

45. E. Beck, *Nachtrage zu Ephraem Syrus* (CSCO 363, *Scriptores Syri* 159; Louvain, 1975), 20-23 (Sermo I, rândurile 1-196) (niciunul dintre rândurile de la 153 înainte din această traducere nu corespunde unul la două rânduri în numărătoarea lui Beck).

46. E. Beck, *Nachtrage zu Ephraem Syrus* (CSCO 363, *Scriptores Syri* 1, 59; Louvain, 1975), 39-42 (Sermo II). (folosirea s-a făcut de asemenea după un manuscris necunoscut în ediția Beck, din British Library, Or. 8606, copiat la Edesa în anul 823 d.Hr.).

47. S.P. Brock, *Luqqata d'Memre d'al Ktabay Quadisha* (St. Ephrem's Monastery, Glane, 1993), 57-67 (o recenzie diferită a narațiunii se poate găsi în E. Beck, *Nachtrage zu Ephraem Syrus*, 24-37, rândurile 267-825 din Sermo I).

Textele incomplete din mai multe dintre imnele traduse în acest volum se pot de asemenea găsi în edițiile publicate ale Fenqitho (*Syrian Orthodox*, 3 vols; Pampakuda, 1962-3; *Syrian Catholic*, 7 vols; Mosul, 1886-96), după cum se arată în lista de mai jos; pentru a evidenția porțiunile fragmentate din aceste *madrashe* în edițiile publicate, numerele acelor versete care s-au păstrat sunt așezate între paranteze.

Nr. 6. Mosul edition, II, 520, 1 (versetele 1, 2, 5, 10-121); Pampakuda edition, I, 199, 200 (5, 12-14, 2).

Nr. 7. Mosul edition, VI, 530 (1, 2, 5, 10, 9, 8); Pampakuda edition, I, 166 (1, 2, 10).

Nr. 12. Pampakuda edition, I, 365 (3, 4).

Nr. 13. Mosul edition, VI, 525-6 (13).

Nr. 14. Mosul edition, II, 524-5 (2, 4).

Nr. 15. Mosul edition, II, 486 (1, 2, 12, 13, 16, 3, 4, 10, 21, 20, 8).

Nr. 20. Pampakuda edition, I, 362 (1, 5, 7).

Nr. 23. Mosul edition, II, 525-6 (2, 1, 4, 7, 10, 12, 19, 20, 22, 26).

- Nr. 24.** Mosul edition, III, 433 (1-3, 5, 20, 30).
- Nr. 25.** Mosul edition, II, 89, 90 (1-5, 12-14); Pampakuda edition, I, 56 (1, 3, 5, 7, 9).
- Nr. 26.** Pampakuda edition, I, 56-57 (5, 7, 16).
- Nr. 27.** Mosul edition, II, 109 (1-7).
- Nr. 29.** Pampakuda edition, I, 201-2 (1, 2); III, 142 (1, 2, 5, 6).
- Nr. 30.** Mosul edition, II, 229 (2).
- Nr. 41.** Mosul edition, II, 94-6 (6-9, 11-15, 51-52); IV, 875 (6-9, 11-15, 51-2); Pampakuda edition, I, 57-8 (versete alternative, numai cuvintele îngerului).
- Nr.43.** Pampakuda edition, I, 185-7 (versete alternative, numai cuvintele magilor).
- Nr. 45.** Mosul edition, II, 95-6 (rândurile 1-65, cu mai multe lipsuri și diferențe).

I. Imne liturgice

1. Sfântul Efrem, *Imn la Nașterea Domnului* (Nr. 11)

Sfântului Efrem îi place să mediteze cu privire la paradoxurile care înconjoară Întruparea și aici el se apleacă asupra câtorva paradoxuri ce se referă la Maica Domnului, ca rezultat al Nașterii ei minunate. În cea de-a doua strofă, Maria este descrisă atât ca „soră”, cât și ca mamă a lui Hristos. Motivul pentru aceasta devine evident în cel de-al doilea și al patrulea imn tradus aici: prezența reală a lui Hristos în pântecul Mariei îi slujește ei ca botez, după cum apele Iordanului au fost sfințite de prezența lui Hristos în ele, la Botez. De vreme ce prin botez creștinii devin frați și surori ai lui Hristos (cf. Rm. 8, 29), Maria poate astfel să ia alături de atributul ei de „mamă” și pe cel de „mireasă”.

1. Nimeni nu știe în ce fel, Doamne, să o numească pe Maica Ta:

Să-i spunem „fecioară”? Dar nașterea ei este cunoscută.

Sau „femeie căsătorită”? Dar niciun bărbat nu a cunoscut-o pe dânsa.

Dacă aceste înțelegeri despre Maica Ta sunt cu anevoie de înțeles,

cine ar putea nădăjdui să înțeleagă cele despre Tine?

Stihul:

Slavă Ție, Cea ce toate le cunoști, slavă atotputerniciei Tale.

2. Numai ea este a Ta Maică,

însă Ți este deopotrivă și soră, dimpreună cu toți ceilalți.

A fost Maica Ta, a fost și sora Ta,
Ți-a fost deopotrivă Mireasă, dimpreună cu toate sufletele
feciorelnice.

Tu, care ai frumusețea Maicii Tale,
Însuși ai înconjurat-o pe ea cu toate!

3.Era după fire mireasă a Ta arvunită.
Înainte ca Tu să vii, a conceput în așa fel,
dincolo de fire după ce ai venit,
o, Preasfinte, și a rămas fecioară
când Te-a născut pe Tine în chip de negrăit.

4.Cu Tine Maria a suferit toate cele pe care o femeie măritată
le rabdă:

zămislirea, însă fără împreunare;
laptele sânilor ei, însă împotriva legăturii bărbătești.
Ai prefăcut-o pe ea, dintr-o dată,
din pământ uscat, într-o fântână de lapte! (Is. 53, 2)

5.Dacă Te-a putut purta pe brațe, a fost pentru că Tu, Muntele
cel Mare (Daniil 2, 35) Ți-ai ușurat greutatea.

Dacă Te-a hrănit pe Tine la sânii ei (Mt. 4, 2), a fost pentru că
Tu, din proprie voință, ai însetat.

Dacă Te-a dezmiardat (In. 4, 7),

Tu, Cel ce ești cărbunele încins al îndurării, ai păzit-o
nevătămată (Is. 6, 7).

6.Mama Ta este chip al minunii: Domnul S-a sălășluit într-înșa
și s-a făcut rob.

El, Cel ce este Cuvântul, a intrat și a tăcut într-înșa.

Tunetul a intrat în ea și nu a scos niciun sunet.

Intrând Păstorul tuturor, și într-înșa s-a făcut Miel, arătând că
El vine.

7.Pânțele Maicii Tale a revărsat tipuri (simboluri).
Ziditorul tuturor a intrat în bogățiile Sale, însă a venit sărac.
Cel Preaînalt a intrat într-însa, însă a venit smerit.
Cel Preafrumos a intrat într-însa, însă a venit la noi în haină smerită.

8.Cel Atotputernic a intrat și a ridicat frica din pânțele ei.
Vistieria a toate a intrat și a flămânzit.
Cel ce adapă toată făptura a intrat și a însetat.
Gol și dezbrăcat a venit la noi printr-însa, Cel ce îmbracă toate!

2. Sfântul Efrem, *Imn la Nașterea Domnului* (Nr. 16)

Maica Domnului vorbește iarăși, adresându-se lui Hristos. Ea meditează la Fiul ei, al Cărui chip văzut (exterior) Îl leagă de Adam, de vreme ce chipul lăuntric (interior) Îl leagă de Tatăl (strofa 3). Acest lucru se oglindește de altfel și în Pâinea și Vinul Euharistic, fiind primite ca Trupul și Sângele lui Hristos înlăuntrul celor care cred și se împărtășesc cu dragoste (strofele: 4-7). Prin Maria se revine atunci, în strofele: 9-11, la paradoxul propriei sale relații cu Fiul ei: în vreme ce „cea de-a doua naștere” a lui Hristos a venit prin Preasfânta Fecioară (prima Sa naștere fiind din Tatăl), „cea de a doua” naștere a Maicii, însemnând botezul ei, s-a produs luând în pântece pe Fiul lui Dumnezeu. Pe parcursul schimbului acesta, Hristos se îmbracă cu trup omenesc („haina Maicii Tale”) luat din Maria, în vreme ce ea se îmbracă cu „haina de slavă”, pe care creștinii o primesc la Taina Sfântului Botez.

De altfel, după naștere, Maica Domnului ia aminte la faptul că fecioria i-a rămas neatinsă, comparând situația ei cu cea a celor două strămoașe, care purtau numele de Tamara: prima dintre ele, sora lui Abesalom, și-a pierdut fecioria, când a fost pângărită de fiul lui David, Amnon (2 Samuel 13, 1-22), în vreme ce a doua Tamara, nora lui Iuda, a primit „puterea ascunsă” a socrului ei, zămisbind prin vicleșug de la dânsul (Facere 38, 6-30).

În ultimele două strofe, poetul grăiește prin vocea Maicii Domnului, adresându-se din nou lui Hristos. Ca rezultat, în ceea ce o privește pe Maria, rolul firesc al soțului și al soției sunt în cazul ei inversate: Iosif o slujește pe ea, Arca Sfinteniei, în care Domnul locuiește.

1.Nu voi cârti nicidecum, o, Fiul meu,
că trebuie să fii deopotrivă cu mine
și cu toți ceilalți:
pentru cel ce Te mărturisește, să fii Dumnezeu,
pentru cel ce Te cinstește, să fii Domn,
și pentru cel ce Te iubește, să fii lui Frate,
și astfel să dai viață tuturor.

2.Când locuiești în mine,
măreția Ta de asemenea mă înconjoară;
și când iarăși Te nasc pe Tine,
puterea Ta cea ascunsă
niciodată nu mă părăsește, căci Tu ești înlăuntrul meu
și în același timp în afara mea,
fiind uimită de aceasta.

3.Avându-Ți chipul Tău cel din afară
înaintea ochilor, chipul cel dinlăuntru
mi se zugrăvește în minte:
în lucrarea chipului Tău
l-am văzut pe Adam, în vreme ce în cel ascuns (cf. Facere 1, 27)
am văzut pe Tatăl Tău,
care este deoființă cu Tine.

4.Căci numai mie singură
mi-ai arătat a Ta frumsețe
în cele două chipuri?
Lasă Pâinea să Te zugrăvească și mintea deopotrivă.
Așează în Pâine și în cei ce se împărtășesc cu ea,
în chip tainic și lucrător deopotrivă.
Dăruiește-Te Bisericii Tale, precum aceleia ce Te poartă pe Tine.

5.Oricine necinstește Pâinea Ta,
se aseamănă celui ce-Ți necinstește Trupul.

Unul din alte timpuri, cinstind cu dragoste Pâinea Ta,
asemenea se face celui de lângă Tine,
arătând dragoste pentru chipul Tău.
Cei care au venit primii și cei din ceasul cel mai de pe urmă
(Mt. 20, 16)
cu toții Te-au văzut în Pâine și Trup deopotrivă.

6.Pâinea Ta, Fiul meu, este chiar mai vrednică de cinste
decât Trupul Tău, căci și cei necredincioși
au văzut Trupul Tău, trecând cu vederea
Pâinea cea Vie.
Aceștia departe în timp se bucură,
căci partea lor a prisosit
mai mult decât a celor de aproape.

7.Chipul Tău este zugrăvit în Sângele strugurilor,
pogorât peste Pâine.
Este pictat deopotrivă pe inimă de degetul dragostei,
folosind culorile credinței.
Binecuvântat este Cel care a dat la o parte
chipurile cioplite,
înlocuindu-le cu al Adevărului chip.

8.Tu nu ești o făptură obișnuită,
căreia să-i cânt un cântec obișnuit de leagăn,
căci zămislirea Ți-a fost neobișnuită
și nașterea plină de taină.
Duhul Sfânt ar fi în stare să-Ți cânte Ție,
plinind desăvârșit făgăduința
care se mișcă întru mine?

9.Cum să te numesc pe Tine?
Străin de noi, și totuși născut din noi.
Să-Ți spun Ție „Frate”,

sau să te chem „Logodnic”?
Sau iarăși, „Domn”,
ce dăruiește maicii sale
a doua naștere, care vine din apă?

10.Eu sunt a Ta soră din casa lui David,
care Îți este al doilea tată;
și iarăși, eu sunt mamă, în vederea nașterii Tale;
și logodnică deopotrivă,
datorită sfințeniei Tale;
slujnică și fiică de asemenea prin sânge și apă,
căci Tu m-ai izbăvit și botezat pe mine.

11.O, Fiule al Celui Preaînalt,
care ai venit și Te-ai sălășluit întru mine,
ca astfel să mă fac a Ta mamă!
Așa cum Te-am purtat în Nașterea Ta cea de a doua,
ca și Tu să mă naști pe mine a doua oară,
ai îmbrăcat cu haina maicii Tale
Trupul Tău, în vreme ce eu am luat a Ta slavă.

12.Amon a rușinat-o pe Tamara (2 Sam. 13, 14),
care era din casa lui David.
Fecioria s-a depărtat de la amândouă
și perla s-a pierdut,
Însă cu mine n-a fost așa,
căci e păstrată în a Ta vistierie,
de vreme ce Tu ai așezat-o acolo.

13.Fă ca fecioria tuturor celor
încredințate Ție
să se păstreze neatinsă pentru Tine.
Aceasta este hlamida împărătească,
de care nimeni să nu se atingă,

afară de Împăratul nostru,
căci fecioria este catapeteasmă pentru Tine, Marele Preot.

14.Mirosul socrului s-a mișcat spre Tamara
căci i-a furat mireasma (cf. Facere 38, 18),
de vreme ce pe mine, logodirea cu Iosif
nu m-a atins nici cu o picătură,
căci am zămislit pe adevărata Mireasmă.
Zămislirea Ta, o, Fiule al Celui Preaînalt, a ridicat un zid de
foc pentru mine.

15.Alte flori s-au arătat fără miros,
în comparație cu mirosul cel desăvârșit al Crinului.
Bazar de comori de parfumuri,
neavând nevoie de nicio floare, sau de mirosul ei,
păstrează proaspătă mireasma.
Căci s-a văzut în pânțele zămislire,
care a răsărit din Duhul”

16.O soață slujește soțului ei,
el fiindu-i ei „cap” (I Cor. 11, 3),
dar Iosif s-a ridicat
să slujească înaintea Domnului său,
care este în Maria.
Preotul slujește înaintea Arcei Tale
pentru a Ta sfințenie.

17.Moise a pogorât jos Tablele Legii (Ieșire 34, 2),
pe care Domnul le scrisese.
Iosif a însoțit această feciorelnică „tablă”,
în care Fiul Ziditorului sălășluiește.
Vechile Table s-au dat la o parte acum,
când universul întreg
s-a umplut de a Ta învățătură.

3. Sfântul Efrem, *Imn la Nașterea Domnului* (Nr. 17)

În primele patru strofe vorbește Maica Domnului. Sfântul Efrem se adresează mai apoi Mântuitorului Hristos în mod direct (în strofele 4 și 5). Maica Domnului vorbește din nou din strofa a șasea înainte (probabil până la strofa a șaisprezecea, deși nu este foarte clar unde este sfârșitul discursului ei), îndemnând pe femei, pe bolnavi, pe cei suferinzi și robiți să vină și să primească mângâiere, vindecare și slobozire de la Fiul ei. Ultimele două strofe (17-18) conțin o polemică împotriva marcioniștilor, care susțineau că lumea a fost creată de un „Dumnezeu drept”, care se deosebea de supremul Dumnezeu al dragostei, Cel ce este „străin” sau „departe” de lumea creată. Sfântul Efrem arată că Ziditorul și Dumnezeul iubirii sunt Unul și Același, cu ajutorul episodului descris în Ioan 9, 6. Aici Sfântul Efrem, în același gând cu mulți dintre Părinții Bisericii, susține că omul cel orb, pe care Iisus l-a vindecat, se născuse fără vedere, astfel ca minunea să fie una asupra creației („o nouă remodelare a formei”), iar nu o simplă vindecare.

1. „Pruncul firav pe care L-am purtat, Însuși mă poartă,
spune Maria; El Și-a coborât aripile,
și m-a luat și m-a înconjurat cu ele;
S-a înălțat la ceruri și mi-a promis:
Sus și la adânc fi-va Fiul său” (Lc. 1, 33).

Stihul: *Slavă Ție, Fiule al Ziditorului, care ne iubești pe noi toți.*

2. „L-am văzut pe Gaviil cum L-a numit: „Domn” (Lc. 1, 28) și vechiul Simeon, slujitor al Marelui Arhiereu (Lc. 2, 28) L-a purtat pe El întru cinste. Și am văzut pe Magi cum s-au pogorât la Dânsul, în vreme ce pe Irod îl văd (Mt. 21, 11) tulburat, pentru că Împăratul a sosit” (Mt. 2, 3).

3. Satan, care a tăiat pruncii evreiești (Ieșire 1, 16) dorind să-l piardă pe Moise, ucide acum pruncul (Mt. 2, 16), nădăjduind că Viața o să moară. În Egipt voi fugi (Mt. 2, 13), căci Satan a venit în Iudeea să dea târcoale, încercând să vâneze pe propriul său Vânător.

4. În fecioria ei, Eva s-a îmbrăcat cu frunze de rușine, însă Maica Ta s-a îmbrăcat (Fc. 3, 7) în fecioria ei, cu haina de sclav, care-i acoperă pe toți, în vreme ce într-Însul suntem cuprinși, dăruindu-i un trup ca hăinuță.

5. Binecuvântată este cea în a cărei inimă și minte Tu ești. Ea e palat împărătesc (Pilde 9, 1), pentru Tine, o, Fiule de Împărat. Ea este Templu pentru Tine, Marele Arhiereu. Nu știe de apăsare, de grijile casei, sau de soț.

6. Eva a arătat crăpătura și înțepătura, căci vicleanul șarpe a intrat în ea și a locuit acolo. Povața lui cea rea i-a adus pâinea, în vreme ce s-a făcut țărână. Dar Tu ești Pâinea noastră, Tu ești Cămara noastră cea de nuntă, Haina noastră de slavă.

7. Pentru ce să se teamă vreo femeie care viețuiește în feciorie? A păcătuit cumva? El o va păstra. Are duh necurat? El să o ierte. A ieșit afară? El este Cel care vindecă rănilor celor bolnavi.

8. E vre femeie cu copil? Să vină să se logodească
cu Mirele meu. Are ea fiică sau nepoată?
Să vină să se facă logodnică
Celui mai cinstit al meu. Are careva slugă?
Să-i dea ei drumul și să vină să slujească Domnului.

9. Fiul meu, cel născut liber, care poartă jugul Tău (Mt. 11, 30)
are o singură răsplată, de vreme ce robul care poartă
jugul a doi stăpâni,
în cer și pe pământ, să aibă două binecuvântări,
două răsplătiri pentru sarcina sa îndoită.

10. „Fiul meu, fiica liberă este a Ta roabă.
Dacă Îți slujește Ție, chiar și o fiică din robie
se va face liberă întru Tine și va primi mângâiere,
căci a fost liberată cu acea libertate tainică,
ascunsă în străfundurile sufletului însetat de dragostea Ta”.

11. Fecioarelor curate, doresc ca Preaiubitul meu
să locuiască în voi. Și pe voi, cele necurate,
El să vină să vă sfințească. Bisericele deopotrivă,
El să le împodobească. Fiul Ziditorului este Cel
care a venit să restaureze toată zidirea.

12. El a înnoit cerurile, căci oamenii cei fără de minte
cinsteau stelele. El a înnoit pământul,
care a îmbătrânit în Adam. Cu scuipatul Său (In. 9, 6)
a rânduit o nouă făptură.
El, care poate împlini toate, pune în legătură trupul și mintea.

13. Veniți, toți cei fără de vedere, primiți lumina
cea fără de plată. Vino, ologule,
primește înapoi puterea picioarelor tale. Cel ce ești surd și mut,
primește înapoi glasul vocii tale.
Cei schilodiți cu mâinile vor dobândi iarăși putere.

14. El este Fiul Ziditorului, al Cărui cufăr este plin cu toate bogățiile. Cel ce are nevoie de ochi, să se apropie de Dânsul.

Va frământa lutul și-l va face (In. 9, 6)
carne nouă și va da lumină ochilor.

15. Cu puțină tină a arătat cum, printr-Însul (In. 9, 6), lutul nostru a fost modelat. Sufletul lui Lazăr cel mort, de asemenea, a fost martor printr-Însul, cum prin El, suflarea omului (In. 11, 43-44)

se întoarce în sine. Prin mărturiile acestea din urmă (Fac. 2, 7) putem crede că El este Fiul lui Dumnezeu, din Veșnicie.

16. Adunați-vă cu toții și veniți, voi cei leproși primiți curățirea fără vreo osteneală. Căci nu e nevoie, așa cum a făcut Elisei, să vă cufundați de șapte ori (2 Regi 5, 14) în râul Iordan. Hristos nu mai încearcă oamenii cu stropirea de odinioară a preoților (Lev. 14, 7).

17. Cele „șapte cufundări” ale lui Elisei au prefigurat curățirea (2 Regi 5, 10)

femeii cu șapte duhuri necurate (Lc. 8, 2),

în vreme ce isopul și sângele sunt prefigurări puternice deopotrivă (Lev. 14, 6).

Nu e loc să vorbim aici că Hristos este „străin”.

Hristos, Fiul Dumnezeului a toate, nu este înstrăinat de Domnul tuturor!

18. Dacă ar fi fost „Dumnezeul cel Drept”, care a făcut trupul cu lepră,

în vreme ce Tu ai curățit și ai dat sănătate trupului,

atunci El ar fi cel ce a urât trupul, în vreme ce Tu l-ai iubit.

Dar se face că Tu l-ai modelat și oblojirea pe care i-ai adus-o mărturisește că „Tu ești Fiul Ziditorului”.

4. Sfântul Efrem, *Imn despre Biserică* (Nr. 36)

În acest imn, Sfântul Efrem meditează la tema lui Hristos ca Lumină. Ochiul care se lasă pătruns de lumină nu poate vedea clar. Asemenea, lăsându-L pe Hristos Lumina să pătrundă în pântecul ei, Maria se face ea însăși luminoasă. Prezența lui Hristos într-înșea o sfințește, slujindu-i ca botez, la fel cum prezența Sa în apele Iordanului la Botez sfințește, în timpul liturgic, întreaga apă baptismală.

În contrast cu Maria și cu Iordanul, care au primit lumina din interior, lumina care radia din Moise, la coborârea de pe Muntele Sinai, a fost numai exterioară. Cu toate acestea, strălucirea lui Moise îi slujea ca un soare, oferindu-i lumină. La fel va fi cu îngerii și cu dreptii la Învierea cea de obște: cei din urmă, îmbrăcați cu razele de lumină și slavă, „*se vor face loruși lumină*” (strofa 11). Gândul la Învierea cea de obște și la Judecata Universală, care o va împlini, îl conduce pe Sfântul Efrem, conștient de propria sa păcătoșenie, să se roage ca să fie mântuit în ziua aceea, când cei păcătoși vor îmbrăca „*haina tuturor păcatelor lor*” (strofa 12). Rugăciunea sa și imnul se încheie cu o doxologie finală:

1. Când se lasă pătruns de lumină,
ochiul devine limpede.
Strălucește de lumina care-l hrănește,
sclipește de strălucirea ei,
se face minunat de a ei splendoare,
slăvit de a ei frumusețe.

Stihul: *Binecuvântat este Creatorul luminii!*

2. Întocmai ca printr-un ochi,
a pătruns lumina în Maria,
i-a limpezit mintea,
i-a luminat gândurile
și i-a curățit înțelegerea,
făcându-i fecioria să strălucească.

3. Râul în care S-a botezat,
L-a conceput pe Dânsul în chip tainic,
pântecele cel ud al apei
L-a zămislit în curăție,
L-a născut în feciorie,
L-a făcut să urce în slavă.

4. În pântecele cel curat al apei
ar trebui să vezi pe Fiica Omului,
care a zămislit, fără să cunoască bărbat,
a născut fără împreunare,
a adus prin dăruire
pe Domnul ca dar.

5. Ca un Luceafăr al dimineții în apă,
Cel Luminos s-a pogorât în pântecele Fecioarei,
a strălucit pe vârfurile munților
și a luminat deopotrivă pântecele.
A orbit pe toți când a ieșit din râu,
dăruind luminare la a Sa Înălțare.

6. Strălucirea pe care Moise a îmbrăcat-o (Ieșire 34, 29-30)
a fost înfășurată pe el dinafară,
în vreme ce râul în care Hristos s-a botezat
a îmbrăcat Lumina din lăuntru.
Asemenea s-a făcut în trupul Mariei, în care El a locuit,
strălucind din lăuntru.

7. La fel cum Moise a strălucit
de slava cea cerească,
pentru că i-a văzut de aproape frumusețea,
cu cât mai mult trebuie să fie trupul
întru care Hristos a strălucit
și râul în care a fost botezat?

8. Luminarea pe care Moise găngavul (Ieșire 4, 10)
a îmbrăcat-o în pustie
nu a lăsat întunericul
să întunece înlăuntru locașului său,
căci lumina de pe a sa față
a slujit ca soare înainte-mergător pașilor săi,

9. asemenea făpturilor cerești,
care nu au nevoie de altă sursă de lumină,
pentru ca ochii lor să vadă,
căci pupilele lor
sunt pline de lumină și ele sunt îmbrăcate
în razele slavei.

10. Căci soarele alungă întunericul,
nefolosind nicidecum lumină,
afară de lumina sa,
căci soarele n-are nevoie
de făclii pentru lumină,
văzând că este sursa propriilor sale raze.

11. Astfel că, la dumnezeiasca Înviere,
cei drepti vor străluci,
căci sunt îmbrăcați în strălucire,
hainele lor luminează și
se vor face lor uși lumină,
produsă de ei înșiși.

12. Izbăvește-mă, Doamne, în ziua aceea,
când cei slabi se vor îmbrăca
cu haina tuturor păcatelor lor,
îmbrăcăminteă întreagă a rușinii,
de unde izvorăște pentru dânșii
întunericul și teama,

13. Întocmai precum pentru trup,
la vreme de boală,
într-însul răsar
durerile mari și fierbințele,
ca niște lanțuri pentru păcatele lui
și putregai spre pedeapsă.

14. O, Unicul Dumnezeu, care ai pregătit pentru noi
soarele să strălucească ziua
și pentru noapte luna,
cu salba ei de stele,
fă ca slăvita Ta odihnă
să ajungă și la mine prin harul Tău.

15. Să aducem mulțumire Creatorului luminii,
prin care se zărește
Lumina cea cerească.
Lăudați pe Făcătorul luminii,
care este simbol
al luminii Mântuitorului nostru!

5. Sfântul Efrem, *Imn despre Biserică* (Nr. 37)

Sfântul Efrem continuă aici tema lui Hristos - Lumina. Eva și Maria sunt înfățișate ca fiind cei doi ochi ai lumii. Ochiul cel stâng, Eva, este bolnav, ca urmare a căderii în păcat și astfel nu poate conduce în lumina divină a adevărului, în consecință lumea mergând pe drumul greșit. Cu toate acestea, prin Maria, care a primit ca Hristos - Lumina să locuiască în pântecul ei, lumea a redobândit un ochi drept sănătos, prin care oamenii să vadă calea către Dumnezeu pentru a doua oară.

1. Luminează cu învățătura Ta
glasul celui ce vorbește
și urechea celui ce aude.
Ca pupila ochiului
să fie luminate urechile.
Pentru glas dăruiește raze de lumină.

Stihul: *Slavă Ție, o Lumină!*

2. Prin ochi se face (Mt. 6, 22)
că trupul, dimpreună cu mădulele sale,
este luminat peste tot,
este îndreptat în toată purtarea,
este adorat în toată simțirea,
este slăvit în diferitele sale mădulare.

3. Este limpede că Maria
este „pământul” care primește sursa de lumină.
Printr-înșă a fost luminată

întreaga lume care, dimpreună cu locuitorii ei,
s-a întunecat odinioară prin Eva,
izvorul tuturor nenorocirilor.

4. Maria și Eva, în simbolurile lor,
refac împreună un trup, ai cărui ochi
unul este orb și întunecat,
în vreme ce celălalt
este luminos și limpede,
dăruind lumină la întreaga lume.

5. Lumea văzută are
doi ochi sădiți într-însa:
Eva a fost
ochiul ei stâng, orb,
în vreme ce ochiul cel drept,
luminos, este Maria.

6. Prin ochiul care a fost întunecat,
întreaga lume era în întuneric
și oamenii rătăceau
și în fiecare piatră
vedeau un dumnezeu,
spunând neadevăruri.

7. Dar când a fost luminat de celălalt ochi
și Lumina cea cerească
a răsărit înlăuntrul lui,
neamul omenesc a redobândit împăcarea,
înțelegând că poticnițiile cele vechi
le sărăciseră viața.

6. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului (Nr. 1)*

Experiența Maicii Domnului este dincolo de legile firii. Ea zămislește și naște fără împreunare și sânii ei izvorăsc lapte, chiar dacă este fecioară. Poetul anonim îi invită pe Adam, pe preoți, pe profeți și pe patriarhi să însoțească pe celelalte fecioare întru bucuria mântuirii, care a fost adusă peste noi prin dumnezeiasca Naștere a Maicii Domnului. Ea a dăruit omenitatea prin Rodul Pomului Vieții, care va șterge consecințele nimicitoare ale neascultării lui Adam și Evei. Pentru care fructul Pomului Cunoștinței, pe care l-au luat prin neascultarea „*micii porunci*” (Sf. Efreem), primită de la Dumnezeu, s-a dovedit a fi atât de amar.

Acesta și majoritatea celorlalte imne despre Maica Domnului din această colecție aparțin din punct de vedere liturgic Praznicului Preasfintei Fecioare din 26 decembrie, după calendarul Bisericii Siriene de Apus și Celei de a doua Vineri de după Nașterea Domnului, din calendarul Bisericii Siriene de Răsărit.

1. Fecioara m-a chemat să cânt minunea ei,
cu mult mai mare decât mine, o, Fiule al lui Dumnezeu, dar al
minunii.

Fiecare cântec al lirei mele, cu darul Tău
să zugrăvească Maicii Tale
o icoană plină de frumusețe.

Stihul: *Slavă Nașterii Tale, omenească și dumnezeiască
deopotrivă.*

2. Ea a zămislit în pântece, fără împreunare, o slăvită minune.
Lapte a curs din sânii ei, împotriva rânduiei firii.
Fecioria ei s-a păstrat și totuși lapte în trupul ei curat.
Cât de minunată este taina aceasta!
Și cine v-a putea povesti despre dânsa?

3. Maria Fecioara a născut Fiu după rânduială
și a hrănit cu lapte pe Hrănitorul tuturor.
A ținut pe genunchi pe Cel ce ține toate.
Este deopotrivă fecioară și mamă.
Și ce nu este ea oare?

4. Sfânt este trupul ei, strălucitor este sufletul, curată îi este
mintea,
înțelegerea ei este prealuminată,
gândul este fără prihană,
feciorelnic, cumpătat, curat,
bine încercat și plin de frumusețe.

5. Toate fecioarele să se veselească în Maria,
văzând că una dintre ele a îngenuncheat și a născut
pe Izbăvitorul care poartă întreaga zidire,
prin care omenitatea cea robită
a primit liberare.

6. Și marele Adam, cel înșelat de șarpe, să se bucure în Maria,
căci i s-a dăruit lui Mlădița,
pe care a mâncat-o și astfel a risipit blestemul șarpelui.
Căci prin această Iarbă, șuieratul șarpelui, care-l înșelase,
s-a vindecat.

7. Să se bucure preoții de binecuvântata Maică,
cea care a îngenuncheat și a născut pe Marele Arhiereu,
care El Însuși S-a dat pe Sine Jertfă,

scutindu-i pe ei să mai aducă jertfe,
când El întru Sine s-a făcut Jertfă, împăcându-ne astfel
cu Tatăl.

8. Să se bucure toată ceata profeților în Maria,
căci într-înșea viziunile lor s-au arătat lămurit.
În ea, profețiile lor s-au împlinit.
În ea, iarăși, cuvintele lor și-au găsit adevărul
și au dobândit înțeles.

9. Să se bucure toată ceata patriarhilor în Maria,
căci a primit a lor binecuvântare,
arătându-le cum să fie desăvârșiți în Fiul ei.
Profeții, dreptii și preoții, deopotrivă,
s-au curățit într-Însul.

10. Maria a copt Fructul cel dulce pentru omenitate
și în locul fructului celui amar,
pe care Eva îl luase din Pom (Facere 3, 6),
prin Fructul Mariei,
întreaga zidire a primit mângâierea dulceții.

11. Pomul Vieții, care stă ascuns în Paradis (Facere 2, 9),
a răsărit din Maria și a crescut dintr-înșea.
La umbra sa șade toată zidirea,
împărtășind mulțime de roade
celor de aproape și celor de departe.

12. Maria a țesut o haină de slavă, ca să o dăruiască strămoșilor
ei,
cei mai înainte dezbrăcați între copaci (Facere 3, 7).
El a îmbrăcat-o cu smerenie și astfel a primit frumusețe.
Soția sa l-a pus la pământ, însă fiica l-a ridicat
și s-a sculat ca un viteaz.

13. Eva și șarpele au săpat o groapă adâncă și Adam a căzut acolo,
însă Maria s-a făcut asemenea îngerilor
și l-a scos din vârtaj,
prin acea Putere Ascunsă, care a ieșit la iveală
și l-a adus pe Adam la viață.

14. Vița cea feciorelnică a odrăslit Ciorchinele de struguri (Is.
65, 8),
al Căruia Vin este dulce.
Amândoi, Adam și Eva, întristați fiind,
au primit mângâiere în a lor tânguire: gustând din Doctoria
Vieții,
ei au dobândit mângâiere în tristețe.

7. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 2)

Poetul contemplă minunea nașterii Maicii Domnului și, printre numeroasele daruri primite de omenitate, ea aduce o nouă nădejde și libertate tuturor femeilor.

1. Prin darul tău să înalț cântare de mărire,
pentru Fecioara care în chip tainic s-a făcut mamă.
Ea este deopotrivă fecioară și mamă! Roagă-te Celui care a ales-o!

Stihul: Binecuvântat este Cel ce a strălucit pentru noi din Maria și care ne-a mântuit pe noi.

2. În ceata fecioarelor ea se găsește, fecioară deopotrivă,
dar purtând cu seninătate rodul pe care mamele îl poartă.
Fecioara are Prunc. Cine nu ar fi cuprins de uimire?

3. Nu curge lapte din sânul femeiesc la feciorie,
și oriunde e lapte, fecioria nu se mai găsește.
Însă Maria împlinește taina: în feciorie ea naște!

4. Ea este câmp care n-a cunoscut plugarul,
și totuși dintr-înșea a ieșit Snopul cel plin de binecuvântare.
Fără de sămânță, a odrăslit rod pentru zidire!

5. Ea este corabie încărcată de comori,
aducând celor săraci bogăția cea cerească.
Printr-înșea, morții s-au îmbogățit, căci a purtat Viața.

6. În Maria, toate fecioarele pot găsi înflorire,
căci ea e fecioară cu izvor de bunătăți și daruri,
din care Lumina a țâșnit afară pentru cei dintru întuneric (Lc. 1,
79).

7. În Maria, Eva cea căzută s-a ridicat din nou,
căci a purtat pe Pruncul care a prins vipera (Is. 11, 8).
Ale cărei frunze de rușine s-au acoperit de slavă! (Fc. 3, 7).

8. Două fecioare s-au hărăzit pentru omenitate:
prima ca izvor al vieții, cealaltă cauză a morții.
În Eva se ridică cei morți, însă Viața strălucește prin Maria.

9. Fiica și-a ajutat mama cea căzută,
și pentru că s-a îmbrăcat cu frunzele de finic în rușine (Facere
3, 7),
fiica ei a țesut și i-a dăruit o haină de slavă.

10. Prin Maria a venit nădejde pentru întregul neam femeiesc.
Pentru ocările auzite și rușinea simțită,
le-a dăruit lor libertate. Nu mai sunt de ocară.

11. Toate femeile măritate se bucură astăzi,
căci asemenea lor, ea a născut Rodul
care le-a dăruit pruncilor lor viață. Rugați-vă Celui ce L-a
trimis!

12. În Maria, lumina s-a arătat, gonind înapoi întunericul,
care a intrat în lume prin Eva și a robit omenitatea.
Creația, întunecată la început, se arată acum luminată prin
Maria!

8. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului (Nr. 3)*

În acest imn, Maria însăși îi previne pe oameni să nu scruteze taina Fiului ei, văzând că paradoxurile care înconjoară Întruparea sunt cu mult peste logica omenească.

1. Să laude Maria în curăția ei
Pe Fiul care a strălucit în milostivire
în pântece de fecioară,
fără să fi cunoscut împreunare.
Ea este Maica, ea, care dat naștere în chip minunat
Fiului lui Dumnezeu, care a strălucit.

Stihul: *Rugați-vă Celui ce a strălucit în chip preaminunat!*

2. Să strige cu glas mare Maria
mulțimilor adunate la praznic:
„Nimeni să nu scruteze taina Fiului meu,
căci nimeni nu este în stare să-L cerceteze pe Dânsul.
Înaintea Lui, toată gura cea rea amuțește
și toți înțelepții se recunosc înfrânți”.

3. Să ridice vocea ei curată
și să-Ți mulțumească Ție, Doamne,
căci dragostea Ta a fost aceea care Te-a împins să vii spre a Te
naște,
sălășluind mai întâi în pântece fecioresc
și mai apoi venind în lume.
Binecuvântat ești Tu, Cel Nevăzut, care Te-ai pogorât la noi!

4. Să mustre gura ei pe cei nesăbuiți,
care scrutează slăvita Ta naștere.
Printr-înșă, să se mustre toți înțelepții
care s-au ridicat asupra Ta.
Să se schimbe mintea celui nelămurit printr-înșă,
căci a născut fără să știe de bărbat.

9. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 4)

Tinerele fete, cărora li se adresează strofele următoare, sunt, probabil, membrele corului femeiesc, care cântau la început aceste imne. Ele sunt îndemnate să cugete la nenumăratele minuni care o înconjoară pe Maica Domnului, în timp ce-L îngrijește pe Hristos Pruncul.

1. Săltați de bucurie, voi tinere fete,
înaintea Fecioarei, plină de minune,
căci ea a îngenuncheat și a născut pe Izbăvitorul,
care l-a prins și l-a legat pe Vrăjmașul,
oprindu-l să ispitească pe tinerele fete.

Stihul: *Slavă Ție, o, Fiul lui Dumnezeu!*

2. Vrăjmașul a ispitit-o pe mama lor, Eva,
și a mâncat din fructul oprit.
Acum însă, sora lor, Maria
a scos din rădăcină acel pom aducător de moarte,
dăruind Fructul care dă viață tuturor.

3. În pântecel ei, Foc a locuit (cf. Pilde 6, 27),
la sânul ei este preamărita minune.
Ea prinde acest Foc cu degetele,
și pe genunchi Îl poartă pe Soarele cel arzător.
Și cine ar putea să spună toate acestea?

4. Ea Îl poartă pe Cel ce ocrotește pruncii,
dă naștere la Făcătorul neamului omenesc.

Pe Cel ce dă hrană la toată făptura, ea Îl hrănește cu lapte!
Cine e în stare să spună
despre toate aceste lucruri minunate?

5. Maria este izvor pentru minune:
în al său suflet are înțelepciune,
în trupul ei sfințenie,
în al ei cuget are strălucire,
căci a purtat Cărbunele aprins.

6. Cum este cu puțință
ca minunea să treacă din sufletul ei,
sau uimirea să iasă din minte,
sau sfiala din cuget,
văzând că a născut și totuși a rămas fecioară?

7. Pe brațe ea poartă Copilul.
Și totuși vede fecioria pecetluită în trupul ei.
Lapte cald izvorăște din sânii ei,
nemișcând întru sine fecioria.
În fiecare zi, ea este plină de minune.

8. Cât de smerit a fost cântecul ei de leagăn,
când de față erau ascultătorii.
A cântat ca pentru un prunc,
dar când s-au mutat,
L-a cinstit pe El ca pe Domnul Slavei.

9. Când purta Pruncul pe brațe,
sufletul era plin de uimire.
Mândră că El era al ei Fiu,
însă știind preabine că îi era ei Domn.
L-a purtat pe El deopotrivă ca Fiu și ca Domn.

10. A văzut că era însărcinată,
și totuși fecioria îi era neatinsă.
Această nouă arătare
i-a dat putere să înțeleagă
că Cel pe care-L purta în pânțece era Dumnezeu.

11. Acea Fecioară, înconjurată de minune,
a strălucit în mijlocul acestei taine ascunse,
știind cine era El și al cui Fiu
era Acel binecuvântat Rod pe care Îl purta.
În toate a fost înțeleaptă.

12. Iezechiel, cel născut în robie (Iez. 1, 1),
a văzut cu ochi profetic
pe fecioara, fiica lui David,
și a zugrăvit o icoană a fecioriei sale
în descoperirea trimisă de la Dumnezeu (cf. Iez. 44, 13).

13. În pământul Caldeilor,
profeția a zugrăvit o Icoană pentru Maria,
așezând-o în Cartea Profețiilor,
păzindu-i povestea în Scripturi,
ca oricine citește, să înțeleagă.

14. Domnul a grăit către profeți,
în mijlocul curților preoțești,
despre Ușa care fusese încuiată, zicând:
„Aceasta va rămâne închisă,
până ce Domnul va intra printr-însa” (Iez. 44, 2).

10. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului (Nr. 5)*

„*Iscoditorul scrib*” este prevenit să nu aplice raționamentul logicii omenești pentru Taina Întrupării Fiului. Trei nașteri minunate din Vechiul Testament sunt prezentate: sarea pe care Elisei a aruncat-o în izvorul de apă al orașului Ierihon, făcând astfel din nou sănătoasă apa otrăvită a orașului (2 Regi 2, 19); toiagul lui Aaron, care a fost pus laolaltă cu toate toiagele fiilor lui Israel, a înflorit, când a fost așezat în Templu (Numeri 17, 1-10); și curiosul caz al copacului de pe culme, unde Avraam trebuia să-l sacrifice pe Isaac (Facere 22). După o tradiție bine cunoscută de Sfântul Efrem (vezi: *Introducerea*), copacul a născut în chip minunat berbecul, pe care Avraam l-a sacrificat, în conformitate cu porunca îngerului, salvându-l astfel pe Isaac.

1. Iscoditorul scrib aude că Fecioara a născut și necrezând aceasta, cunoscând că după fire nu este cu puțință fecioarelor să nască.
Dar în Maria, firea a fost înfrântă și depășită,
căci ea a zămislit fiind fecioară și a născut fecioară.
Calea ei nu este una după fire.

2. Pruncul ei a strălucit și S-a arătat, asemenea altor prunci,
însă a Sa Maică a rămas fecioară. A fost îmbrăcată în minune.
Rodul pe care l-a purtat, pânțelele rămânând ferecat,
căci cu totul nouă a fost calea pe care a pășit.
O minune ridică din fecioară un prunc,
un dar pe care firea nu-l poate dărui unei femei.

3. Voi cânta acelei fecioare care a fost, prin har,
Mamă Dumnezeului a toate. Ea a zămislit fără de sămânță,
a născut și a purtat rodul, neștiind de bărbat.
Izvor de minune înaintea întregii lumi pentru ceea ce s-a făcut,
căci a născut pe Cel Preaminunat, de așa fel încât nimeni nu
poate spune (Is. 9, 6),
o cale prea adâncă pentru ca scribul să o cerceteze.

4. O tânără fată izvorăște lapte, o fecioară naște,
și cine oare nu s-ar minuna de această slăvită mamă,
care s-a plecat să nască, care a izvorât lapte pentru al ei prunc,
care seamănă cu o mamă obișnuită în toate acestea.
Să se rușineze scribul care o cercetează pe dânsa,
care, printr-o fecioară, s-a făcut Maica Ziditorului său.

5. Simbolul tău se poate găsi, o, Preacurată Fecioară, în Templul
legământului.

În profeții s-a zugrăvit a ta icoană
și așezată în Scripturi de cel care s-a hotărât
să te mărturisească pe tine ca vas de cinste.
În care Fiul tău a fost sare care a curățat fântâna (2 Regi 2, 20-
22)

6. Te-au zugrăvit de asemenea în chip de toiag, așezat în
Templu (Num. 17, 8-9),
care a odrăslit fără să fie sădit,
a fost împodobit cu frunze, spre a fi pildă Fecioarei,
care a odrăslit, spre a ne dăruie pe Fructul doririlor.
Căci simbolul ei stă ascuns în Toiagul preoțesc.

7. Niciodată înainte și niciodată după
n-a mai rodit pomul un miel aici pe pământ (Fac. 22. 13)
și nicio altă fecioară nu a născut fără să știe de bărbat.
Maria și pomul sunt una: mielul s-a spânzurat în ramurile sale,

așa cum Domnul S-a spânzurat pe lemn pe Golgota.
Mielul l-a salvat pe Isaac, după cum Domnul a mântuit zidirea.

8. Când S-a pogorât pe pământ, nu Și-a lăsat scaunul în ceruri.
Când a locuit în pânțele Mariei, cerurile nu au rămas fără El.
Când a adormit în barcă (Lc. 8, 23-24),
nu a fost un altul care să potolească vântul.
Când a prefăcut apa în vin, Cuvântul nu a părăsit trupul acela
(In. 2, 9).
Însă întru toate S-a arătat pe Sine ca Dumnezeu.

11. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 6)

Femeia evreică, auzind de la profetul Isaia că fecioara va naște (Is. 7, 14), se va umple de bucurie. Cu atât mai mult ar trebui să se bucure corul fecioarelor acum, că profeția lui Isaia s-a găsit și s-a împlinit.

1. Pregătiți-vă, voi, ceată a fecioarelor,
plesniți cu mâinile, cântați imne de laudă,
căci o fecioară a dat naștere unei minuni și mai mari,
și ea însăși s-a făcut minune prietenelor ei.

2. Isaia a chemat toate tinerele fete,
a descoperit o taină fecioarelor:
„O fecioară va zămisli fără de bărbat (Is. 7, 14);
ea va naște pe Cel Preaminunat în înțelepciune sfântă” (Is. 9,
6).

3. Isaia a grăit prin descoperire,
și tulburare le-a cuprins pe tinerele fete:
„Cine este? Și ce, și când?, au întrebat ele,
acest lucru minunat va fi cu puțință să se îplinească?”

4. Cuvintele profetului le-a tulburat pe ele,
căci a cântat femeii evreice un cântec nemaiauzit:
„O fecioară va zămisli”. Cea feciorelnică a tresărit (Is. 7, 14)
la minunea despre care se vorbea în profeție.

5. „O fecioară a luat în pânțece”, a cântat Isaia (Is. 7, 14),
însă nu a spus nici unde, nici când.

În Maria s-a împlinit profeția
și s-a cunoscut ca fecioară minunată.

6. Profetul i-a tulburat cu a sa viziune
și multe au fost întrebările la care tinerele au răspuns:
„Unde este locul în care acest nemaiauzit lucru se va întâmpla,
că o fecioară va naște pe Mesia?”.

7. În Maria toate simbolurile ascunse în profețiile Scripturii
primesc a lor lămurire.
Dintr-înșă a ieșit Soarele dreptății (Maleahi 4, 2)
și la arătarea sa întreaga lume strălucește.

8. Maria a fost vița din care a răsărit
mlădița lui Iesei, după cuvântul Scripturii (Is. 11, 1).
Împlinirea profețiilor
a adus în Nazaret împlinirea a toate (Mt. 2, 23).

9. După cum apa este ținută între maluri (Pilde 30, 4),
așa fecioara este cu prunc, fără să fi știut de bărbat.
În Maria, toate chipurile primesc împlinire,
în cântările și profețiile ei se găsește poarta ei.

12. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 7)

Toți cei care au discernământ sunt invitați să se alăture în minune Mariei, porumbița care a născut Vulturul (strofa 3). De la mijlocul strofei a treia însăși Maria este cea care cântă, adresându-se Fiului ei. Ea merge mai departe și îi invită pe Iezechia și pe Isaia să vină și să vadă pe Cel despre care au vorbit în profeții.

1. Veniți, toți cei care aveți judecată, să ne minunăm de maica fecioară, fiica lui David.

Singură mai cinstită de Cel Preaminunat, pe care L-a născut (Is. 9, 6).

Ea este izvorul care adapă Fântâna (Ioil 3, 18),

ea este corabia care aduce bucurie de la Tatăl,

care poartă veștile cele bune în curatul său pânțece.

A îmbarcat și a călăuzit

pe Marele Cârmaci al zidirii,

prin care pacea domnește

pe pământ și în ceruri (cf. Col. 1, 20).

2. Veniți să ne minunăm de preacurata fecioară,

minune întru sine însăși,

unică în toată zidirea,

ea a născut, neștiind de bărbat.

Sufletul ei curat de minune a fost umplut.

În fiecare zi, mintea ei a lăudat

întru bucurie îndoita minune:

fecioria ei nestricată,

Pruncul ei Cel preaiubit.

Binecuvântat este Cel care a strălucit dintr-însa!

3. O tânără porumbiță a purtat (Cântarea Cântărilor 6, 8)
Vulturul, Cel Vechi de zile (Dan. 7, 13),
dând laudă când Îl purta
în minunatele sale cântări:
„O, Fiule al Celui Preadarnic, în mic sălaş
ai ales să crești, Harpă melodioasă.
Ești tăcut ca un prunc,
lasă-mă să-Ți cânt Ție.
Cu lira de cântare îngerească,
rogu-Te, lasă-mă să-Ți vorbesc.

4. Casa Ta, Fiul meu, este mai presus de toate,
și totuși ai dorit ca să mă faci pe mine casa Ta.
Cerul este prea mic să cuprindă a Ta slavă,
și totuși eu, săracă făptură,
Te port pe Tine.
Să vină Iezechiel să i Te vadă pe genunchi.
Să cadă în genunchi și cinste să-Ți aducă și să știe
că pe Tine Te-a văzut acolo,
ridicat de heruvim deasupra carului (Iez. 1)
și să mă binecuvinteze el că Te-am purtat acum.

5. Cu adevărat carul s-a oprit, uimit că eu îi port Stăpânul.
Heruvimul a strigat cu cutremur:
Binecuvântată este slava Ta în locul Tău (Iez. 3, 12).
Iar locul acela sunt eu, sânul meu este a Ta casă!
Strălucirea Ta mi se odihnește pe genunchi,
tronul majestății Tale
este ținut în brațele mele.
În locul roților carului,
degetele mele Te strâng. De aceea și eu voi striga:
Binecuvântat ești Tu în locul Tău!

6. Isaia profetul a prorocit:

O fecioară va zămisli și va naște (Is. 7, 14).

Vino, Isaia, și privește la mine. Să ne bucurăm împreună, căci am născut, cu fecioria-mi nestrucată.

O, prorocule al Duhului, bogată e a ta viziune, privește spre Emanuel, care a fost ascuns ochilor tăi (Is. 7, 14).

Ridică glasul tău și muștră desfrânarea Sionului, ce te-a disprețuit și a refuzat să creadă că am născut și am rămas fecioară, după cum tu mărturisești.

7. Veniți, toți cei care aveți judecată, apărători vocali ai Duhului, profeți care ați privit lucruri ascunse în adevăratele voastre vedenii.

Voi, lucrătorilor ce-ați aruncat sămânța și-ați adormit întru nădejde (Mc. 4, 27), sculați-vă și vă bucurați de recoltă: priviți, în brațele mele strâng Snopul cel de Grâu al vieții, care dă Pâinea pentru cei flămânzi, care hrănește pe cei săraci.

Bucurați-vă împreună cu mine, căci eu port Snopul plin de bucurie!”.

13. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 8)

Elisabeta a salutat-o pe Maria, numindu-o pe ea „binecuvântată” (Lc. 1, 42). Poetul enumeră câteva motive pentru care o astfel de numire este potrivită.

1. Veniți să o numim pe Maria „binecuvântată”,
fata săracă ce a devenit bogată prin Fiul Dumnezeiesc.
Cât de minunată este binecuvântarea ei, de două ori mai mare
decât
s-ar putea ține minte.
Să aducă toți oamenii laudă mare înaintea ei.

Stihul: *Binecuvântată este Arătarea Ta care a luminat Zidirea.*

2. Maria a zis întru sine: „Că iată de acum mă vor ferici toate
neamurile (Lc. 1, 48).
Că mi-a făcut mie mărire Cel puternic și sfânt este numele Lui”.
Să o numim așadar *binecuvântată*, căci ea ne-a chemat pe noi
și aceasta este o datorie pe care toate cele raționale ar trebui să
o vadă.

3. Cu adevărat este binecuvântată, căci a fost aleasă
să fie Maica Celui prin care vine toată nașterea din nou.
Cu laptele ei L-a hrănit pe Vistiernicul a toate.
Binecuvântat este Cel care locuiește într-înșea, ca să dea
libertate tuturor.

4. Binecuvântată este ea, care s-a făcut pentru Zidire
Fântână, care izvorăște cu dărnicie bunățate.

Dintr-însa a strălucit Lumina pentru întreaga Zidire.
Să se străduiască atunci Zidirea să o numească pe ea
„binecuvântată”.

5. Binecuvântată este ea, căci a zămislit fără de bărbat.
S-a bucurat în naștere fără de sămânță.
Durerile unei femei căsătorite nu s-au atins de dânsa
și totuși a împărtășit bucuria rodului de mamă.

6. Limba mea este prea săracă pentru a spune despre a ei
binecuvântare:
minunată întru totul este Doamna noastră binecuvântată.
Pecețile fecioriei i-au fost păstrate
și totuși naște Fiu care ridică toată durerea.

7. Binecuvântată este iarăși Aceea, căci binecuvântarea ei s-a
înmulțit,
ca toți oamenii să se îmbogățească prin nașterea ei,
ca toți oamenii să mănânce din Rodul Vieții,
care a strălucit dintr-însa, Rod fără de stricăciune.

8. Binecuvântată este aceasta, căci niciun bărbat n-a cunoscut-o
pe ea în unire de nuntă
și prin Pruncul pe care L-a născut,
a dat la o parte cursa
pusă peste urmașii lui Adam.

14. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 9)

În duhul imnului anterior, poetul se adresează acum direct Mariei, numindu-o pe ea „Binecuvântată”.

1. Binecuvântată ești tu, Marie, născută în sărăcie.
Te-ai făcut Maica Împăratului împăraților.
El, a cărui slavă umple cerurile,
locuiește în pânțelele tău în chip tainic.
Binecuvântați sunt sânii tăi, care L-au alăptat cu dragoste,
binecuvântată limba ta, care I-a cântat Lui.
Brațele tale L-au purtat pe Dânsul și te-ai făcut car,
purtându-L pe Cel Înflăcărat!

2. Binecuvântată ești tu, Marie, căci al tău pântece
s-a făcut palat al Împăratului,
unde a locuit – El care încununează pe cei vrednici,
care împarte după rânduială rangurile lor.
Ai răsărit din seminția lui Iuda,
ai ieșit din casa lui David.
Slăvită este a ta descendență, o, Preacurată Fecioară,
căci te-ai făcut Maica Fiului lui David!

3. Binecuvântată ești tu, fecioară, care ai purtat
pe Puiul Leului, despre care a scris Iacob (Facere 49, 9).
El S-a smerit pe Sine și a supt din laptele tău curat,
din care a crescut.
El S-a făcut miel din oaia fecioară,
ca să ne dăruiască o jertfă mântuitoare.
Pomul care a dăruit berbecul te închipuie pe tine (Facere 22, 13),
prin care Isaac s-a izbăvit.

4. Binecuvântată ești tu și preabinecuvântată, căci întru tine blestemul Evei a ieșit din neamul omenesc.
Întru tine, zăpădul greșelilor s-a plătit (Col. 2, 14),
pe care șarpele îl scrisese pentru tot neamul omenesc,
căci ai născut pe Vistieria
care dăruiește nenumărate câștiguri la întreaga lume.
Întru tine, Lumina a strălucit, prin care împărăția întunericului
a fost înghițită și alungată.

5. Binecuvântată ești tu, Marie, căci al tău Prunc s-a văzut
purta în acel car, plin de minune (Iez. 1),
care a ridicat binecuvântare pentru Dânsul,
din acele roți înzestrate cu grai,
pe când heruvimul cu dulce glas
înălța cântare de laudă.
Binecuvântată ești tu, cea care L-ai îmbrățișat pe El,
mângâindu-L ca mamă
și închinându-te Lui ca roțile carului ceresc.

6. Binecuvântată ești tu, maică, plină de har,
căci toate neamurile te numesc de trei ori fericită (Lc. 1, 48),
strigând cu glas mare.
Căci dintru tine Pruncul a strălucit.
Ostroavele, toate țările și popoarele
te numesc binecuvântată.
Binecuvântată ești tu, cea preacurată,
căci cu tine și întru tine rămâne cereasca Binecuvântare.

15. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 10)

Luându-și indiciul din profeția lui Isaia despre pruncul care se va numi „Minunat” (Is. 9, 6), poetul se adresează lui Hristos și povestește minunile Nașterii Sale. Cea de-a doua și cea de-a treia strofă sunt foarte apropiate de strofele 1 și 9 din Imnul Nr. 15 al Sfântului Efrem, despre „Nașterea Domnului” (la mijlocul strofei 18, textul publicat este întrerupt, aceste versuri fiind în consecință omise în traducere).

1. Îngăduiește-mi, Doamne, cu credință să spun despre Tine:
Tu ești „Cel Minunat”, o, Doamne (Is. 9, 6),
minunat cu adevărat ești Tu,
căci taina nu poate ajunge la Tine,
Cel numit „Minunat” în prorocie.
„Minunat” ești Tu și plin de minune,
minune împlinită întru totul în taină.
Minunată este a Ta zămislire,
minunată Nașterea Ta.
Căci întru totul ești Izvor de taină,
o taină care nu cunoaște hotar.

Stihul: Binecuvântat este Cel ce a preamărit-o pe Maica Sa în cer și pe pământ.

2. Întru Tine voi începe
și în încrederea Ta voi ajunge sfârșitul,
o, Doamne, care nu cunoști hotar.
Să deschid a mea gură ca răspuns smereniei Tale.
Umple-o, Doamne, din a Ta vistierie!

Eu sunt pământul, Tu, Semănătorul.
Pune-Ți sămânța în vorbele mele, ca om nevrednic,
căci Tu Te-ai semănat pe Tine fără sămânță în Preacurata Fecioară,
ca Prunc, care a strălucit din Tatăl
și a ieșit din Maria, care,
fără să fi fost semănată, a adus rod.

3. Genunchiul Mariei s-a plecat și a dat naștere
Eroului tuturor vârstelor, Eroul slăvitelor fapte,
tăinuit în a Sa Ființă,
ascuns în Dumnezeirea Sa.
L-a mângâiat și I-a cântat Lui.
Și sărutându-L, S-a ridicat să o întâmpine.
A privit la dânsa, zâmbind ca un prunc,
pe când stătea în iesle, înfășat în scutece (Lc. 2, 7).
Când începea să plângă, ea se ridica și-L alăpta.
Îl ținea în brațe, când Îi cânta,
legănându-L pe picioare, până se liniștea.

4. Strămoșul Tău David Ți-a cântat Ție cântare
înainte ca Tu să vii,
O, Unule-Născut Dumnezeu.
Căci a cântat pentru Tine în a sa prorocie
despre aurul din Șeba (Ps. 72, 15)
și acum cântecul său s-a adeverit.
Căci iată aici aur, smirnă și tămâie (Mt. 2, 11),
adunându-le înaintea Ta, o, Preaputernice Prunc:
aur pentru regalitatea Ta,
tămâie pentru dumnezeirea Ta,
smirnă pentru omenitatea Ta.

5. Iată, Tu ești în Tatăl Tău, în Maria
și în Carul împărătesc,
în iesle și în fiecare loc!

Cu adevărat Tu ești întru Tatăl, fără vreo îndoială,
ești în Maria, în Car
și în ieslea cea săracă.
Tu ești în fiecare loc, căci Tu ești Făcătorul,
ești întru toate, căci Tu ești Ziditorul.
Ești din Tatăl și totuși ești și din Maria.
Tu ești Alesul,
Tu ești Cel ce a venit și va să vină.

6. Vai de acela care caută cu vicleșug să iscodească și să cerceteze
adâncurile dumnezeirii Tale.
Vai de cel care nu Te mărturisește.
Vai de cel care nu Te iubește pe Tine.
Vai de acela care nu crede în Tine.
Vai de acela care crede că Tu ești cu lipsă.
Binecuvântat este cel care a scris: „Tu ești Dumnezeu”.
Binecuvântare de la Tatăl Tău,
binecuvântare din dragostea Ta,
binecuvântare de la Duhul Tău
va veni peste cel care se bucură de Nașterea Ta.

7. Înaintea Ta sabia de foc a lui Mihail stă cu cutremur.
Copilul care este Dumnezeu!
Heruvimul și celelalte fiare s-au înhămat la car (Iezechia 1),
cu Roțile lui grăitoare,
sunt de neajuns pentru Tine, o, Fiule al lui El Shaddai.
Și iată că pântecele Mariei pe Tine Te-a cuprins,
căci așa a plăcut smereniei Tale.
Tu ai fost cuprins,
Tu, Cel necuprins,
căci vederea milostivirii Tale
nu toate fi cuprinsă.

8. Vederea Ta încântă, mirosul Tău e dulce, gura Ta e sfântă,
o, Sfinte Dumnezeule.
Din toate ale Tale viața izvorăște,
pâinea Ta este Viață în Betleem,
Casa Pâinii,
căci de la Tine este Viața, din Cel care trăiește.
Cât de dulce este suflarea Ta, cât de plină de gingășie este pruncia Ta.
Ești cu mult mai dorit ca Hrană, o, Preamilostive,
căci Tu ești Hrana cea cerească, ce dă viață tuturor.
O, Pruncule născut din fecioară,
binecuvântat este cel ce dorește după Sângele Tău.

9. Păstorii Ți-au dăruit Ție miei de lapte (Lc. 2, 15),
o, Mielule Cel viu al lui Dumnezeu.
Ei au îngenuncheat și Te-au slăvit, cunoscându-Te și slăvindu-Te pe Tine (Lc. 2, 2),
o, Doamne, adevăratule Păstor.
Aceștia s-au întors plini de uimire,
de slava duhurilor îngerești,
care laudau, mărturisind cu glas limpede:
„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu (Lc. 2, 14)
și pe pământ pace,
între oameni bunăvoire”.

10. Tu ești Tatăl Pruncului și Pruncul Mariei.
Ești Unul și Același,
o, Cuvinte Dumnezeiesc, care mai presus de fire ai venit în lume născându-Te din maică,
dar după fire ești dintru Tatăl.
Din Iordan iarăși, împotriva obiceiului, ai venit.
Din râu, din maică, din Tată,
un singur Prunc Tu ești, o, Dumnezeule,
și întru Tine stau ascunse

cuvintele fără de sfârșit ale înțelepciunii,
căci Tu locuiești acolo și te hrănești cu lapte fecioresc din a lui
David fiică.

11. Un pântece Te-a născut, o iesle Te-a purtat,
Simeon Te-a luat în brațe, o, Atotputernice Doamne (Lc. 2, 28).
Aici Tu ești cuprins, purtat și ținut în trup, ca
unul care poate fi atins.
Tu ești Firea pe care nimeni nu poate să o cuprindă,
și iată-Te aici, așezat în iesle mică!
Cine vreodată ar putea să cuprindă a Ta Fire!
Și totuși, aici Te găsești într-un spațiu mărginit!
Prin Tine nu există cuprindere.
Și totuși ai dorit să fii cuprins.
Tu, Nemărginitule Fiu, care nu poți fi mărginit!

12. Te asemeni Tatălui Tău, Te asemeni Maicii Tale.
Cu ce să Te asemăn?
Dumnezeu este fără formă.
Afară de culoarea Ta,
Te asemeni Tatălui Tău în putere și Ființă,
în Natură și în putere.
Dar deopotrivă, Te asemeni și Mariei, care Te-a născut.
Dintr-înșea ai primit trup omenesc.
Te asemeni Tatălui Tău, Te asemeni Maicii Tale,
Te asemeni cu Tine Însuși.
Slavă Ție, Celui ce chip de rob ai luat (Fil. 2, 7).

13. Cât de îndrăzneț ești Tu, și totuși cât de smerit
și puternic deopotrivă! Genealogia Ta este deopotrivă descoperită
și ascunsă.
Ca prunc, Te-ai arătat înaintea tuturor,
zâmbind la toți care Te-au întâlnit pe Tine.
Ochii Tăi veseli îi desfată pe cei ce Te sărută,

buzele Tale picură dulceața Vieții (Cântarea Cântărilor 4, 11),
în vreme ce balsam se prelinge de pe degetele Tale (Cânt. Cânt.
5, 5).

Ochii Tăi sunt iubitori, când caută la a Ta Maică,
ce flămânzește de a Ta vedere,
așa cum fiii Bisericii flămânzesc după Tine.

14. Ființă duhovnicească de foc ești Tu, Fiul Ființei
care S-a întrupat din fiica lui David,
făcându-se parte din neamul robilor.
Deopotrivă oase și carne se află întru Tine,
Cel ce ești netrupesc, care Te-ai întrupat.
Cu adevărat nu ești făptură creată,
căci Tu ai fost Cel care le-ai adus pe toate la viață.
Le-ai creat după a Ta voie,
ai venit în existența omenească
din dragostea Ta
și totuși ființezi împărătește dimpreună cu Născătorul Tău.

15. Serafimul a strigat: „Sfânt”. Heruvimul și îngerii au rostit
binecuvântarea,
când laudau dumnezeirea Ta (Is. 6, 3; Iezechia 3, 12).
Cu trupurile lor acopereau ieslea,
în vreme ce Iosif și Maria ascultau
cu smerenie și cu cutremur
la sunetul înfricoșător al aripilor de Serafim
și la tunetul grozav al glasului lor.
Cine este de ajuns pentru Tine?
Cine te poate cuprinde pe Tine?
Cine este atât de îndrăzneț să se roage în Nașterea Ta?

16. O, Fiul lui Dumnezeu, Tu ai venit să prinzi oaia cea înțeleghătoare.
Ca Prunc, din fecioară
Te-ai făcut Însuți Miel,

și oaia cea pierdută a venit să Te vadă (cf. Mt. 13, 12),
auzind de îndată glasul Tău!

Aici este Mielul care a purtat pe oaia cea necuvântătoare,
aici e fecioara care dă lapte

Celui Vechi de Zile, purtându-L pe Dânsul (Daniel 7, 13).

Aici stau împreună Păstorul și Mielul,
laolaltă, Preotul și Jertfa!

O, Mielule de lapte, cât de blând ești Tu!

17. Maica Ta este plină de bucurie, plin de bucurie este și Iosif,
și Tu, dimpreună cu dâșii, ești plin de bucurie,

o, Mielule al bucuriei Pascale!

Maria, care-Ți dă naștere, se bucură

sărutându-Te pe Tine, „puiul cel de leu” (Fac. 49, 9),

de al cărui răget vulpea Irod s-a cutremurat (Lc. 13, 32),
rege fără de minte fiind.

Tu i-ai adus domnia la sfârșit

și Ți-ai luat a Ta stăpânire,

care era ținută de dânsul.

Căci Tu ești Împăratul și Împărat al împăraților.

18. Când l-ai zidit pe Adam din lut

și Ți-ai făcut propria mamă,

Te-ai deșertat pe Tine Însuși în a Ta minte...

Însă a Ta voie preînchipuia a ta omenitate,

de la Nașterea Ta din Tatăl.

Nu Ți-ai determinat atunci Sinele cel dumnezeiesc,

căci ești fără de început.

Ci în Maria Te-ai așezat pe Tine Însuși,

după a Ta voință.

19. Iată-o pe Maria, Maica Ta, sora Ta, logodnică

și a Ta zidire,

care se pleacă și Te naște.

Cuprinzându-Te, îmbrățișându-Te și sărutându-Te,
ea laudă în mulțumire și rugăciune.
Când te poartă pe brațe și cu lapte Te hrănește,
ea Îți cântă și-Ți zâmbește ca unui Prunc,
când Tu, plin de bucurie, sugi lapte de la dânsa.
Ea, care Te-a născut, este plină de uimire,
cum că ea e aceea care Îți dă să sugi,
uimită este ea, pe care ai zidit-o.
Prin propria-Ți putere, o, Fiule, limpezește mintea Maicii Tale.

20. Învățător al Maicii Sale, Dumnezeu al Maicii Sale, Domn
al Maicii Sale,
deopotrivă mai tânăr și mai vârstnic decât Maica Sa,
rămâi Același, căci Tu m-ai copleșit de uimire.
Înțelepciunea Ta mă cutremură
și cine Te poate privi
și să nu se îmbete de a Ta mireasmă?
Chiar și pașii Tăi mici îi fac pe privitori să se mire
și jocul cu ființele raționale pline de uimire.
Mâinile Tale mici sunt strânse, picioarele Tale lovesc.
Cât de minunat ești în toate acestea!
Până și gânguritul gurii Tale vorbește despre Tatăl.

21. Cât de minunată este a Ta frumusețe,
cât de dulce este mirosul Tău.
Gura Ta este ca mierea,
o, Pruncule Dumnezeiesc!
Puterea care iese din gura Ta,
face făpturile cerești să se cutremure,
în vreme ce Maria privește cuprinsă de uimire
cum întreaga zidire se cutremură la mișcarea capului Tău.
Tu din harul Tău adăpi cele ale lumii
și totuși aici Te hrănești cu laptele,
din cea pe care ai zidit-o.

22. Slavă Ție, o, Fiule al lui Dumnezeu,
care m-ai învrednicit
să cânt povestea Nașterii Tale.
Ai milă de mine și mă iartă de păcate,
ca să-Ți aduc Ție mulțumire, Doamne, și să mă rog Ție.
Căci din darul Tău eu Îți aduc cântare de laudă.
În zilele Nașterii Tale, iartă-ne nouă greșelile,
și fă ca milostivirea Ta să vină peste a noastră slăbănogire.
Pacea Ta, Doamne, să domnească peste poporul Tău și peste
Biserica Ta. Și Tu, Doamne, să fii laudat
în ziua prăznuirii Tale, o, Pruncule preaslăvite!

16. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 11)

Minunile care o înconjoară pe Maria și pe Pruncul ei îi duc de multe ori în eroare pe iscoditori. Atributul de „Minunat”, dat Pruncului de Isaia, este singurul care se potrivește. Pentru referința din strofa a șasea, cu privire la zămislirea Mariei prin ureche, vezi Introducerea (la finele imnului, varianta siriacă tipărită primește un adaos de două strofe, dar, fiindcă acestea nu aparțin formei originale, nu au fost incluse în textul de față).

1. Fecioara, fiica lui David
m-a poftit pe mine astăzi la ospățul cel de nuntă.
Cu o dragoste neiscoditoare
a venit, lăsându-ne să ne bucurăm de a sa dăruire.
Să ne bucurăm cu ea, după cum am spus:
„Rodul pe care L-a născut, este Dumnezeu!”.

Stihul: Binecuvântat ești Tu, Cel care ai ales-o pe Maria și ai preamărit-o pe dânsa.

2. Fecioara, fiica lui David
stă înaintea mulțimilor care s-au adunat.
În vreme ce poartă prunc,
iscoditorii o înconjoară.
Unul o iscodește cu întrebarea, altul o cercetează pe dânsa.
Căci este pecetluită, fecioria fiindu-i păzită.

3. Poartă un Prunc,
și totuși fecioria ei rămâne.

Fiind fecioară, dăruiește copilului
laptele pe care toate mamele îl dăruiesc.
Cine ar putea fi în stare,
cine este acela care ar îndrăzni să cerceteze aceasta?

4. Ea poartă un copil în pânțece,
și totuși pecetea fecioriei este păstrată.
Dacă ia cineva aminte la dânsa,
ce ar putea spune afară de:
„Aici se află Cel Preaminunat”,
după cum a spus Isaia (Is. 9, 6).

5. Slăvitul Isaia

L-a numit pe Dânsul: „Domnul Cel Tare” (Is. 9, 6).
I-a mai spus și: „Cel Preaminunat”,
pentru nașterea Sa minunată.
Pentru aceasta, nimeni să nu-L numească pe El
altfel decât: „Cel Preaminunat”.

6. El a intrat prin ureche
și a locuit în chip tainic în pânțece.
A părăsit mai apoi pânțecele,
fără să rupă pecetea fecioriei.
Asemenea și atunci când a părăsit mormântul,
a făcut aceasta fără să desfacă pecetea (cf. Mt. 27, 66).

7. Maria L-a purtat cu cinste,
vreme de nouă luni, în pânțecele ei.
Și când a supt laptele ei,
Însuși a revărsat picături de ploaie.
El este izvorul minunii.
Să piară cei ce-L urăsc pe Dânsul!

8. Sâniii Mariei au fost precum cei
ai unei mame măritate.
Ea a purtat Rod,
neștiind de legătura nunții.
Smerește-te și taci, îndrăznețule iscoditor,
căci mirarea despre această fată este neînțeleasă.

9. Căpetenia îngerilor
L-a numit pe Hristos „Domn” al său.
Și nicio ființă omenească
nu este căpetenie peste îngeri,
căci Dumnezeu este Acela și Fiul lui Dumnezeu,
care este „Domn” al lui Gavriil.

10. Cine este Acesta? Al cărui Fiu
este Cel care s-a născut din fecioară?
El este Dumnezeu
din Dumnezeu adevărat.
Dumnezeu întru cele de sus și Om întru cele de jos.
Anatema peste cel ce-L iscodește pe Dânsul!

11. Oamenii și neamurile
Îi înalță cântare
Celui născut din Maria.
El este Cel ce ține cerurile
și de Dânsul se înfricoșează Heruvimii (Iezechia 3, 12).
Lui Serafimii îi strigă: Sfânt! (Is. 6, 3).

17. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 12)

Fecioria Maicii Domnului este asemănată mai întâi cu strugurele care, prin zdrobire, dăruiește vinul; apoi cu Piatra din pustie, din care a izvorât în chip minunat apă israelitenilor (Ieșire 17, comparativ cu Numeri 20); și, în cele din urmă, cu Templul, a cărui poartă rămâne închisă, din vedenia lui Iezechia (Iezechia 44, 1-3): „*niciun om nu va intra prin ea, căci Domnul Dumnezeu lui Israel a intrat prin ea*”.

1. Cine nu se va minuna de preaslăvită Nașterea Ta?
Zămisliind fără împreunare de nuntă, fără de înțelegere născut
întru cele de sus, fără de maică,
întru cele de jos, fără de tată.
Cât de minunată este Nașterea Ta, în orice fel!
Fără ca pecetele fecioriei să fie pierdute sau stricate,
sânii Mariei sunt plini de lapte, ca să poată da
hrană Vistiernicului tuturor.

*Stihul: Slavă Celui veșnic născut din Tatăl care, prin harul
Său, S-a născut sub ani.*

2. Cine este Cel care, așezat în mijlocul viilor, a odrăslit
struguri fără să-i trebuiască uneltele viticultorului?
Cum se poate ca strugurii să-L zămislească pe Dânsul, Vinul,
fără de Tată?
Ei poartă simbolul Fiului,
zămisliit și deopotrivă pecetluit,
umplut fără să fie pătruns.
Să se mustre întru aceasta cei ce-L tădăduiesc pe Dânsul!

3. Pe Horeb, piatra a închipuit al Tău simbol, o, Preacurată
Fecioară (Ieșire 17, 6),
căci fără să fie pătrunsă, a născut
apă pentru israelitenii
care însetaseră și se apropiaseră de moarte.
Simbolul tău s-a atins de piatră și a îmbogățit-o pe ea,
căci dintru tine Băutura cea cerească a răsărit,
și dintr-însa, prin har, lumea a băut și s-a mântuit.

4. În pântece trupesc cămară de nuntă s-a gătit,
în mijlocul căreia Mirele ceresc se așează întins,
ușile fecioriei fiind cu grijă păzite (cf. Iezechia 44, 2).
Când slăvitul Mire a dorit să intre într-însa,
a părăsit ușile fecioriei adormite,
neștiutoare de a sa plecare,
de vreme ce îngerii și străjerii cântau în rugăciune.

5. „Că iată de acum mă vor binecuvânta toate neamurile” (Lc.
1, 48),
a spus Maria plină de bucurie,
„căci m-am făcut, prin har, Maica lui Dumnezeu.
Am născut fără împreunare,
pe Mielul lui Dumnezeu, pe Domnul îngerilor,
judecând după cele spuse mie de înger,
când mi-a binevestit acestea” (Lc. 1, 32-33).

18. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 13)

Poetul se adresează direct Mariei, cu evlavie și uimire.

1. O, Fecioară, plină de minune,
care ai purtat pentru noi pe Fiul lui Dumnezeu,
buzele mele slabe sunt neputincioase
să vorbească despre a ta curăție.

Stihul: Binecuvântat este Pruncul tău, o, femeie plină de minune.

2. Este o comoară plină de toată binecuvântarea,
umplând de viață pe toți cei ce o dobândesc pe ea,
pe care tu mi-ai dat-o prin a ta feciorie.
Cine poate să te strige pe tine?

3. Cu dragoste s-a arătat și a ieșit din tine
Cel Preaînalt, care s-a făcut mic pentru ca să ridice,
să cinstească și să mărească amintirea ta,
atât în cer, cât și pe pământ.

4. Astăzi cerul și pământul și toate cele dintr-însele
se bucură și saltă,
de vreme ce înalță cântece și rugăciuni,
rostindu-și cu glas marea bucuria.

5. Cele patru fețe de Heruvim
nu întrec a ta sfințenie;
cele șase aripi ale serafimului
nu sunt mai presus decât a ta frumusețe.

6. Legiunile străjerilor cerești
nu te întrec în curăție,
de vreme ce poartă spre pază
acel Prunc curat din pântecul tău.

19. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 14)

Uimirea arhanghelului Gaviil înaintea Mariei servește ca pildă pentru întregul neam omenesc: cu toții ar trebui să răspundă cu aceeași uimire și iubire, când au în minte „Cărbunele Aprins” (vezi Isaia 6, 6), pe care Maria Îl ține în mâinile ei. În strofa 3, poetul se adresează lui Hristos cu apelativul „Rabuli”, echivalentul etimologic al lui „Rabboni” din Sfintele Evanghelii.

1. Îngerul a zărit o fecioară plină de uimire, sălășluind acolo în taină.

Ca într-un cântec de dragoste a zis către dânsa:

„Pace ție, cea plină de har!” (Lc. 1, 28).

Căci tu ești mai înaltă decât cerurile,

și cetele Îngerești se cutremură înaintea Pruncului tău.

Căci tu ești cea care Îl porți liniștită

Pe Cel care dă viață Îngerilor cu propria Sa suflare.

Căci așa a binevoit să crească, hrănindu-Se din al tău lapte.

Cât de frumoase sunt degetele tale, căci ele țin Cărbunele de Foc (cf. Is. 6, 6),

în vreme ce puterea flăcării lor stă nemișcată!

Binecuvântată ești tu, o, maică, căci ce fel de Prunc este Acesta pe care L-ai născut?

Stihul: Binecuvântată este nașterea ta, o, Dumnezeule a toate, căci întru dânsa toată făptura s-a luminat.

2. Mintea s-a înălțat, ca să privească la Nașterea Ta, Doamne.

Înțelegerea s-a făcut îndrăzneță să ia seama la Tine,

dar e orbită de strălucirea luminii
și copleșită de marea de foc.
Căci focul cel viu Te înconjoară,
flăcările și fulgerele Ție Îți slujesc
ca pavază înfricoșătoare împotriva îndrăznelii.
Un nor de flăcări
și raze de foc vâlvâietor
sunt vrednice de mare cinstire,
o, glas care tună: „Fiul lui Dumnezeu nu poate fi iscodit!”.

3. O, Pruncule preamărit peste veacuri, îngăduie-mi ca să
vorbesc despre Nașterea Ta.

Căci știi preabine, Doamne, că Tu nu poți fi cuprins cu mintea
și că cele despre Tine sunt ascunse în a Ta Ființă,
și descoperirea Ta întregă se găsește în a Ta Dumnezeire.

Dragostea mă face să vorbesc,
marele discurs din această dragoste, Rabuli, căci n-am venit
aici să mă mândresc în Tine.

Alcătuiește din dragoste un imn de laudă,
ca acea dragoste să Te venereze, fără să Te iscodească.

Căci dorește să te slăvească și nicidecum să se mândrească
întru Tine.

O, Ființă care ești tăinuită de toate ființele, împodobită cu
cuvânt,
descoperă-mi cuvinte ca să pot să vorbesc cu Tine.

4. Înțelegerea contemplă la El înflăcărată de dragoste
fără de niciun fel de îndrăzneală.

Și atunci încearcă, dorind să intre și să cerceteze despre
Dânsul,

dar legiunile de îngeri nu îngăduie nicidecum aceasta
și cetele lor se ciocnesc una de alta.

Căci Gavriil și prietenii lui sunt cei care-L înconjoară,
dimpună cu mulțimea cea mare a lui Mihail,

care stau înainte și se cutremură și cinstesc.

Înfricoșătorii Heruvimi își ascund fețele,
Serafimii freamătă cu aripile lor și toți viețuitorii cerești
sufală foc.

Cine, pentru toate acestea, ar fi atât de îndrăzneț să își croiască
drum, ca să caute la Fiul?

5. Dragostea dă povață minții: „Vino, zăbovește, odihnește-te
de iscodirile tale,

nu te ridica la casa temutelor duhuri,

căci tovărășia lor nu-ți va îngădui

să te apropii pe calea Celui Ascuns.

Vino și ia seama la Maria cum Îl poartă și Iosif
cum Îl îmbrățișează.

El e ascuns în al Său Tată dintre ființele netrupești,

dar se descoperă în fecioară pe pământul născut.

Deasupra e ascuns, dar jos descoperit,

căci este Unul și Același, Unul-Născut”.

Să se așeze aici în pace cei tulburați,

căci Domnul nostru S-a descoperit celor ce Îl iubesc pe Dânsul.

20. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 15)

Poetul evidențiază mai departe paradoxurile din dumnezeiasca Naștere a Domnului.

1. Carul de foc Îl poartă pe el în smerenie (Iezechiel 1).
Totuși, genunchii cei slabi Îl sprijină pe El fără să se ardă.
Roțile cele aprinse Îl însoțesc pe El în smerenie.
Totuși, pe genunchiul cel mic al fiicei lui David El e legănat
cu dragoste.
Heruvimul Îl poartă pe Dânsul și se cutremură.
Serafimul strigă: „Sfânt” și se micșorează (Isaia 6, 3).
Totuși, Maria Îl strânge la al său piept.

Stihul: În cer și pe pământ sălășluiești deopotrivă, Doamne: în pântecul Născătorului Tău, în chip tainic, și la sânul Mariei Te-ai arătat.

2. Maria cea credincioasă, binecuvântată între femei,
L-a hrănit cu lapte de la sânii ei, deși era fecioară.
Minune este aceasta: cine poate spune în ce fel s-a petrecut?
Ca o fecioară să nască și să rămână fecioară,
ea, o fecioară, a îngenuncheat și a născut,
s-a ridicat și L-a alăptat, rămânând în continuare fecioară.
Și când a murit, fecioria ei a rămas neatinsă.

3. Maria s-a făcut, în prefigurare, Răsăritul cu luceferii lui
și din pântecul ei a strălucit pentru noi Domnul Luminilor,
care, la Nașterea Sa, a alungat întunericul din lume
și a dăruit lumină, cu strălucirea Sa, celor de departe (Lc. 2, 32; Mt. 2, 11).

Aceștia au adus daruri,
pe care le-au dăruit Lui în peștera de la Betleem.
Atunci, închinându-I-se Lui, s-au întors acasă.

4. Astăzi, toată zidirea să salte și să se bucure,
și fiecare gură „slavă” să ridice,
limbile să salte cu cântece de laudă.
Toate neamurile să strige împreună în cântare.
În cer, slavă lui Dumnezeu,
și pe pământ pace la tot trupul,
căci un Mântuitor a strălucit pentru lume.

5. Astăzi, Iezechiel, cel minunat în proorociile sale,
să se bucure, căci cuvântul său cu adevărat s-a plinit.
Acolo, în Babilon, a zărit o ușă închisă (Iez. 44, 2)
și a spus că „va rămâne închisă, căci Domnul va intra printr-însa”.
Maria este acea ușă care este închisă,
și prin ea Hristos a intrat în lume,
fără să o fi deschis vreodată. Să tacă toți cei ce clevetesc.

6. Mama care L-a născut este vrednică să fie amintită,
pântecele care L-a purtat este vrednic de binecuvântare.
Iosif de asemenea a fost numit după har „tată”
Adevăratului Fiu al cărui Tată este preaslăvit.
Păstorul a toată zidirea a venit
la oaia care s-a rătăcit și s-a pierdut (cf. Mt. 18, 12).
El a întors-o iarăși înapoi în turma Sa.

7. Dacă cineva Te caută pe Tine, unde Te poate întâlni?
Dacă cineva Te-a iubit pe Tine, unde Te poate vedea?
Să te caute în cer, în pântecele Născătorului Tău,
sau mai bine în Efrata, în ieslea cea din Betleem? (Ps. 132, 6; Lc. 2, 7).
Și dacă Te va căuta în pântecele Mariei,
Tu ești ținut ascuns, sub o pecete.
Nașterea Ta este minunată în orice fel!

21. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 16)

După strofa de început, în care se face trimitere la Buna Vestire, poetul se adresează direct Maicii Domnului. Ea răspunde în strofa finală, făcând aluzie la tradiția despre copilăria ei, care poate fi găsită în Protoevanghelia lui Iacob, o Evanghelie apocrifă din secolul al II-lea (lucrarea este folosită de asemenea în Nr. 46).

1. Binecuvântata femeie a auzit salutarea (Lc. 1, 28)
de la înger și a zămislit.

Apostolii de asemenea în Foișor

s-au bucurat auzind salutarea (In. 20, 19).

Să fie așadar salutarea noastră o chemare a păcii
pentru regi și pentru preoți în cetățile lor.

La umbra Crucii Tale, copiii Bisericii

să laude Preasfânt Numele Tău cu osanale.

Stihul: Numele Maicii Tale să dăinuiască din neam și în neam.

2. Binecuvântată ești Tu, o, Marie, căci în tine a locuit
Sfântul Duh, pentru care David a înălțat cântare (Ps. 51, 11).

Binecuvântată ești tu, că te-ai făcut vrednică a primi
salutarea Tatălui prin Arhanghelul Gavriil.

Binecuvântată ești tu, căci te-ai făcut, ca și cum ai fi, un car,
căci pe genunchii tăi L-ai purtat pe Dânsul, după cum Îl țineai
și în brațe.

Sânii tău s-au făcut izvoare pentru El,

după cum Îl îmbrățișezi pe El, care S-a îmbrăcat în foc.

3. Binecuvântată ești Tu, Marie, care te-ai făcut tip al Rugului Aprins, pe care Moise îl văzuse (Ieșire 3, 2). Binecuvântată ești tu, Marie, căci te-ai făcut asemenea Viței, împărtășindu-i strălucirea (Cf. Ieșire 34, 33). Binecuvântată ești tu, Marie, căci dintru tine a răsărit singurul Nor, care a ascuns lumina soarelui. Care l-a umbrit oarecând pe Moise pe vârful muntelui, însă astăzi, toate marginile pământului s-au umplut de dânsa.

4. Binecuvântată ești tu, Marie, căci pe tine toți prorocii te-au oglindit în scrierile lor. Binecuvântată ești tu, Marie, căci pe tine Isaia te-a mărturisit în a sa proorocie: „Iată, fecioara va lua în pântece și va naște Fiu (Is. 7, 14). Și se va chema numele Lui Emanuel”. Și acum toate neamurile strigă: „Cu tine este Acela care cârmuiește toate după voia Sa”.

5. Binecuvântată ești tu, Marie, căci altfel de maică te-ai arătat, în fecioria ta. Binecuvântată ești tu, Marie, care ai fost închipuită sub asemănarea Pământului care l-a născut pe Adam (Facere 2, 7), în vreme ce tu ai născut pe Domnul lui Adam. Iată, Cuvântul a fost umbrit în curatul tău pântece (Lc. 1, 35; In. 1, 14) și S-a arătat pe Sine în pântecele tău.

6. Binecuvântată ești tu, Marie, căci te-ai făcut maică strălucitoare a Împăratului împăraților. Din tine a răsărit Rodul, slăvit și mult prea dorit, plin de toată frumusețea. Binecuvântată ești tu, căci a ta binecuvântare s-a înnoit peste cetăți și mulțimi de oameni.

Căci ai născut pe Hristos,
Mântuitorul lumii, care a mântuit întreaga zidire cu harul Său.

7. (Maria vorbește:) „Când eram copilă,
preoții poporului iudeu m-au adus în Sfântul Templu.
Însă acum, când sunt fecioară,
au venit și m-au logodit dreptului Iosif.
Un bărbat de foc a venit și mi-a adus vestire.
El mi-a dat mie salutul și eu am zămislit (Lc. 1, 28).
Am mers și L-am născut pe El în ieslea din Betleem,
și prin Nașterea Sa a adus bucurie la toată lumea”.

22. Imn despre Maica Domnului - Soghita 1 (Nr. 18)

Pe parcursul acestui lung și destul de cuprinzător poem, Maria este prezentată cititorului în două tablouri (strofele 4 și 8). Acest poem și cel cu Nr. 6 (*Imne despre Maica Domnului*, Nr. 1) împărtășesc un număr de teme comune, însă nu este foarte clar ce anume este împrumutat și de la cine. Strofele 24-26 sunt aproape identice cu primele trei strofe din poemul cu Nr. 27, prezentate în continuare. În manuscrisul siriac original, strofele sunt precedate de un acrostih alfabetic.

1. Mișcă-ți coardele tale, lira mea,
lăudând pe Maria Fecioara.
Saltă și cântă povestea
plină de minune
a acestei Fecioare, fiică a lui David,
care a născut pe Viața lumii.

2. Oricine a iubit, se va minuna de ea,
în vreme de iscoditorii vor amuți rușinați.
Căci nu ne vom ridica spre Maica,
ea, care a născut în a ei feciorie.
Fiindcă taina ei nu este cu puțință a se cerceta,
nicio tulburare să nu îndrăznească a se întoarce spre al ei Fiu.

3. Acest Prunc s-a jucat cu vipera (Is. 11, 8-9)
și a zdrobit blestemul Șarpelui,
vindecându-o astfel pe Eva
de otrava primită
de la ucigătorul Balaur
care, prin a sa viclenie, a aruncat-o în mijlocul Șeolului.

4. (Maria vorbește:) „Asemenea Muntelui Sinai, eu Te-am primit și n-am fost arsă de înspăimântătorul Tău Foc, căci l-ai ascuns pe acesta ca să nu mă vatăme și flăcările Tale, la care serafimii a căuta nu pot, nu m-au ars pe mine”.

5. Prin adevăratul Său nume, se întoarce înainte de timp. Căci „Nou Adam” S-a chemat (cf. 1 Cor. 15, 45), în vreme ce a locuit în pânțece și S-a făcut Om, din fiica lui David, fără de sămânță sau durere. Binecuvântat fie numele Lui!

6. Gavriil a pregătit în grabă sălaș Domnului său, când a fost trimis, și acolo El a amestecat smerita și umila moștenire a omenității cu depozitarul Dumnezeirii, care era cu mult deasupra tuturor afectelor.

7. Maria a dorit, de asemenea, să afle de la înger cele despre a ei zămislire, pe care o binevestise. Căci auzise cuvinte noi răsunându-i în urechi. Dar Gavriil a ținut-o departe de grija de a iscodi cele despre Fiul ei.

8. „Cum e cu puțință aceasta (Lc. 1, 43), văzând că n-am știut niciodată de bărbat? Zămislirea și fecioria sunt cu greu de găsit laolaltă, aceasta este ceva ce firea noastră omenească nu cunoaște, nici nu a fost cu puțință să se întâmple mai înainte la toate femeile care au existat vreodată”.

9. Fecioara și-a închipuit că El va veni în pântecele ei,
după cum și alți copii vin.

S-a interesat de El după partea cunoscută a firii,
însă El Și-a împlinit propria cale la Nașterea Sa,
intrând în pântece
fără a strica pecetea fecioriei.

10. Maria și-a închipuit că va zămisli
după cunoscuta rânduială și obișnuita realitate,
însă El a dat la o parte
acea veche cale a nașterii
și S-a pogorât la ea printr-o nouă cale,
pe care nici natura, nici mintea nu au anticipat-o.

11. La Nașterea Maicii Domnului, mulțumită Fiului ei,
acea mamă care fusese odinioară blestemată, primește acum
binecuvântare (Facere 3, 16).

La Nașterea Sa, El a călătorit
la cele mai de jos, unde se afla ea
și a ucis pe Satan și Moartea,
pe cei care-l robiseră pe Adam, aducându-l pe dânsul jos.

12. În pântecele Mariei se găsea acel Prunc
care mai înainte de veci era deoființă cu al Său Tată.
Acesta ne-a dăruit nouă a Sa măreție,
primind în schimb firea noastră cea slăbănogită,
făcându-Se mort dimpreună cu noi
și Și-a amestecat viața cu noi, pentru ca noi să nu murim.

13. Adam cel din înălțime
S-a făcut lucrător în trup,
asemănându-se cu primul Adam întru totul.
El a mers pe urmele sale, afară de a păcătui.
De aceea, Pavel L-a numit pe El „Adam”,
când a predicat despre Dânsul (1 Cor. 15, 45).

14. Când primul Adam a fost plămădit,
nu era nevoie de împreunare trupească
și de chinurile nașterii.
Căci Dumnezeu a luat un pumn de țărână (Fac. 2, 7)
și l-a făcut pe Adam, de Unul singur,
arătându-Și astfel puterea și înțelepciunea.

15. Este limpede că în același fel
Cuvântul S-a făcut trup din Maria Fecioara,
nedescoperind unei perechi căsătorite
taina venirii Sale.
Căci El Însuși S-a întrupat, după cum bine a voit,
S-a făcut Om și a intrat în lume.

16. Maria este Grădina, peste care
Ploaia binecuvântării a coborât de la Tatăl.
Ea a presărat câte ceva din bogăția ei
peste fața lui Adam,
care a înviat și s-a ridicat din mormânt,
unde fusese ascuns de vrăjmașii săi, în Șeol.

17. El s-a deschis cu dragoste față de mine,
ca o mare vistierie de comori de învățătură,
făcându-mă să spun
despre povestea fiicei lui David:
Veniți și bucurați-vă toți cei ce ascultați
de această învățătură, care-i îmbogățește pe cei ce o primesc pe
dânsa.

18. Această binecuvântată învățătură este dornică în tot timpul
ca neamul omenesc să-și găsească adevărata viață
și acum ne învață cele despre Preacurata Fecioară,
care a născut pe Dumnezeu cu trup.
Veniți toate neamurile,
să-i ascultăm cu taină povestea.

19. Sufletul ei s-a umplut de uimire,
în vreme ce tot cu uimire Îi vorbea Pruncului.
Glasul ei era lămurit,
și simțămintele duhovnicești,
când murmura cântece de leagăn,
cântând atât de dulce.

20. Această fecioară a devenit mamă,
în vreme ce pecețile s-au păstrat nestricate.
Ea poartă prunc în pânțele
și rămâne deopotrivă fecioară.
S-a făcut Maica lui Dumnezeu
precum și slujnică, și lucrare a înțelepciunii Sale.

21. Ea, care a născut pe Singurul Unul-Născut,
a alăptat deopotrivă pe Dumnezeu și pe Adam!
Ea s-a făcut mamă a
Acelui Prunc ascuns,
Care din Tatăl Său desăvârșit S-a născut,
dar care a ajuns din nou Prunc în pânțele ei.

22. Pomul Vieții, care a răsărit (Fac. 2, 9)
în mijlocul vechiului Rai,
n-a oferit niciodată pentru Adam fructul
care urma să-i dăruiască desăvârșita Viață.
Însă acum s-a făcut lucrător în pânțele Mariei,
dăruindu-se pe sine lui Adam, care a primit astfel Viața.

23. Din înălțimile de sus, Dumnezeu-Cuvântul
a zburat în jos și S-a pogorât
să locuiască într-o tânără fată,
care L-a zămislit pe Dânsul și L-a născut.
Să vorbești despre acea fecioară curată este sarcină cu greu de
îndeplinit,
chiar și pentru buzele cele mai iscusite.

24. Eva în Rai și-a agonisit
un zapis mare de datorii (Col. 2, 14),
pe care fiii ei trebuiau să-l plătească
în chipul morții, pentru toate neamurile,
în vreme ce Șarpele, acel viclean scrib,
l-a scris pe el cu vicleșug, pecetluindu-l cu pecetea sa.

25. Balaurul cel vechi lua seama
cum înmulțea acea datorie prin al său vicleșug.
Eva cea neîncercată s-a îndrăgostit
de a sa viclenie, căci o fermecase pe dânsa.
A ascultat pe acea jivină vicleană
și astfel l-a dat jos pe Adam de pe locul lui.

26. Eva, prin fapta ei fără de minte, și-a agonisit o datorie,
care a coborât până la Maria,
ca astfel tânăra fată să reîntoarcă pe cele datorate,
agonisite de a sa maică
și mulțumită ei zapisul s-a rupt (Col. 2, 14),
care fusese scris împotriva tuturor generațiilor.

27. Ea poartă Focul pe ale sale mâini,
ea prinde în ale sale brațe Flacăra,
la sânii ei
alăptează Focul cel Arzător,
dând lapte Izvorului a toate.
Cine ar fi în stare să vorbească despre toate acestea?

28. Cei doi copii ai Pământului au înmulțit
blestemele și spinii, pe care le primiseră jos (Fac. 3, 18).
Întru acestea ei au adus Moartea (în lume),
să locuiască acolo și să aducă cu ea pierzare.
Însă Pruncul Mariei a umplut toată zidirea
cu Viață și pace.

29. Adam, copilul Pământului, a adus
slăbiciunea și bolile în lume,
deschizând acolo o ușă pentru Moarte,
care a intrat înlăuntru și l-a călcat.
Însă Pruncul Mariei, în proprie Persoană,
bolile zidirii a purtat, restaurându-o pe aceasta.

30. Fecioria Mariei s-a păstrat neatinsă,
aidoma Pământului binecuvântat din Eden (cf. Fac. 2, 7),
fără să fi fost vreodată lucrat.
Din mijlocul său a răsărit (Fac. 2, 9)
Pomul Vieții, care aduce, în a Sa îndurare,
Viața sufletelor tuturor care gustă din el.

31. Despre această taină să nu întrebi și nici să ceri vreo lămurire,
sau să gândești la dânsa, o, ticălosule om.
Nu urmări în zadar
vreun curs firesc și natural,
căci printr-o taină ascunsă minții,
El a intrat și S-a sălășluit în acel pântece pecetluit.

32. Nu a fost un om oarecare Cel pe Care ea L-a zămislit,
astfel încât trupul său natural
să știe de aceasta la intrarea sa.
Afară de pântece, El era Foc și Duh,
dar în pântecel maicii sale El S-a făcut om,
rămânând totuși Dumnezeu desăvârșit.

33. Nu a fost o ființă omenească obișnuită
cea pe care Gavriil a vestit-o că avea să intre în lume,
căci Dumnezeu-Cuvântul
l-a trimis pe el la Maria,
ca să pregătească pentru Sine sălaș,
unde să locuiască și deplin să se întrupeze.

34. Acea zămislire minunată nu avea nevoie de nicio unire maritală pe care să se bizuiască, fiindcă Însuși Ziditorul neamului omenesc a locuit în tână fecioară, făcând acolo pentru Sine un trup și mădulare, văzând că El, Dumnezeu a toate, este în stare de aceasta.

35. Cine a văzut vreodată un prunc care să-și aleagă singur mama care să-l nască, făcând înainte vestire către dânsa că va veni și se va sălășlui în ea? Și de vreme ce se frământa gândindu-se la zămislirea Lui, El a intrat și a locuit în pântecele ei, fără ca ea să fie conștientă de aceasta.

36. Și așa s-a făcut că Maria a primit acest Prunc, care e deasupra de orice bogăție și înțelepciune. Ea a învățat de la Văzătorul că Nașterea nu s-a făcut după vreo unire trupească Căci Duhul Sfânt și Puterea Celui Preaînalt (Lc. 1, 35) L-a zămislit în pântece.

37. Ea e izvor curat, niciodată amestecat cu curgerea împreunării trupești, căci a primit în pântecele ei pe acel Râu al Vieții, revărsat din belșug peste zidire, prin care toți cei morți au venit la viață.

38. Ea este Templul cel preacurat, în care a locuit Dumnezeu, Izbăvitorul tuturor veacurilor. Într-înșă s-a lucrat Taina cea mai minunată, prin care Dumnezeu a devenit Om, și astfel Adam, deopotrivă, s-a numit „Fiul Tatălui”.

39. În Tine, Doamne, trebuie aflată odihna
și îmbărbătarea pentru perechea care a plâns după
Grădină,
(pentru protopărinții) care s-au dezbrăcat de slava lor
și s-au încins cu frunze (Fac. 3, 7).
De dragul lor, Tu Te îmbraci acum în scutece (Lc. 2, 7),
ca ei să se întoarcă iarăși înapoi în Grădină.

40. Maria este cea vie odrăslită care a răsărit
cu binecuvântare din casa lui David.
Mlădițele ei au țâșnit din Butuc,
purtând Sângele Evreiesc al Vieții.
Adam a băut din Vinul ei,
a fost reînviat și s-a reîntors în Rai.

41. Ea este frumoasa junince care a apărut
peste oile binecuvântate ale lui Avraam.
Fără să poarte jugul
unirii maritale,
ea a îngenuncheat și a născut pe Dumnezeu,
Care în dragostea Sa S-a făcut Om, ca să ne mântuiască.

42. De aceea nu a fost nevoie de legătura nunții,
când Adam și Eva au fost creați,
nici nu era nevoie să fie prezentă
în cazul Domnului nostru,
căci El, Dumnezeu fiind, l-a creat pe Adam,
și în cele din urmă El Însuși S-a făcut Om.

43. Tu ai poruncit apei și prafului
și ele au născut speciile pe care le-ai plămădit din ele (Fac. 2, 7).
Cei nebuni au ținut de aceasta
fără să întrebe mai departe
și și-au agitat mintea să afle

cum să iscodească Nașterea Ta, care nu poate fi înțeleasă.

44. Ia aminte la binecuvântările pe care le-a primit în Car (Iez. 1), în cântecele de leagăn, pe care Maica Sa I le-a cântat.

În Car șade tăria Sa,

în Maria dragostea Sa.

Carul strigă cu evlavie „binecuvântarea” (Iez. 3, 12),

în vreme ce fecioara și a Sa Maica Îl mângâie.

45. Un strigăt dătător de Viață e trimis de Tine, o, Preaînalte, în casa morții,

chemând-o de acolo pe Eva,

din locuința celor îngropați, zicând:

„Fiica ta a născut, rămânând fecioară,

pe Pruncul care-ți va plăti datoria”.

46. Cel Preaputernic a fost în pânțele fecioarei,

fără ca ea să-și dea seama de mutarea Sa acolo.

Pecețile au rămas nestricate peste pânțele său,

și iată că El deja locuiește într-însa.

Ea Îl aștepta să vină la dânsa,

dar El, în curăție, deja intrase în al ei pânțe.

47. Cât de minunat lucru este acesta, că Cel Vechi de Zile locuiește ca Prunc într-un pânțe!

Acolo este și Foc, locuind acolo,

în acel pânțe de carne.

Și El, Cel fără de început,

a primit început și a fost zămislit!

48. Rugați-vă Pruncului Aceluia, care mai întâi

și-a plămădit propria maică într-un pânțe,

și apoi S-a întors și S-a făcut

copil într-însa, mai tânăr decât ea.
El este cu mult mai vechi decât Maica Sa,
și totuși mai tânăr decât ea, după cum bine a voit!

49. Slăvit să fie acel Ocean plin de înțelepciune,
care a intrat și a locuit în pântecele Fecioarei.
Deși toate sunt pline de slava Sa, cele de sus și cele de jos,
totuși pântecele fiicei lui David L-a cuprins pe El,
și mic fiind printr-însa,
L-a luat în brațele sale.

50. Două mame au ieșit la iveală,
născând doi copii osebiți:
una l-a născut pe Adam,
care s-a umplut de blestem,
în vreme ce Maria L-a născut pe Dumnezeu,
care a umplut întreaga zidire de binecuvântarea Sa.

51. Binecuvântată ești tu, Marie, fiică a lui David,
și binecuvântat este Rodul pe care l-ai dat nouă.
Binecuvântat este Tatăl, care a trimis
pe Fiul Său pentru a noastră mântuire,
și binecuvântat Sfântul Duh,
care ne-a învățat pe noi Taina Sa. Binecuvântat fie numele Său!

23. Imn despre Maica Domnului - Soghita 2 (Nr. 19)

După o scurtă introducere, poetul își imaginează ce fel de cuvinte ar fi putut folosi Maica Domnului, când a cântat Pruncului pe care-L purta în brațe. În cea de-a doua jumătate a poemului (strofa 19 și celelalte), Maria o recheamă pe strămoașa sa Eva. Împreună cu Adam, poate acum culege Pomul Vieții și astfel amândoi pot redobândi hainele cele de slavă, pe care le pierduseră odinioară, la cădere.

1. Am fost plin de uimire de Maria când alăpta
pe Viestiernicul tuturor neamurilor, care S-a făcut Prunc.
El, de care se minunează toate,
a locuit în pânțele unei tinere fete!
2. Fiica părinților săraci s-a făcut Maică a Celui Bogat,
a cărei dragoste L-a înfășurat.
El era Foc în pânțele fecioresc,
și totuși ea n-a fost arsă de flăcările Sale.
3. Cu dragoste L-a îmbrățișat pe Cărbunele Cel Aprins (cf. Is.
6, 6),
și totuși nu a fost rănită, când Îl purta cu cinste.
Focul Arzător S-a întrupat
și a fost ținut de mâinile Mariei!
4. Soarele Cel Mare a adunat razele Sale
în spatele unui singur nor luminos.
O tânără fată a devenit mamă
pentru Cel care naște pe Adam și întreaga lume.

5. Când Îl îmbrățișa,
Îi cânta cânta cântece de leagăn, cu vorbe iubitoare.
Și-a preamărit Pruncul și a zis:
„Îngăduie-mi mie, Preaiubite Doamne, să Te îmbrățișez”.

6. „De vreme ce ești Fiul meu, Ție Îți voi cânta.
De vreme ce Îți sunt mamă, Te voi cinsti pe Tine.
Te nasc pe Tine, Fiul meu, și totuși ești cu mult mai vârstnic
decât mine.
Te port pe Tine, Domnul care mă poartă pe mine!

7. Mentea mea este copleșită de a Ta cinstire.
Adună-mi gândurile, ca să mă rog Ție.
Mă minunez de ceea ce ești,
căci întru Tine stă ascuns tunetul.

8. Ai strălucit pentru mine ca Prunc,
și totuși ești puternic ca un viteaz.
După dreptate, Isaia Te-a mărturisit
și Te-a numit „Dorire”.

9. Ești aici în întregime cu mine.
Tu însuși întreg sălășluiești aici ca Prunc.
Toate înălțimile sunt pline de Tine,
totuși, sânul meu nu e prea mic pentru Tine.

10. Sălașul Tău este deopotrivă în cer și întru mine.
Te doresc, Doamne, și-Ți dau slavă.
Toți cetățenii cerului să se minuneze de mine,
strigându-mi binecuvântare (Lc. 1, 48).

11. Cerul însuși să mă iubească,
căci am primit o cinste mai mare ca a lui.
El niciodată nu Ți-a fost mamă,
în vreme ce Tu l-ai făcut tronul Tău.

12. Cu cât mai cinstită și slăvită
este maica regelui decât al său tron!

Dau slavă Ție, Doamne, că sunt în stare
să-Ți cânt, ca o maică, cântare.

13. O, Preaputernice, care porți pământul,
și totuși dorești ca eu să te port: slavă Ție!

O, Bogăție, care Te-ai făcut Fiu,
fiica părinților săraci Te laudă!

14. O, Vechiule de Zile, ce ai venit ca Prunc la mine,
Te preamăresc.

Te odihnești pe genunchii mei, totuși de Tine
sunt legate cele din cer și cele de pe pământ, întreaga lume.

15. Mănânci la sânul meu și totuși în grija Ta
Tu ai uscatul, marea și toate cele ce sunt într-însele.

Carul Tău e la înălțime, sus,
și totuși eu Te port și Tu Te odihnești pe mine.

16. Când ești cu mine Tu,
toate puterile cerești Te preamăresc pe Tine.

Când stai în brațele mele,
ești însoțit de îngeri.

17. Cerul e plin de slava Ta,
totuși, trupul meu Te poartă aici jos.

În înălțime locuiești în mijlocul focului,
și totuși nu-i arzi pe cei de jos.

18. Serafimii Te laudă pe Tine cu strigătul lor de „Sfânt” (Is. 6, 3)
și ce-aș putea să-Ți cânt eu Ție, Doamne?

Heruvimii cu smerenie strigă: „Binecuvântare” Ție! (Iez. 3, 12).
Și cum ești cinstit Tu prin cântecele mele?

19. Să audă acum Eva, strămoașa noastră,
și să vină cum am spus.

Capul ei, odinioară plecat în goliciune
în Grădină, să se ridice din nou sus.

20. Să-și descopere fața și să-Ți cânte Ție,
căci rușinarea a murit întru Tine.

Să audă vestirea plină de pace,
căci fiica ei a plătit datoria.

21. Șarpele care a rătăcit-o este acum zdrobit
întru Tine, Rădăcină care ai răsărit din pântecul meu.
Heruvimul și sabia sunt conduși de Tine (Fac. 3, 24)
și Adam, care era osândit, se va întoarce.

22. Eva și Adam să caute scăpare întru Tine
și din mine să culeagă Rodul Vieții.
În Tine, gura lor va găsi dulceață,
în locul aceluia fruct, care le-a dat amărăciune.

23. Slugile izgonite să se întoarcă la Tine,
în acea moștenire din care au plecat.
Tu să fii pentru dânșii o haină de slavă,
cu care să-și acopere starea lor goală.

24. Tu să strălucești în Șeol peste a lor cădere
și să alungi de la dânșii întunericul lor.
O, Copilule vârstnic, care ai strălucit în mine,
în Tine toți copiii tineri să se binecuvinteze.

25. Întru Tine, captivii Iadului să vină afară,
în Tine să se lumineze întunericul.
Săracul, o, Doamne, să se îmbogățească întru Tine,
și nevoiașul să afle belșug.

26. În Tine cel flămând să-și găsească saț,
la glasul Tău cei morți să învieze.
Cerul și pământul să tune pentru Tine:
Binecuvântat Cel ce Te-a trimis, Domnul tuturor”.

24. *Imn despre Maica Domnului - Soghita 3 (Nr. 20)*

Subiectul acestui poem nu mai este *Nașterea*. El poartă titlul „*Despre Simeon Bătrânul*” și se referă la momentul Aducerii la Templu (Lc. 2, 22-35). Începând cu strofa a douăsprezecea, poetul invocă tradiția siriacă cu privire la Simeon, care își trage originile din textul de la Luca 2, 26 („...*nu va vedea moartea până nu va vedea pe Domnul Hristos*”) și cuvintele de început de la Luca 2, 29 („*Acum slobozește pe robul tău...*”). Din aceste două pasaje se presupune că Simeon a fost „ținut” (*asir*, vezi strofa 15) în viață și astfel este uneori menționat ca Simeon cel Legat (*asira*) și se presupune să fi fost „cu multe generații mai în vârstă” (strofa 22; la textul final din această colecție, Nr. 47, se presupune că ar avea cinci sute de ani!). Datorită asemănării dintre *asira* și Sira, Simeon a fost uneori mai departe identificat cu tatăl lui Iisus ben Sira, autorul *Eclesiastului*.

1. O Fecioară preacurată
m-a chemat astăzi să vorbesc cu dânsa.
Vino, intră și găsește bucurie,
tinere prieten al Cămării de nuntă,
în împărtășirea duhovnicească
pe care Fecioara a făcut-o pentru oaspeți.

Stihul: *Binecuvântat fie Hristos, pe care Simeon, în dragostea sa, l-a purtat în brațele sale (Lc. 2, 28).*

2. Raza Soarelui, care luminează lumea,
a strălucit dintr-o mamă, pentru că așa bine a voit.
El a ieșit dintr-înșă

și a născut întreaga zidire!
La Nașterea Sa, a alungat toate umbrele,
după cum a strălucit, în tunicul s-a risipit.

3. Maria a purtat Copilul care, în a Sa înțelepciune,
a făcut ca Adam să se nască.
A fost hrănit cu laptele ei,
a fost adăpostit la sân.
Ea L-a purtat pe brațe,
în vreme ce El ține lumea numai cu cuvântul.

4. Fecioara a primit descoperire despre Dânsul,
când a ieșit să vadă ambele lumi:
în loc de Car
cu roți înțelegătoare (Iez. 1),
a dorit ca Fecioara să-L păzească.
Cine este înțeleptul care să spună despre dânsa?

5. Ea L-a purtat până la sfântul Templu,
să fie acolo, în Casa Tatălui Său,
dimpreună cu darurile (Lc. 2, 22-24),
să aducă jertfă spre împlinirea Legii,
ca întru totul să se asemene celorlalți prunci,
cu care s-a amestecat.

6. A fost împreună cu Tatăl pe Muntele Sinai,
când a dat poporului Legea.
El, care a primit
Jertfă de împăcare,
se află aici purtat de o tânără fată,
care jertfește în locul Său!

7. A primit jertfă de la Levi
și daruri de la toți preoții,

însă acum, El Însuși aduce jertfe
și face cereri:

porumbei tineri și făină de porumb (cf. Lc. 2, 24),
ca ofrandă de curățire pentru altar.

8. De la Noe el a primit daruri (Fac. 8, 20-21),
I s-a descoperit lui Avraam în jertfe (Fac. 15, 12),
lui Isaac, pe rug (cf. Fac. 22, 13),
lui Iacob, pe scară (Fac. 28, 12),
iar în zilele cele mai pe urmă, S-a dăruit pe Sine Însuși ca Jertă.

9. El a fost Cel care a primit mielul cel dintâi din partea lui
Abel (Fac. 4, 4).

El, de asemenea, a respins pe Cain, a cărui jertfă n-a fost
bineplăcută (Fac. 4, 5).

Marele Melchisedec a slujit ca preot (Fac. 14, 18),
slujindu-I ca prefigurare,
însă acum Iosif Îl duce la Templu,
împreună cu zeciuiala și cu făina de grâu.

10. El Și-a descoperit ziua lui Avraam (cf. In. 8, 56),
fiind văzut în pom și în berbec (Fac. 22, 13).

El i-a dat lui Eleazar haina preoțească (Ieș. 28, 1)

și piatra desăvârșirii (Ieș. 28, 30).

Acum însă, dimpreună cu alți copii,
aduce la Altar daruri de curățire.

11. Simeon, bătrânul vechi de zile,
avea o dorință și era apins de dragoste.

El a purtat Pruncul, iubindu-L pe El în taină,

I-a adresat o cerere, zicând:

„Acum că Te-am văzut, Domnul meu (Lc. 2, 29),
pot să merg la odihnă”.

12. Simeon era legat în Duhul (Lc. 2, 25-26)

și-L aștepta pe Mesia în Templu.

Într-o minunată descoperire,

se vedea pe sine purtându-L pe Domnul.

Când a apărut Pruncul,

bătrânul s-a aprins și L-a rugat fierbinte pe El cu dragoste.

13. Acel Prunc pe care-L născuse Fecioara

l-a legat pe el cu un fir de viață.

Cu mult timp înainte,

El i-a făgăduit

că „până nu Mă vei vedea Prunc (Lc. 2, 26),

nu vei fi slobozit din această lume”.

14. Anii și generațiile au trecut,

și făgăduința a rămas doar cuvânt.

Bătrânul cel vechi de zile era ținut legat,

stând în așteptare.

Însă când ziua descoperirii a sosit,

ziua după care tânjise, atunci a cerut să fie slobozit.

15. „Ochii mei văzură mântuirea Ta (Lc. 2, 29).

După făgăduința pe care Mi-ai dat-o, slobozește-mă,

Doamne.

M-ai legat și m-ai ținut așa,

Tu m-ai ținut în cinste vreme îndelungată.

Slobozește-mă din viață, acum că Te-am văzut pe Tine,

căci pentru acesta m-am născut, ca să Te primesc pe Tine.

16. Slobozește-mă, Doamne, ca să mă odihnesc în țărână

și să mărturisesc tuturor celor adormiți

că Cel ce slobozește legătura,

El, care e Dumnezeu,

a adus vestea cea bună pentru voi, cei morți,

căci Cel ce vă va învia este aproape de ușă.

17. Slobozește-mă, căci Tu ai fost, o, Fiul Celui Viu, care
m-ai legat pe mine,
lăsându-mă să Te aștept în această lume.
Acum, că am descoperirea Ta,
și-a fost întărită de vederea Ta,
lasă-mă să mă odihnesc laolaltă cu cei morți,
ca să duc vestea cea bună la toți”.

18. O mare taină pentru toți oamenii,
dar pentru păgâni și evrei, prilej de rușinare,
văzând că un bătrân vechi de zile
roagă un Prunc înfășat: „Slobozește-mă pe mine”.
Căci El a fost Acela care l-a legat
și tot El îl poate slobozi cu ușurință.

19. Simeon Îl poartă în brațele sale,
în vreme ce Serafimul și Îngerul au avut nevoie de clește (Is. 6, 6).
Pentru Biserică este un moment de mândrie,
pentru Sinagogă, piatră de poticnire.
Aceasta, care urăște lumina, defăimează,
în vreme ce Fiica luminii se bucură întru smerenia Sa.

20. Vino, prietene al lui Iuda,
care nu pricepi că Dumnezeu S-a născut.
Cine a fost Acela de care Simeon s-a rugat
să-l slobozească din viață,
dacă nu Domnul duhurilor,
care este Dumnezeu, însă a apărut ca Om?

21. Cine este Pruncul Acesta,
pe care preotul Îl poartă în brațe,
plecându-se cu cerere înaintea Lui,
în rugăciune,
mărturisind în dragoste că El este cel ce l-a legat
și cu dragoste rugându-L să-l slobozească?

22. Cine este omul Acesta, fiul atâtor generații,
care cere de la Fiul unei singure zile să fie slobozit?
Dacă bătrânul n-ar fi
mai tânăr decât Pruncul,
n-ar cere de la El
să fie slobozit de legătura vârstei.

23. Acel binecuvântat bătrân a cerut (cf. Lc. 2, 29)
De la El, care era înfășurat în scutece,
căci aflase cu adevărat cine era,
și știa că era Acela care l-a legat pe el,
și astfel l-a rugat, văzând că ființează
înainte de Adam și de soare.

24. N-a înțeles el oare
că El avea putere peste toate generațiile,
fiind astfel ușor pentru Dânsul
să lege și să piardă chiar întreaga lume.
N-ar fi cerut de la El să-l slobozească
de povara cea grea a anilor și astfel să se odihnească.

25. A recunoscut Pruncul
printr-o descoperire a Duhului, în liniște (Lc. 2, 27).
Și de vreme ce l-a văzut pe Dânsul, n-a mai fost ținut
în mijlocire (Lc. 2, 25 – versiunea veche siriacă),
și ridicându-și glasul, a mărturisit
că Acest Prunc este Dumnezeu care S-a făcut Om.

26. Să vină mijlocitorul și să vadă
rugămintea slăvitului bătrân,
cum și-a plecat capul
și a slăvit
Pruncul, care i-a fost pus în brațe,
cerându-i să-i desăvârșească nevoia în iubire.

27. „Acum, că am văzut mântuirea Ta,
slobozește-mă pe mine”, a cerut bătrânul Simeon.
Și prin a sa cunoaștere,
a dat mărturie Pruncului
că ale Sale sunt mântuirea și binecuvântarea,
și după mila Sa, El aduce iertare la tot
trupul.

28. Bătrânul a îngenuncheat înaintea Pruncului
și anii săi cei mulți i-a adus mărturie
că Pruncul, cu adevărat,
este „Cel Vechi de Zile”,
despre care mărturisește David:
„Tu, o, Pruncule, dintru început ai existat” (cf. Ps. 109, 3).

29. Acel înțelept bătrân,
care L-a purtat în brațele sale în Templu,
să se uite la Copil
și să recunoască: El este Cel Vechi de Zile,
și astfel L-a rugat pe Acesta
să-l slobozească în iubire.

30. Fiul lui Iesei l-a numit „Prunc” (Ps. 109, 3),
căci a înțeles că va veni ca prunc.
La prima Sa naștere n-a fost mai tânăr decât Tatăl,
dar pentru că va veni a doua oară prin naștere,
David L-a numit „Prunc”
pe El, Cel născut din veșnicie (Ps. 109, 3).

31. Maria a auzit rugăminta
pe care bătrânul, îndemnat de Duhul, a făcut-o
și s-a bucurat.
Cu grabă s-a apropiat și i-a vorbit:
„Vorbește, bătrâne,
căci cuvintele tale sunt dulci ca mierea.

32. Ridică-ți glasul, omule vârstnic,
ca izvoarele zidirii să audă
cum tu ești martor prin cererea ta
fecioriei mele,
cum Unul Dumnezeu a strălucit,
afară de unire bărbătească, mântuire să aducă în lume.

33. Ridică-ți blândul glas,
acordează-ți coardele lirei, ca ele să cânte,
și prin cântarea ta cea dulce,
să aduci mângâiere tristeții mele,
pentru blestemul poporului meu.
Prin cântecul tău, muștră pe cei care mă urăsc.

34. Cât de drept este glasul cererii tale,
grăiește, ca toată zidirea să audă,
mărturia cea adevărată a fecioriei mele,
mărturisind că Cel care a venit jos la noi
să mântuiască cele două lumi, s-a născut din fecioară”.

35. Cât de drept a fost sfatul
dintre cea aleasă și acest cinstit bătrân.
S-au făcut prin cuvintele lor
martori pentru noile întâmplări,
căci știau Cine era Acesta și al Căruia Fiu,
și au vorbit cu dragoste despre Dânsul.

36. Maria, binecuvântatul Ogor, a odrăslit
pe Snopul care aduce împăraților bucurie:
Lanul cel Mare de porumb (cf. Iov 5, 26),
fără nevoie de plugar.
Simeon a purtat în brațele sale
binecuvântări care s-au dăruit lumii.

37. Amândoi s-au bucurat
în Rodul pe care Fecioara L-a născut:
tânăra fată care L-a născut
și bătrânul care a tânjit după Dânsul.
Cerul și pământul se bucură într-Însul,
Mijlocitorul care aduce pace în cele două lumi.

38. Templul și Altarul
să se bucure întru Tine, Domn al preoților,
care ai adus daruri
și ai primit implorare:
dimpreună cu Iosif, El a adus jertfă,
iar cu isopul Său, face ambele lumi curate (Ps. 50, 7).

39. Simeon a purtat cu mâinile sale pe Ciorchinele Vieții (Is.
65, 8),
primindu-L pe El din feciorelnica Viță.
El L-a adus pe Dânsul, cu toate binecuvântările Sale,
în locul împăcării.
Altarul întreg s-a bucurat de Dânsul,
Pruncul care a fost trimis de Tatăl.

40. Fecioara se veselește, căci ea L-a născut,
asemenea și bătrânul, căci a fost slobozit prin a Sa
întâmpinare.
Arca se umple de dorința după Dânsul,
când El intră în ea cu daruri.
Cerul și pământul, și toate cele ce sunt într-însele
să-L laude cu bucurie pentru că S-a născut.

25. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (seria a II-a, Nr. 1)

Se revine la tema Bunevestiri. Atât de minunat este mesajul îngerului (aici descris ca „scrisoare”), la care Maria este mai întâi tulburată și-l întreabă îndeaproape pe „bărbatul de foc”. Poemul se încheie cu asigurarea pe care îngerul o face, anume că Duhul Sfânt se va pogori peste dânsa.

1. Tatăl a scris o scrisoare și a trimis-o,
prin mâna Veghetorului, la Nazaret,
căt-re o fecioară, Maria, în care El era mulțumit
că a ales-o pe ea să fie Maica Fiului Său Cel Unul-Născut,
când va veni să mântuiască întreaga lume.

Stihul: *Binecuvântată este cea gură care i-a binevestit Mariei!*

2. Din mijlocul legiunilor de foc,
dintre mii și miriade ce stau de strajă,
din corurile de foc, rangurile înflăcăr-ate,
Gavriil a fost trimis la Sfânta Fecioară
să-i binevestească, că va zămisli (Lc. 1, 26).

3. Domnul i-a dat poruncă lui Gavriil
și a zburat jos în mijlocul mării tulburate,
purtând cea scrisoare cu vestea cea bună,
să aducă pace acelora în loc de ură,
să se plinească astfel împăcarea dintre Dumnezeu
și lume.

4. Mesagerul a învățat secretul
și a venit de îndată jos, sosind în Nazaret.
Și privind spre Fecioară, s-a plecat cu smerenie,
apoi și-a întins mâna și i-a dat scrisoarea
de pace, care i-a fost trimisă de sus.

5. „Pacea fie cu tine, o, Fiică a neamului omenesc,
căci tu ai fost aleasă să fii
cortul Domnului Slavei,
care vine jos din înălțime să cerceteze pe cele din adânc
și să ridice pe Adam în Grădină.

6. Salutare ție, cea plină de har (Lc. 1, 28),
Domnul meu e cu tine, o, Palat al Celui Preaînalt,
căci întru tine va locui Împăratul și în tine
va străluci Lumina.
Din tine va ieși afară în creație
acel Viteaz care va izbăvi lumea”.

7. Fecioara a auzit această salutare
de la bărbatul cel de foc, care a anunțat-o.
Simțurile ei s-au tulburat, gândurile i-au fost copleșite,
a rămas acolo în uimire
și și-a grăit în taină:

8. „De unde vine acest bărbat de foc?
Ce caută un înger să vină la mine?
De ce este aici? Cărui loc îi aparține el?
Cine este „Domnul” său, despre care spune:
„Domnul meu e cu tine”? M-a supărat și m-a tulburat” (Lc. 1, 28).

9. Veghetorul a vorbit către Fecioara:
„Nu te teme, Marie; pacea fie cu tine,
căci tu vei zămisli și vei naște pe Cel Preaminunat (Is. 9, 6).

Din pântecele tău Soarele va străluci
și El va scoate lumea din întuneric” (cf. Lc. 1, 34).

10. Maria a zis către înger (Lc. 1, 34):
„Lămurește-mi, o, ființă de foc, ce vrei să spui.
Arătarea ta e străină, strălucirea ta e de foc,
buzele îți sunt arzătoare când grăiesc.
Cine poate vorbi cu tine?

11. Graiul tău înalt vine din altă parte,
cum de vorbești ca noi și cu noi?
Arătarea ta e străină și nu de pe acest pământ.
Dacă există astfel de ființe aprinse,
atunci dintre ele ești tu, o, înfricoșătorule viteaz.

12. O, mlădiță a flăcării, explică-mi mie
modul în care vorbești,
căci ai vestit o naștere, însă eu nu știu de bărbat.
Vestea ta este înfricoșătoare, asemenea ție.
Glasul și cuvintele tale sunt asemenea chipului tău.

13. Cum poate exista zămislire fără de bărbat?
Cum poate naște o fecioară?
Cine a văzut vreodată recoltă fără de sămânță?
Lămurește-mi cele despre care vorbești,
cum se pot împlini toate acestea”.

14. Veghetorul a răspuns: „Duhul Sfânt
Se va pogorî peste tine și va sfinți pântecele tău.
Atunci Puterea Celui Preaînalt se va pogorî și va locui întru tine.
Din pântecele tău, Bogăție va străluci,
să plătească toate datoriile lumii”.

26. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (seria a II-a, Nr. 2)

Căderea, adusă prin insistența vicleană a șarpelui, a avut ca rezultat o stare de mânie și potrivnicie între Adam/omenitate și Dumnezeu. Mânia este resentimentul lui Adam, în vreme ce Dumnezeu, pe de altă parte, dorește să împlinească împăcarea. El face aceasta prin intermediul îngerului Gaviil și a Mariei, Maria fiind aceea care în final răscumpără datoria (2 Coloseni 2, 11) agonisită de Eva și Adam.

1. La insistența șarpelui, Adam și-a agonisit datoria față de Dreptate și cererea de răsplătire a trecut la toate neamurile.
Îngerul și Fecioara s-au întâlnit (Lc. 1, 28) și, fiind încredințați și ascultându-se unul pe altul, au plătit datoria.

2. Șarpele a fost pricina discordiei dintre Adam și Dumnezeu în Grădină. Slujitorul a călcat legea și a sfârșit în nelegiuire, însă milostivul său Dumnezeu a dorit să-l întoarcă pe Adam cel pierdut și din nou să-l înalțe.

3. Dumnezeu a lucrat printr-un înger și o fecioară să refacă, astfel ca ei să reîntoarcă pe cele săvârșite și să împlinească împăcarea

dintre cele pământești și cele cerești
și să ștergă zăpăsul greșelilor noastre (Col. 2, 14).

4. Prin icoana cea veșnică, pe care Dumnezeu o avea
dintru început,
El a dorit să aducă pacea,
să ierte păcatul
și să găsească împăcarea cu Adam cel izgonit,
întorcându-l pe dânsul cu milostivire în Rai.

5. Dintru cele de sus, un Veghetor,
din neamul celor de jos, o Fecioară:
două persoane diferite una de alta au fost încredințate
cu această Taină, care a fost spusă,
astfel încât între dânșii
să îplinească împăcarea.

6. Îngerul s-a pogorât din înălțime
și cu dânsul Fecioara a grăit.
Făgăduința împăcării s-a descoperit
și înțelegerea de pace s-a împlinit,
ca toți cei izgoșiți
să se întoarcă în Grădină.

7. Maria a stat acolo și a primit
vestea trimisă din înălțime.
A ascultat cuvintele sale și a vorbit cu dânsul.
Astfel, printr-înșă
a venit iertarea
pentru toți oamenii și neamurile.

8. Între cei de jos n-a fost bărbat
ales să plătească datoria,
ci o femeie,

cea mai aleasă dintre femei.

Ea a ascultat, a grăit și a împlinit o rânduială nouă,
dobândind înnoire lumii.

9. În locul șarpelui a stat Gavriil,
în locul Evei, Maria Fecioara.

Cu acel prilej,
n-a fost bărbat care a grăit
și, dat fiind aceasta, niciun bărbat
n-a fost numit să plătească datoria.

10. Eva a agonisit datorie înaintea lui Dumnezeu,
a ascultat povața șarpelui.

O tânără fecioară, veche de numai o zi,
a nesocotit porunca Domnului
și din acest motiv s-a rânduie ca tot printr-o fecioară
să vină mântuirea a toată lumea.

11. Rostirea pe care Ucigașul (cf. In. 8, 44)
a adresat-o Evei,

s-a risipit prin Gavriil,
în cuvintele rostite spre Maria.

Eva a însemnat răbojul datoriei (Col. 2, 14),
însă Fecioara i-a răsplătit toate.

12. Acel zid ridicat din mânie (cf. Ef. 2, 14),
pe care Cel Blestemat l-a ridicat în Grădină,
s-a dărâmat de Gavriil,
când a coborât pe pământ.

Căci era vestitorul păcii,
trimis ca să împace lumea.

13. Gavriil a stat acolo în mijloc,
purtând Taina dintre Tatăl și Maria Fecioara.

Unul din înălțime, celălalt de jos
și înțelegere de pace s-a făcut,
în așa fel încât cei de jos
să se amestece cu cei de sus.

14. Fiica cea plină de har
a stat acolo înaintea maicii sale în ceasul greu.
Pentru că Eva a căzut, Maria a ridicat-o
și astfel s-a făcut nădejde pentru cei izgoniți.
Și fiind împăcați,
au putut să revină în Rai.

15. Durerile s-au stins,
căci bucuria a venit în lume.
Vremurile rele au trecut.
Zile bune au venit,
căci Bogăție s-a pogorât din ceruri
și printr-înșa lumea și-a plătit datoria.

16. Dumnezeu a trimis nădejde de mântuire,
să împlinescă totul pentru lume,
slobozindu-l pe Adam din pământul durerii (Fac. 3, 18),
luând de la dânsul toată durerea.
Binecuvântat este Cel ce a strălucit
și a vindecat lumea.

27. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (seria a II-a, Nr. 3)

Imnul continuă cu tema zapisului agonisit de Adam și Eva și cum a fost răsplătit. De vreme ce Eva a ascultat de șarpe, care a avut astfel ocazia să-i picure otravă în ureche, era potrivit ca în cazul Mariei, care a ascultat de mesajul îngerului, Cuvântul Dumnezeiesc al Tatălui să fie descris de asemenea ca intrând prin urechea ei.

Spre deosebire de Eva, Maria nu a primit orbește cuvintele arhanghelului, ci numai după ce acesta a amintit de Duhul Sfânt, ea s-a încredințat. Astfel, mulțumită Mariei, Raiul se deschide, cu acces către Pomul Vieții care, în dorința sa de a se oferi pe de-a-ntregul omenității, a răsărit din ea pe pământ. În acest fel, sabia heruvimului, care a ținut omenitatea departe de Rai, este acum dată la o parte.

1. În Eden Eva a scris
zapisul cel tare al datoriei (Col. 2, 14),
cu moștenirea pe care copiii ei au plâns-o,
căci a adus moarte din neam în neam.
Șarpele, vicleanul scrib,
cu înșelăciune l-a scris, l-a semnat și l-a pecetluit.

2. Balaurul cel vechi, prin sfatul său,
a înmulțit datoria
neamului, care se îndrăgostise
de tovărășia Pierzătorului.
Ascultarea de Balaur
l-a făcut pe Adam să plece din Grădină.

3. Păcatul Evei a agonisit datoria,
care a fost ținută închisă de Maria,
ca astfel tânăra fecioară să plătească pe cele ale maicii sale.
Și mulțumită ei,
acel zăpăcit să se ridice (Col. 2, 14),
care strigase împotriva tuturor neamurilor.

4. Șarpele, cu gânduri înveninate,
a picurat otravă în urechile slabei Eva.
Aceasta (otrava păcatului) a trecut, cu ucigașe consecințe,
zburând din neam în neam,
până când a venit din Maria
Pruncul, care a zdrobit acel șarpe.

5. Cuvântul Tatălui S-a pogorât la cele de jos,
în urechea prin care nenorocirea a intrat înlăuntru.
El a luat urma șarpelui,
și urmărindu-i dâra,
a spălat otrava balaurului
din urechea Preacuratei Fecioare,
prin a Sa coborâre.

6. Căci a șarpelui ispitire,
care adusese distrugere,
a intrat prin ureche.
Astfel, prin poarta prin care moartea a venit,
Viața trebuie acum să intre, și acolo, chiar în același loc al
păcatului,
harul, care a venit să domnească, să se înmulțească (Rm. 5, 20).

7. Tatăl l-a trimis pe Gaviil (Lc. 1, 26)
ca mesager credincios al Cuvântului.
Rostul său era să aducă tinerei fecioare o salutare,
care va bucura pe toți

și va pune capăt stării păcătoase,
pe care cel blestemat a adus-o în Grădină.

8. Jos a zburat făptura duhovnicească.

La vederea Mariei, el s-a plecat

și și-a vestit anunțul.

Și-a deschis gura și a semănat salutarea în urechile ei,
spre a ei bucurie (Lc. 1, 28).

A rostit cuvântul și i-a dat ei darul

pe care Dumnezeu i l-a trimis: să zămislească pe Fiul Său.

9. O taină ascunsă a lui Dumnezeu a ieșit la iveală
prin mijlocirea Veghetorului, care a fost trimis.

Prin gura înfricoșatei făpturi,

prin buzele de flăcări,

lucruri ascunse au fost rostite.

10. Căpetenia tuturor îngerilor

a adus salutare tinerei fecioare,

din partea Tatălui,

împăcat cu neamul lui Adam,

Și-a trimis iubitul Fiu

să răsară din pânțece, în formă omenească.

11. „Pacea fie cu tine, o, Fiică a neamului omenesc,

căci tu ai fost aleasă de Dumnezeu ca mireasă,

ca astfel să devii, în fecioria ta,

Maica preaiubitului Său Fiu.

Și L-a născut pe Cel vechi de zile,

care va vindeca rana întregii lumi.

12. „Bucură-te, cea plină de har (Lc. 1, 28),

Domnul meu este cu tine.

Binecuvântată ești tu între femei (cf. Lc. 1, 42).

În tine Împăratul, Domnul îngerilor, va răsări,
și din tine va străluci Mântuitorul
a toată făptura și a toate neamurile”.

13. Căruia Maria îi spune atunci: „Și de unde mie aceasta (Lc. 1, 34),
de vreme ce nu știu de bărbat?

Tu mi-ai vestit un copil.

Arată-mi pe tatăl său.

Eu sunt fecioară și fără de vină.

Niciun bărbat nu m-a cunoscut pe mine.

14. Cum poate un pământ care n-a fost semănat
să răsără lanuri de porumb? (cf. Iacob 5, 26).

Mi-ai vestit mie recoltă,
dar cine este semănătorul?

Căci în ce fel aş putea să aştept vreo recoltă să vină,
fără ca vreo sămânță să fi fost semănată?”.

15. Veghetorul a răspuns: „Maria, liniștește-te,
căci Semănătorul tău nu are nevoie de sămânță.

El se va pogori

și se va arăta pe Sine în pânțelele tău.

El va răsări din tine ca iarba (cf. Ps. 72, 16)

și va potoli foamea întregii lumi.

16. Marea carte a Facerii
poate da mărturie că vei naște.

După cum Adam a născut-o pe Eva fără vreo mijlocire (Fac. 2, 22),
la fel se va ivi din tine Mântuitorul pentru întreaga lume,
fără de însoțire bărbătească.

17. Duhul Sfânt va fi cu tine (Lc. 1, 35).

El va umbri pânțelele tău și îl va sfinți.

Atunci Puterea Celui Preaînalt

se va pogorî și te va umbri pe tine
și un Prunc se va naște din tine,
care va zdrobi capul șarpelui” (cf. Ps. 74, 14).

18. I-a fost îngăduit lui Gavriil să stea
acolo, între Tatăl și Lume,
dezlegând cuvintele șarpelui celui vechi
și descoperind astfel taina Sa (a lui Hristos),
care va așeza adevărul în locul vicleniei,
ce înșelase acea primă femeie (Fac. 3, 1-6).

19. Fecioara a grăit către arhanghel:
„Iată-mă, slujnica Domnului (Lc. 1, 38),
Ziditorul poate să locuiască în a Sa zidire
și bine este ca Făcătorul,
în a Sa milă,
să cerceteze ceea ce El Însuși a făcut”.

20. Șarpele și Eva au săpat un mormânt
pentru Adam, condamnându-l pe dânsul la Șeol.
La vremea rânduită, a venit Gavriil, vorbind cu Maria
și dintru aceasta o taină a strălucit,
care aduce înviere
la toți cei îngropați.

21. Soața fecioară a lui Adam (Eva) a îngăduit
pe Mincinosul care a înșelat-o prin a sa viclenie (Fac. 3, 17).
A ascultat fără de minte.
A crezut prostește.
Și i-a adus lui Adam goliciunea,
prin acel fruct amar în Grădină.

22. La vremea rânduită a venit Maria, fiica lui David,
și a primit salutul Veghetorului.

Ea a țesut haina de slavă,
făcând-o ca o îmbrăcăminte
pentru goliciunea lui Adam.
Mirele Ceresc a stat acum strălucitor în Cămara Sa de nuntă.

23. Două fecioare au fost,
însă lucrările lor erau foarte diferite:
una și-a doborât bărbatul,
cealaltă și-a ajutat părintele.
Căci în Eva, Adam a găsit mormânt,
dar în Maria, a fost chemat la cer!

24. Două vestiri au fost trimise către lume,
Satan și îngerul:
șarpele către Eva și Gavriil către Maria.
În vestirea fiecăruia
e cu puțință a găsi laolaltă
moarte și viață.

25. Înțeleptul Semănător al Grădinii
a plantat doi Pomi în Eden (Fac. 2, 9),
spânzurând Moartea de unul, ascunzând Viața în celălalt.
El l-a pus atunci pe Adam la încercare,
ca din luptă
să se aleagă cu coroana.

26. Dumnezeu i-a rânduit atunci trei legi (Fac. 3, 3),
îndemnându-l să nu mănânce din fructul cunoștinței,
căci într-însul moarte locuia.
Șarpele și Eva au tocmit
o tainică înțelegere împreună
și astfel l-au făcut pe războinic să adoarmă și să cadă în luptă.

27. O mlădiță a răsărit, Maria Fecioara,
și într-însa Dumnezeu S-a coborât și a atârnat un Fruct,
pe care în Eden Părinții nu-l gustaseră,
însă din Maria l-au cules,
Fructul ce dă putere celor care îl mănâncă,
oferindu-se pe Sine cu dragoste lor.

28. Pomul ardea în dragostea sa pentru cei care ar fi mâncat
dintr-însul,
dar ei au părăsit Edenul.
În loc să rușineze pe șarpe,
care i-a lipsit pe ei de acela,
Pomul a plecat și i-a urmat pe dânșii în marea sa grijă,
ca astfel să mănânce din el acolo, în locul lor!

29. Pofta și setea de putere
erau în Pomul Cunoștinței,
însă Fecioara a zămislit un Rod fără de poftă,
ca astfel pofta,
care a lăsat neamul lui Adam să moară,
să fie dată printr-însa la toate neamurile.

30. Maria este Raiul lui Dumnezeu.
Niciun Pom al Cunoștinței nu se află într-însa,
nici vreun șarpe să înșele,
sau Eva să aducă moarte.
Căci Pomul Vieții a răsărit dintr-însa,
care va aduce înapoi pe cei izgoniți din Eden.

31. Acel Pom care a fost păzit
de Heruvim și de ascuțita sabie de foc (Fac. 3, 24),
acum locuiește în Curata Fecioară.
Și Iosif este cel ce o păzește,
grijind-o de toate primejdiile

iudeilor, care au crezut că ea însăși era
tatăl Pomului.

32. Păzitorul Heruvim și-a dat sabia la o parte,
căci acel Rod care a fost trimis
din marile înălțimi la adânc,
unde locuia omenirea cea căzută,
morții au mâncat dintr-însul și au aflat viață.
Binecuvântat este Rodul pe care Maria Fecioara l-a născut!

28. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 6, în British Library, manuscrisul Add. 14, 520)

Maria însăși este descrisă ca „o epistolă plină de taine (sau de „simboluri”) și prin urechea ei Viața a intrat înlăuntru, aducând vindecare pentru lumea cea căzută”.

1. Maria a devenit epistolă, plină de taine.
Cuvântul a intrat și a locuit în curata fecioară,
fără mijlocire a rămas însărcinată
și într-înșea a strălucit marea Lumină în lume.

Stihul: Binecuvântat este Cel ce a răsărit din fiica lui David, ca să aducă liberare la toți!

2. Prin urechea Mariei s-a parcurs drumul prin care Viața a intrat înlăuntru,
nimicind urma șarpelui.
A strălucit cu învățătura adevărului
și tot ce fusese pervertit și distrus, s-a restaurat.

3. Îngerul și Maria au văzut cu dreptate
acel episod cu Pomul Cunoștinței,
când cuvinte mincinoase și potrivnice s-au rostit.
Cu îngerul și Maria, cei mincinoși au fost făcuți de rușine.

4. O singură fiică a neamului omenesc, plină de minune și slavă,
a auzit taina de la înger
și a odrăslit Rodul pe care Adam putea să-l mănânce.

El a mâncat și a fost copleșit de acea neștiută moarte, care l-a ucis pe dânsul.

5. În locul Pomului Cunoștinței, plin de moarte,
Maria s-a făcut pentru noi pom al vieții,
purtând Rodul care a risipit moartea,
dând viață omenității prin mâncarea sa.

6. Tânăra fecioară a dat medicamente tămăduitoare
bătrânei sale mame, mușcată de șarpe.
Înveninata mușcătură s-a curățit de buzele sale
și moartea care o ucisese s-a dovedit nefolositoare.
Fiica s-a arătat doctor pentru mamă și a vindecat-o.

7. Pântecele Mariei este ca norul de peste Sinai (Ieșire 19, 16),
din care a răsărit Domnul celor înalte.
O minune mare a zdruncinat muntele,
în vreme ce pântecele Mariei nu s-a clintit deloc.

8. Serafimul, după rânduială, strigă cu voce tare: „Sfânt” (Is. 6, 3).
În vreme ce Maria poartă adevărata Flacără,
putându-L în pântecele ei
și nearzându-se, a dat dovadă de smerenie.

29. (Anonim) *Imn despre Maica Domnului* (Nr. 17, în British Library, manuscrisul Add. 14, 520)

Poetul descrie minunile din momentul Nașterii Mântuitorului Hristos de către Maica Domnului, introducând o varietate de tipuri și simboluri din Vechiul Testament.

1. Nașterea Ta este izvor de minune, o, Mântuitorule a toate!
Cine este în stare să o povestească?
O fecioară Te-a zămislit pe Tine, o, priveliște nouă!
Fără de mijlocire, ea Te-a primit pe Tine.
Neștiind de bărbat, pântecelul ei s-a umplut!
Ce lucru minunat este această preacurată fecioară
care a născut, neavând cunoștință de niciun bărbat.
mare minune este aceasta pentru oricine vede
o fecioară care dă naștere, rămânând în același timp fecioară.
Lapte curge din sânii ei,
în vreme ce a ei feciorie este neatinsă.
Cât de minunată este povestea ta, o, Fecioară plină de minune.
Binecuvântat este Cel care a ieșit dintr-a ta curată frumusețe.

2. În pustie piatra a dat naștere (Ieșire 17, 6)
apei, ca un mare popor să bea,
fântânii din care țâșnesc râuri.
Un toiag a lovit-o, slujind ca simbol,
Vărsând pentru popor să bea.
Mult mai mare decât această stâncă a fost fecioara care, prin
nașterea ei,
a revărsat Apa cea Vie,
o Fântână din care pământul însetat al neamului omenesc (cf.
Is. 41, 18)

și-a potolit setea.

O picătură care a curs din Tatăl,

prin care întreaga zidire se bucură.

Binecuvântat este Pruncul tău, o, binecuvântată Fecioară,
căci strălucește în fiecare neam.

3. Moise a vorbit cu stâncă

și aceasta a izvorât apă, dar nu din belșug (cf. Ps. 78, 16).

Izvorul despre care vorbeau mai marii poporului

a fost deschis de toiag, purtător de simboluri.

Căci pentru sete, picătura lui a fost dulce.

Prin fiica lui David, Gavriil și-a luat locul.

Cu dânsa au grăit aceste fapte duhovnicești,

după cum cu stâncă grăise Moise de demult.

Ea mai apoi a zămislit și a născut în feciorie

pe Cel în al Cărui simbol

Moise a împlinit toate aceste lucruri noi.

Binecuvântat este Pruncul în care

toate simbolurile ascunse au primit lămurire!

4. Stâncă i s-a logodit lui Moise.

Cu al său toiag, un inel a ținut pentru dânsa.

Gavriil a fost cel care a logodit pe Fiica poporului ales,

îndreptând către dânsa salutul luminos (Lc. 1, 18),

însemnând-o cu a Tatălui iubire.

Ea e minune plină de uimire.

Căpetenia îngerilor a logodit-o,

dar Domnul îngerilor a fost Cel care a ieșit dintr-însa.

S-a făcut Maică pentru al Tatălui Fiu,

purtându-L pe El, Cel care ține întreaga zidire.

Ea s-a făcut Palat pentru Domnul tuturor domnilor.

Ușa rămânând închisă, totuși El a intrat și a locuit într-însa
(Iez. 44, 2).

Binecuvântat este Cel care în taină a strălucit din pânțele ei!

5. Toiagul lui Aaron care a odrăslit (Num. 17, 8-9)
te-a închipuit pe tine, o, Fiică a poporului ales.
Între toate toiagele uscate, singur a crescut verde și drept,
asemenea ție, care te-ai umplut de toată frumusețea.
Între tinerele slujnice, tu ești preastrălucită,
între fecioare, a ta viață e fără de seamăn.
Singurul toiag din întreaga lume,
fără de vreo asemănare,
singura fecioară care a născut în chip de negrăit,
unica, fără de pereche.
Acest simbol, toiagul care a strălucit în Arcă
nu a primit vreo lămurire.
Binecuvântat este Cel care spune lucruri tainuite în Scriptură!

30-38. Simeon Olarul, *Imne*

Următoarele nouă imne scurte au fost alcătuite de un țăran olar din nordul Siriei, pe nume Simeon, al cărui talent poetic a fost descoperit de Iacob de Saroug. Simeon se pare că ar fi înflorit undeva în jurul anilor 500 d.Hr. Poemele sale reflectă o simplitate încântătoare și prospețime. Toate se ocupă de Buna Vestire, de istorisirile despre Copilăria Domnului, din Evangheliile după Matei și Luca.

30. Simeon Olarul, *Imn* (Nr. 1)

1. Gavriil a coborât din înălțime pe aripile vântului purtând cu dânsul o misiune de la Domnul său: să aducă salutare Mariei.

Acesta s-a deschis și a citit, spunând către dânsa:

„Domnul este cu tine și din tine El se va naște (Lc. 1, 28).

L-am lăsat sus, pe Tronul Său, numai ca să-L gădesc aici, împreună cu tine!”.

Binecuvântat este Cel în preajma Căruia îngerii aduc laudă în cele de sus și în cele de jos.

2. „Pacea fie cu cei de departe, pace celor ce sunt aproape”, striga profetul în Duhul Sfânt (Is. 57, 19).

„Pacea cu tot neamul lui Adam”.

Această pace este Dumnezeu care a venit la noi, Întrupat.

Lăudat fie Cel care, în numele nostru,

Și-a făcut măreția atât de mică, încât că S-a făcut asemenea nouă,

asemănându-Se cu noi, fără să părăsească dreapta Tatălui Său.

3. Dă pace, Doamne, Bisericii Tale și în fiecare colț al lumii,

scoate dintr-înșa toată vrajba, toată risipirea și luptele rele.

Adună toți copiii ei la sânul mamei lor, în adevărata credință.

Rânduiește într-înșa păstori

care să o păstorească pe ea după a Ta voie,

ca să ne bucurăm împreună cu Tine în Împărăție,

sub mâna Lui cea dreaptă, care Te-a trimis.

31. Simeon Olarul, *Imn* (Nr. 2)

1. Vestea cea bună a Tatălui din înălțime
a fost trimisă prin Gavriil
către Maria cea binecuvântată.

Gura Sa cea duhovnicească a fost plină de vestire,
pe care a împărtășit-o ei, spunând:
„Din tine Mântuitorul va veni” (Lc. 1, 31).

2. Maria l-a privit pe înger
ca un fulger puternic,

însă cuvintele sale erau blânde:

„Pacea fie cu tine, Marie, Domnul meu este cu tine (Lc. 1, 28).

Duhul Sfânt va veni (Lc. 1, 35)

și Puterea Celui Preaînalt te va umbri”.

3. Noi slăvim Puterea

care a lăsat pe Heruvimi și Serafimi

și pe toți îngerii care-L slujesc

să vină jos și să Se nască în lumea cea zidită.

El ne-a slujit pe noi și ne-a ridicat la Tatăl Său
de a Cărui dreaptă acum El șade.

32. Simeon Olarul, *Imn* (Nr. 3)

1. Erau două corăbii în Iuda, care purtau milostivire:
binecuvântata Elisabeta și Maria, care a crezut.
Elisabeta a purtat încărcătura ei în sânul căsătoriei (Lc. 1, 24),
însă Maria a purtat pe Dumnezeu de la Duhul Sfânt.
Ioan a pregătit calea,
însă Hristos a învățat mulțimile
să strige după Dânsul în toată vremea:
„Fie-Ți milă de noi”!

2. (Maria): „Tu ești Cel ce mi-a dat putere, Domnul meu,
și eu Te-am purtat,
și după ce Te-am născut în peșteră,
nu Te-am putut vedea,
căci ființe înfricoșătoare au înconjurat micuțul leagăn.
Deasupra stăteau Serafimii cei cu câte șase aripi.
Spune-le, rogu-Te, să-și ridice aripile,
ca să pot intra și să cinstesc slava Ta,
și să-Ți dăruiesc laptele de fecioară,
care curge după a Ta dorință”.

3. „Vino în pace, preabinecuvântată”, a spus Elisabeta, (Lc. 1, 40, 41),
când Maria a venit la dânsa, în vreme ce purta în pântec
pe Dumnezeu Cuvântul, care S-a îmbrăcat în carne dintr-însa
și care S-a născut, fără împreunare, din pântec neprihănit.
„Vino în pace, o, trăsură trupească,
Care Îl porți pe Cel ce ține toate,
și să fie milă și pace peste noi”.

33. Simeon Olarul, *Imn* (Nr. 4)

1. Vestirea pe care Gavriil a adus-o
a împărtășit pace în lumea creată,
pace deasupra și pacea de jos.

Prin vestire, mântuirea a răsărit la poporul cel ales,
și tot prin vestire, neamurile s-au întors la Adevăr,
căci întru ea Dumnezeu a fost împăcat.

2. Binecuvântată este Nașterea Ta, Mântuitorul nostru,
Doamne a toată făptura.

Heruvimii ridică de pe pământ frumusețea,
Serafimii strigă „Sfânt”, ca răspuns al slavei Sale (Is. 6, 3).
Deopotrivă, făpturile cerești și pământeste
strigă către tine: „Sfânt, Sfânt, Sfânt”.

3. În martie și-a adus Gavriil vestirea sa,
în decembrie ținem Nașterea Ta,
o, binecuvântat Prunc al Mariei,
purtând Rodul de la înălțime,
cu care s-au hrănit cei drepți,
cu care s-au hrănit cei credincioși
și de atunci sunt pururea vii.

34. Simeon Olarul, *Imn* (Nr. 5)

1. Gavriil arhanghelul

a zburat și a coborât din înălțime.

A venit la binecuvântata Maria,

Preacurata Fecioară fără de pată.

Și-a deschis gura sa și a salutat-o:

„Pacea fie cu tine, binecuvântată între femei (Lc. 1, 28).

Domnul este cu tine și dintru tine va străluci,

El, care este Puterea ce nu poate fi închipuită

de nicio ființă, în cer și pe pământ”.

2. Bunăvestirea Domnului nostru s-a făcut cunoscută
din Betleem până în Persida.

I-a adunat pe Magi și le-a luminat drumul înaintea lor (Mt. 2, 12).

În mâinile lor, ei au purtat daruri (Mt. 2, 11)

și rugăciune pe buzele lor.

Au intrat în peșteră și au cinstit

Pe Cel care l-a zidit pe Adam cu mâinile Sale,

Care s-a făcut prunc mic după a Sa voie.

3. Slavă Pruncului care S-a născut

din Maria cea binecuvântată,

Care, după a Sa voie, a supt laptele ei,

El, care dă lapte pruncilor.

Slavă Celui care S-a smerit pe Sine,

ca să ridice din țărână

„chipul” frumuseții Sale (Fac. 1, 27),

urcând cu dânsul la ceruri,

la Cămara cea de Nuntă a Luminii, în Împărăția Sa.

35. Simeon Olarul, *Imn* (Nr. 6)

1. Binecuvântat este prorocul Isaia,
care a vestit și a vorbit nașterea ta:
„Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște Fiu (Is. 7, 14),
care va întoarce toată zidirea
de la rătăcire la închinarea la Dumnezeu”
2. Păstorii au văzut dintr-o dată
steaua cea luminoasă care li s-a arătat (Lc. 2, 9)
și îngerii spuneau către dânșii: „Nu vă temeți (Lc. 2, 10-11),
căci Dumnezeu vine să Se nască,
să-l izbăvească pe Adam și pe toți copiii lui”.
3. De bucurie, păstorii și-au lăsat turmele (Lc. 2, 15-16)
și au venit să-L preamărească pe Cel
ce este Noul Păstor, care S-a pogorât de la Tatăl
și a găsit oaia cea pierdută (Mt. 18, 12),
aducând-o acasă bucuros pe umerii săi.

36. Simeon Olarul, *Imn* (Nr. 7)

1. De la răsărit de Paradis,
Magii au venit, aducând darurile lor (Mt. 2, 11).
Ei au intrat să le înfățișeze înaintea Fiului,
însă n-au fost în stare, din cauza strălucirii Sale.
Maica Sa s-a apropiat și a vorbit cu Dânsul:
„Fiul Meu, adună tăria strălucirii Tale,
Lasă pe Magii să intre și să-Ți aducă darurile lor”.
2. Îngerii din înălțime au cântat
cântece de slavă, pace și nădejde la Nașterea Ta (Lc. 2, 14).
De dragul nostru Te-ai micșorat pe Tine,
ca să mântuiești sămânța noastră muritoare
și Tu, Doamne, om Te-ai născut
din pântecul Fecioarei,
desăvârșit în Dumnezeire și totuși întrupat.
3. Înaintea Ta, lumea să se plece și să se închine (Is. 45, 23;
Rom, 14, 11; Filipeni 2, 10),
fiecare limbă să slăvească numele Tău, o, Doamne.
Măreția Ta a voit a se naște
în sărăcie într-o peșteră.
Păstorii Se închină Ție, Doamne.
Ei strigă și cântă: „Osana”!
Căci Mielul lui Dumnezeu
S-a născut ca să izbăvească făptura.

37. Simeon Olarul, *Imn* (Nr. 8)

1. În zorii zilei, Magii au întrebat
la palatul lui Irod:

„Unde este Împăratul care S-a născut? (Mt. 2, 2).
Mergem să-L vedem și să ne închinăm Lui,
dăruindu-I
tainele Sfintei Biserici.
Aliluia, Aliluia, Aliluia”.

2. David, împăratul și prorocul,
a spus în a sa cântare:

„Domnul a zis către mine: Fiul Meu ești Tu (Ps. 2, 7).
Eu astăzi Te-am născut”.
O lumină de la neamuri (Lc. 2, 32),
care a mărturisit Treimea Ta.
Aliluia, Aliluia, Aliluia.

3. O stea luminoasă a răsărit pentru noi,
Magii au venit

Să-L cinstească pe El cu daruri (Mt. 2, 11).
Au deschis și au dăruit comorile lor
Mirelui Ceresc din ceruri,
care a făcut să strălucească Arătarea Sa în Betleem.
Aliluia, Aliluia, Aliluia.

38. Simeon Olarul, *Imn* (Nr. 9)

1. Pământul feciorelnic a născut
pe Adam, domnul Edenului,
însă astăzi o Fecioară a născut
pe Adam, Domnul Cerului.
Aliluia, aliluia.

2. Binecuvântat ești Tu, care dai bucurie la întreaga zidire
prin aceasta, ziua Nașterii Tale.
Ție se cuvine slava, o, Pruncule al Tatălui,
Căci Nașterea Ta e din Maria.
Aliluia, aliluia.

3. Binecuvântat ești Tu, care Te-ai pogorât din înălțime
și ai locuit în pânțece femeiesc,
care Te-ai născut ca un om,
însă nu cum e scris, ca rod al iubirii trupești (Mt. 1, 8).
Aliluia, aliluia.

4. Binecuvântat este Pruncul prin care
făpturi cerești și pământești sunt împăcate,
binecuvântat este Împăratul Hristos, care a venit
a se naște, de dragostea neamului nostru.
Aliluia, aliluia.

39. (Anonim) *Plângerea Mariei la Cruce*

Când scriu despre Fecioara Maria, cei mai mulți dintre poeții sirieni se concentrează pe cele două praznice: Buna Vestire și Nașterea. Cu toate că tradiția greacă și cea latină au o serie de poeme fine despre Fecioara, care stă la picioarele Crucii, următorul poem apare ca specificitate în tradiția siriacă, preluând dintr-o plângere atribuită Fecioarei la moartea Fiului ei pe Cruce.

Maria s-a apropiat de Iisus și și-a sprijinit mâna ei pe Cruce (cf. In. 19, 25).

A început să plângă în evreiește, tânguindu-se cu cuvinte de suferință:

„Aș vrea să fiu un vultur, Fiul meu,
ca să zbor în cele patru părți ale pământului,

(5)

să chem și să aduc toate neamurile
la marele praznic de nuntă al morții Tale.

Cine sunt cei care s-au ridicat prin invidie împotriva-Ți,
Preadulcele meu Fiu?

Ce a văzut desfrânata împotriva Ta, ca răsplată pentru că
ai scos-o din Egipt,

(10)

făcând să treacă marea prin puterea Ta (cf. Iez. 14, 22),
ca răsplată pentru vindecarea celor bolnavi,
îndreptarea deplină a celor suferinzi?

În acest fel ea, toți bolnavii, Te-au răsplătit pe Tine,
prin rușinare, chinuri și cruce?

(15)

Ca răsplată pentru fiere, crucea va împrăștia (cf. Mr. 27, 34)
pe fiii ei din cele patru colțuri.

Cetatea înlăuntru careia Te-au prins pe Tine
se va nărui, căci Crucea Ta smulge temeliele ei,
risipindu-o în cele patru colțuri.

(20)

Mormântul Tău este asemenea unei cămări de nuntă
și într-înșea Tu, Fiul meu, ești asemenea unui Mire.
Morții se aseamănă nuntașilor,
care slujesc alături de îngeri.
Jeliți, voi, toate lucrurile zidite

(25)

pe Domnul vostru, care ține lumea.
O, soare, ascunde-ți razele tale,
ca rușinarea Domnului tău să nu se vadă.
Coboară și strălucește în întuneric,
unde Ziditorul tău a strălucit,

(30)

ca moartea din Șeol să vadă
și să spună: „El este Dătătorul de Viață”.
La tribunalul unde Te-au judecat pe Tine,
niciun judecător să nu mai șadă niciodată.
În sfântul templu unde Te-au condamnat,

(35)

nicio jertfă să nu mai fie.
Mâinile care Ți-au așezat pe creștet coroana de spini
să nu se întindă să primească darurile Tale.
Gura care a scuiat Fața Ta,
să nu fie umplută cu lucrurile Tale bune.

(40)

Cutremură-te, o, pământule, și tremură de frică,
căci Fiul Domnului tău este schingiuit pe tine.
Deschide-ți gura ta și răzbună-I rușinea,
pedepsind pe fiii cei slabi ai Sionului.

(45)

Unde este a ta sabie, Mihaile,
care a nimicit oameni și neamuri?
Unde este râvna ta, Gavriile,
puternică cu a ta flacăară?
Domnul Tău zace întins pe cruce.
Pentru ce drumul vostru este tăcut?

(50)

O, templule, arată jalea ta Sionului,
care e trist de acum înaintea.
Sfântul Duh te-a părăsit pe tine.
Și-a tras perdeaua la ușa ta (Mt. 27, 51).
Ieși afară, o, moarte, să vezi pe Cel Unul Născut al meu,

(55)

căci El este Acela care dă viață la trupurile tale.
Slavă Ție, Ziditorule a toată făptura,
pe Care făptura Te laudă în tăcere.
Ție se cuvine slava, o, Doamne al puterilor,
care ai vrut ca muritorii de pe pământ
să Te condamne pe Tine.

(60)

Slavă Ție, care ai născut lumea,
Tu, Cel ce porți deopotrivă înaltul și adâncul.
Slavă Ție, Cel ținut în mormânt,
Tu, Cel ce ții marginile pământului.
Să te laude în Șeol cei morți,

(65)

Căci peste dânșii lumina Ta a strălucit.

Ție se cuvine slava și Tatălui Care Te-a trimis,
și cinstire Sfântului Tău Duh.

II. Poeme dialogice

40. (Anonim) *Dialogul dintre Maria și Înger* (Imn despre Maica Domnului, Nr. 17)

În tradiția siriacă, Maria nu apare niciodată ca o figură pasivă, neluând în calcul pe cei necredincioși, așa cum a fost Eva, când a acceptat fără să stea pe gânduri ispita șarpelui. Astfel, după cum spune și textul Evangheliei (Lc. 1, 34), Maria este adesea descrisă ca întrebându-l pe înger îndeaproape, tocmai ca să se asigure că acesta nu este un trimis al Satanei, diferit de un înger de lumină (cf. II. Cor. 11, 14). În următorul poem dialogic ni se oferă o înțelegere despre ce fel de gânduri ar fi putut revolta mintea Mariei, când a auzit prima dată rostirea neașteptatei vestiri, care i-a fost adusă. La fel ca și în alte locuri din textele traduse aici, în imnul de mai jos citim că Maria se convinge de autenticitatea mesajului lui Gavriil numai în momentul în care acesta pomenește de Duhul Sfânt. În acest sens, ea slujește ca exemplu pentru toți credincioșii.

Această *Soghitha* aparține din punct de vedere liturgic Duminicii de dinaintea Praznicului Bunei Vestiri, care în tradiția siriacă corespunde „Adventului II” din calendarul Răsăritean.

Stihul: *Slavă Ție, Doamne,
Căruia cerul și pământul cu bucurie Îți aduc cinstire.*

1. O, Putere a Tatălui, care a venit la cele de jos și a locuit,
mănat de dragostea Sa, în pânțece fecioresc,
îngăduiește-mi să vorbesc
despre marea Ta lucrare, care nu poate fi șoptită.

2. O, Fiule al Celui Darnic, a Căruia dragoste așa a voit
ca El să locuiască în pântecul unei fecioare sărace,
dă-mi putere și cuvinte
ca în a mea minte să pot vorbi despre Tine.

3. Să vorbesc despre Tine, gura este săracă,
să Te descriu, limba îmi este nepricepută.
Glasul și cuvintele sunt sărăcăcioase
să spună despre a Ta frumusețe, deci poruncește-mi să spun
despre Tine!

4. Îngăduiește să mă apropii, o, Dumnezeule a toate,
în smerenie de locul acela înalt
al căpeteniilor îngerești, când va vesti
tinerei mame a Ta venire.

5. Tu, Cel ce ești pătrunzător, vino, ascultă și dă auz
acestui praznic plin de a Ta dorire.
Dați slavă Lui, Cel ce S-a coborât
să dea viață lui Adam care a păcătuit și astfel a murit.

6. Tatăl, în a Sa milostivire, a făcut semn Fiului Său
să meargă jos și să împartă a Sa frumusețe,
și lui Gavriil Arhanghelul i-a dat poruncă
să pregătească calea înaintea coborârii Sale.

7. Cu a lui David Fiică, Mila a strălucit,
căci avea să-I fie Mamă Aceluia
care născuse pe Adam și întreaga lume,
al Căruia nume e mai vechi decât soarele.

8. Acea Voință care nu poate fi atinsă a zburat jos
să cheme îngerul, trimițându-l afară
din cetile îngerești spre a sa lucrare,
să ducă vestea cea bună la o fecioară curată.

9. El a adus o epistolă care fusese pecetluită cu taina care era ascunsă de toți îngerii. A umplut-o cu salutul pentru tânăra fată și cu nădejde dreaptă pentru întreaga lume.

10. Înfricoșata ființă a zburat jos, înainte ca El să ajungă la săraca fată, să o umple de bogăție. I-a dăruit o salutare, vestindu-i despre a ei zămislire, pricina uimirii tuturor.

11. ÎNGERUL:

Către Fecioară veghetorul a zis:

„Pacea fie cu tine, o, Maica Domnului meu (Lc. 1, 28), binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este Rodul pântecelui tău” (Lc. 1, 42).

12. MARIA:

A spus Maria: „Cine ești tu?

Și ce este aceasta despre care vorbești?

Cele despre care spui sunt cu neputință la mine, și ce înseamnă cuvintele tale, eu nu știu”.

13. ÎNGERUL:

„O, binecuvântată între femei, în tine a dorit Cel Preaînalt să locuiască. Nu te teme, căci întru tine Har se va pogorî să toarne milă peste întreaga lume”.

14. MARIA:

„Rogu-te, doamne, nu mă întrista.

Tu ești înveșmântat în haine de foc.

Te rog să nu mă arzi.

Cele ce-mi spui îmi sunt străine mie

și nu sunt în stare să șoptesc ce înseamnă”.

15. ÎNGERUL:

„Tatăl mi-a descoperit mie,
așa cum acum fac eu către tine,
această taină care e împărțită
între El și Fiul Său,
când m-a trimis să spun
că dintru tine El va străluci peste lume”.

16. MARIA:

„Tu ești făcut din flăcări, nu mă speria;
ești înveșmântat în cărbuni aprinși, nu mă înspăimânta.
O, înfricoșată ființă, pentru ce te-aș crede,
văzând că toate cele spuse mie îmi sunt cu totul noi?”.

17. ÎNGERUL:

„Aș fi uimit de tine dacă mi-ai răspunde,
refuzând vestirea pe care ți-am adus-o
despre zămislirea Celui Preaînalt,
a Cărui voință e să locuiască în pântecele tău”.

18. MARIA:

„Îmi este teamă, doamne, să te primesc,
căci, atunci când Eva, maica mea, a acceptat
șarpele care vorbea ca prieten,
a fost dezbrăcată de haina ei de slavă” (Fac. 2, 1-7).

19. ÎNGERUL:

„Fiica mea, cu siguranță a adus întristare
Maicii tale Eva, când i-a împărtășit vestirea,
însă cu siguranță eu nu te înșel acum,
de vreme ce de la Cel Adevărat am fost trimis”.

20. MARIA:

„Toate cele spuse de tine
îmi par atât de grele, deci nu mă învinui pentru aceasta!

Căci nu dintr-o fecioară se poate naște fiu,
nici acel Rod, dumnezeiasca ființă!”.

21. ÎNGERUL:

„Tatăl mi-a dăruit această întâlnire cu tine aici,
să-ți aduc salutare și să-ți vestesc eu ție,
căci din al tău pântece, Fiul Său se va naște.
Nu răspunde înapoi, tăgăduind aceasta”.

22. MARIA:

„Această întâlnire cu tine și a ta prezență aici
sunt toate foarte bune,
dacă numai firea naturală a lucrurilor nu m-ar mișca
să mă îndoiesc de a ta sosire,
căci cum putea fi Rod într-o fecioară?”.

23. ÎNGERUL:

„Cetele îngerești se cutremură la cuvântul Său.
În clipa când a poruncit,
ei au răspuns înapoi.
Cum se face atunci că nu îți este teamă
să întrebi despre cele ce Tatăl a dorit?”.

24. MARIA:

„Întreb, doamne, și mă cutremur,
totuși, în această teamă, găsesc cu neputință a crede,
de vreme ce firea însăși nu mă poate lămuri
că fecioarele nu nasc niciodată”.

25. ÎNGERUL:

„Dragostea Tatălui este cea care a dorit așa,
ca în a ta feciorie să naști pe Fiul.
Se cuvine ca să păstrezi tăcerea, să ai credință,
căci voia Tatălui nu poate fi tăgăduită”.

26. MARIA:

„Arătarea ta e minunată, vestirea ta e plină de smerenie,
flăcările tâșnesc din tine.

În Persoana Domnului tău, nimeni nu se poate îndoii,
dar ca să cred toate acestea, greu este pentru mine”.

27. ÎNGERUL:

„Mare este vestea pe care ți-am adus-o:
că vei da naștere Domnului tău, după cum ți-am lămurit.
O, copilă, dă slavă Aceluia care te-a găsit vrednică
să te aibă de Maică, iar tu să-L ai pe El de Fiu”.

28. MARIA:

„Eu sunt doar o fată și nu pot
să primesc un bărbat de foc.
Cele ce-mi vorbești îmi sunt ascunse mie,
și totuși tu susții că trebuie să le primesc”.

29. ÎNGERUL:

„Astăzi pentru Adam a sosit nădejdea,
căci întru tine Domnul tuturor a voit
să se coboare și să-L slobozească, dăruindu-i libertate.
Primește ale mele cuvinte și să aduci mulțumire totodată”.

30. MARIA:

„Astăzi mă minunez și sunt uimită
de toate lucrurile pe care mi le-ai spus.
Și totuși mi-este frică, doamne, să accept,
ca să nu fie urmă de înșelare în cuvintele tale”.

31. ÎNGERUL:

„Când am fost trimis ca să-ți vestesc
I-am auzit salutul și l-am adus la tine.
Domnul meu e adevărat, căci așa a binevoit
să strălucească dintru tine peste întreaga lume”.

32. MARIA:

„Toate cuvintele tale mă tulbură.
Rogu-te, doamne, nu mă învinovăți,
căci un fiu dintr-o fecioară nu s-a mai văzut,
iară eu nu știu de bărbat”.

33. ÎNGERUL:

„El va veni la tine, nu te teme.
El va locui în pântecele tău, nu întreba cum.
O, femeie plină de binecuvântare, adă mulțumire
Celui care a binevoit să se arate în tine”.

34. MARIA:

„Doamne, niciun bărbat nu m-a cunoscut vreodată,
nici nu s-a apropiat de mine.
Cum poate fi aceasta cu puțință,
căci fără o astfel de împreunare, nu se poate naște niciun fiu”.

35. ÎNGERUL:

„De la Tatăl eu am fost trimis
să-ți aduc ție această veste,
căci dragostea Lui L-a împlinit pe El
ca astfel Fiul Său să răsară în pântecele tău
și peste tine Duhul Sfânt se va pogori (Lc. 1, 35)”.

36. MARIA:

„În acest caz, o, veghetorule, nu mă voi mai împotrivi.
Dacă Duhul Sfânt se va pogori peste mine,
eu sunt roaba Lui și El are putere asupra mea (Lc. 1, 38).
Să-mi fie mie aceasta, doamne, după cuvântul tău”.

37. ÎNGERUL:

„Să se ridice fruntea ta, o, tânără fată,
să se bucure inima ta, o, fecioară.

O, Noule Rai, să se bucure pământul (Is. 65, 17)
întru tine, căci în Fiul Tău va dobândi pacea”.

38. MARIA:

„Să se ridice fruntea mea, doamne, după cum spui.
Căci bucurându-mă, voi mărturisi al Său nume.
Căci dacă tu, slujitorul Său, ești atât de înfricoșat,
cum poate fi El oare, dacă știi?”.

39. ÎNGERUL:

„Aceasta este ceva despre care cetele îngerești a grăi nu pot,
a căuta spre Dânsul, căci El este preaînfricoșat.
El e ascuns în al Tatălui Său foc
și înaintea Sa cetele cerești de frică se cutremură”.

40. MARIA:

„Acum grozav mă tulburi,
căci dacă, după cum spui, El este foc,
cum nu se va răni pânțelele meu
primind Focul să locuiască într-însul?”.

41. ÎNGERUL:

„Pânțelele tău va fi umplut de sfințenie,
pecetluit cu Taina Dumnezeiri
și locul care este sfânt, e foarte iubit
de Dumnezeu, ca loc în care să se arate”.

42. MARIA:

„O, veghetorule, arată-mi mie pentru ce a binevoit
Domnul tău să locuiască într-o fată săracă asemenea mie!
Lumea e plină de fiicele împăraților.
Pentru ce mă vrea pe mine, care sunt o biată săracă?”.

43. ÎNGERUL:

„I-ar fi mai lesne să locuiască într-o fată bogată,

însă de sărăcia ta s-a îndrăgostit,
ca astfel să se facă tovarășul celor lipsiți
și să-i îmbogățească odată ce Se va arăta”.

44. MARIA:

„Lămurește-mi mie, doamne, dacă cunoști aceasta,
când dorește El să vină la mine,
și dacă mi se va arăta ca foc,
când va locui în mine, după când ai spus?”.

45. ÎNGERUL:

„El așa a binevoit, să vină și să locuiască în tine.
A fost așa ca să nu te înfricoșeze și să nu știi de Dânsul.
Nu îndrăznesc să caut spre tine
acum, când tu ești plină cu Focul care
nu mistuiește (cf. Ieșire 3, 2)”.

46. MARIA:

„Aș dori, doamne, să te întreb aceasta:
lămurește-mi căile Fiului meu,
care locuiește în mine fără ca eu să știu.
Ce aș putea face eu pentru Dânsul, astfel ca El să nu fie
trecut cu vederea?”.

47. ÎNGERUL:

„Strigă cu glas mare: Sfânt, Sfânt, Sfânt (Ieșire 6, 3),
așa cum legiunile cerești fac, adăugând
nimic mai mult,
căci nu e nimic mai presus decât acest: Sfânt.
Aceasta este tot ce putem spune despre Fiul”.

48. MARIA:

„Sfânt și slăvit, și binecuvântat este numele Său,
căci Acesta a căutat spre smerenia roabei Sale (Lc. 1, 48),

că iată de acum toate neamurile pământului
mă vor ferici”.

49. ÎNGERUL:

„Întru cele de sus și întru cele de jos I se cuvine slavă,
îngeri și neamuri omenești să-L laude pe Dânsul,
căci El, Domnul a toate, a coborât la cele de jos
și a locuit într-o fecioară, ca să facă toate lucrurile noi”.

50. MARIA:

„Mare și nemăsurată este mila Sa,
mult mai presus de ceea ce cu buzele s-ar putea spune.
Întru cele înalte cerurile nu-L pot cuprinde,
și totuși jos pentru Dânsul un pântec este îndeajuns!”.

51. „Cerul și pământul să-L binecuvânteze.
Îngerii laolaltă cu Fecioara,
și toate neamurile, să-L numească Sfânt,
căci în dragostea Sa, El S-a pogorât și S-a făcut
ființă omenească!”.

52. „Cerul și veghetorii îngeri să aducă mulțumire întru cele înalte,
și pământul să se bucure în Fecioara.
Ambele părți deopotrivă să salte,
să laude pe Fiul și pe Domnul lor”.

53. „Ambele părți să se împreuneze în rugăciune,
veghetorii îngeri și ființele omenești dimpreună laudă să aducă
Fiului, care a adus pacea între dânșii (Col. 1, 20-21),
unde au fost mânia și tulburarea”.

54. „Muțumiri Îți aducem, Doamne, din toate luminoasele
și nevăzutele lumi.
Și în lumea aceasta, fiecare gură
să cânte și să laude pământul pentru Tine”.

41. (Anonim) *Dialogul dintre Maria și Iosif (Imn despre Maica Domnului)*

În acest minunat dialog dintre Iosif și Maria, poetul își folosește imaginația să exploreze ce fel de simțăminte l-ar fi încercat pe Iosif când s-a întors și a aflat pe logodnica sa însărcinată cu (după presupunerea naturală) alt bărbat. Explicația Mariei îi pare cu totul de necrezut și dincolo de orice explicație rațională. Numai aproape de finele dialogului, insistența Mariei îl aduce pe Iosif în cele din urmă să recunoască faptul că ar putea fi totuși un strop de adevăr în ceea ce spunea, chiar dacă era greu de crezut. Odată ce a ajuns la această îndoială în credință, vine de îndată și întărirea lui, prin arătarea îngerului în vis (Mat. 1, 20-21).

Dincolo de a genera un argument între două poziții diferite, una a rațiunii și cealaltă a credinței, poetul evidențiază foarte bine agonia pe care această inițială neînțelegere ar fi adus-o pentru Maria și Iosif deopotrivă.

1. Domnul nostru a făcut o minune, frații mei,
când S-a pogorât și a locuit într-o Fecioară
logodită, castă și deosebită.
Pântecele ei a fost pecetluit și zămislirea ei slăvită.

*Stihul: Slavă Ție Doamne, căci la venirea Ta
păcătoșii s-au întors de la slăbiciunile lor
și au intrat în paza Grădinii Edenului,
care este Sfânta Biserică.*

2. Un înger a adus vestire de pace și a dăruit-o (Lc.1, 28)
unei fiice de părinți săraci, umplând-o pe ea de bogăție.

Ea a primit o zămislire care a uimit pe toți,
minunându-se de dânsa.

3. În pântecele ei a venit Pruncul, care a zidit toate,
în sânii ei era laptele care a uimit pe toți.
Fecioria ei a fost pecetluită, totuși pântecele i-a fost umplut.
Era însărcinată cu prunc, dar taina era ascunsă (Mt. 1, 18).

4. Iosif a fost uluit înaintea Mariei,
văzând sarcina sa de care nu știa nimic.
A încercat să o alunge și să-i reproșeze,
spunând: Ascultă, fată!

5. IOSIF:
Descoperă-mi taina despre cele întâmplare ție!
Este de necrezut despre ce vorbești.
Cine te-a înșelat, fecioară,
și ți-a furat bogăția, fată neprihănită?

6. MARIA:
Îți voi dezvălui cele întâmplare,
Spune Maria, astfel ascultă, Iosife:
Un bărbat de foc a venit jos la mine.
El m-a salutat și aceasta s-a întâmplat.

7. IOSIF:
Ca să cred aceasta, îmi este foarte greu.
Nu este plăcut, așa că nu mai spune.
Dacă tu voiești, vorbește-mi
despre cele întâmplare: cine te-a înșelat?

8. MARIA:
Ce aș putea să-ți mai spun, eu nu știu,
căci ți-am spus cum s-a întâmplat cu adevărat:

căpetenia veghetorilor a venit jos și
mi-a vestit mie.

Am rămas grea fără ca să-mi dau seama.

9. IOSIF:

Aceste cuvinte sunt nepotrivite,

Marie, pentru o fecioară.

Taci, căci minciuna nu poate sta în picioare.

Dacă vrei, spune adevărul.

10. MARIA:

Eu repet aceleași cuvinte.

Nu mai am ce să spun.

Am rămas neatinsă, ca pecetea fecioriei mele,

care mărturisesc că nu s-au pierdut.

11. IOSIF:

Nu trebuie să te contrazici,

ci mărturisește că ai fost înșelată.

Acum ai căzut în două greșeli:

după ce ai rămas grea, tu spui minciuni.

12. MARIA:

Tu trebuie să crezi cuvintele mele,

căci nu m-ai cunoscut niciodată pe mine.

Fecioria și calea adevărului îmi sunt martore,

căci sunt fecioară și nu mint.

13. IOSIF:

Prilej de mare spaimă sunt cele spuse de tine.

Cum aş putea asculta la cele ce-mi vorbești?

O fecioară nu rămâne însărcinată

numai dacă se apropie de bărbat, sau dacă se mărită.

14. MARIA:

Prilej de mare spaimă este că tu nu crezi,
căci ușor este Domnului a toate
să dea rod la o fecioară,
așa cum a făcut cu mielul dintre ramuri (Facere 22, 13).

15. IOSIF:

Eva era măritată cu Adam
și din acea unire a avut mulți copii (Fac. 5, 4),
în vreme ce tu singură afirmi cu tărie
că pântecul tău e plin fără atingere bărbătească.

16. MARIA:

Eva îmi este martoră cuvintelor mele,
căci ea a venit la viață fără împreunare (Fac. 2, 21-22),
ieșind din Adam, care a zămislit-o ca rod.
Deci, cum se face că nu mă crezi?

17. IOSIF:

Tu ai fost tulburată ca apa, fată neprihănită.
Ia Scriptura și citește,
care fecioară a putut zămisli
fără împreunare, după cum susții?

18. MARIA:

Tu ai fost tulburat, Iosife. Ia și citește pentru tine însuși.
La Isaia stă scris despre mine,
cum o fecioară va lua în pântec (Is. 7, 14).
Dacă aceasta nu este adevărat, nu primi cuvintele mele.

19. IOSIF:

Bine ți-ar fi dacă ai rămânea rușinată
de întâmplarea cunoscută de toți.
Dar acum, după ce ai rămas grea, tu spui minciuni,
spunând că ești fecioară, după cuvintele tale.

20. MARIA:

Ți-ar prinde bine, dacă numai ai vrea,
să crezi cuvintelor mele, căci eu nu spun minciuni.
Am rămas neatinsă, ca o ființă tăcută,
fără de glas să mărturisească.

21. IOSIF:

Acum tu preaslăvești minciuna,
care nu va sta în picioare, tânără fată.
Nu este cu puțință într-unul și același trup
ca pecețile fecioriei să rămână după zămislire.

22. MARIA:

Acum tu mă întristezi, Iosife,
căci eu sunt neatinsă, existând martori.
Cheamă moașele de aici
și vezi cum pecețile fecioriei mele n-au fost pierdute.

23. IOSIF:

Mai știi pe cineva asemenea ție,
care îți seamănă, după cele ce pretinzi?
Numai ție singură ți s-a întâmplat aceasta,
pentru că simplu nu-i adevărat.

24. MARIA:

Nu trebuie să fiu asemenea nimănui,
căci Fiul meu nu are seamăn.
El este unic și nu e cu puțință
ca altă zămislire ca a mea să se întâmple.

25. IOSIF:

Așadar, un lucru nou în lume
a început odată cu tine, după cum însăși spui?
Nu ai nicio dovadă
și nicio lămurire nu există cu privire la cele spuse.

26. MARIA:

Nu am nicio teamă sau vreun fel de „lămurire”.

Ai putea vedea/înțelege aceasta, numai dacă ai privi.

Cine a făcut să curgă apă din stâncă pe Horeb (Ieșire 17, 6),
sau cine a făcut toiagul să înflorească și să aducă rod (Num. 17, 8)?

27. IOSIF:

Gura ta să tacă, fiindcă pântecul tău este plin.

Acesta îți șade împotriva și totuși nu-ți este teamă!

Faptele mărturisesc împotriva ta

și tu nu vrei nicidecum să păstrezi tăcerea.

28. MARIA:

Gura ta să tacă și să nu arunce vina asupra mea,
căci nu sunt nicidecum de vină în ochii nimănui.

Sunt logodită cu tine, după cum bine știi.

Nu lăsa gândul tău să mă acuze, Iosife!

29. IOSIF:

Foarte greu îmi este mie să te cred

că nu m-ai schimbat cu un altul, după cum spui,

căci preabine știu că nu am luat parte la a ta zămislire,

astfel fiind destul de clar că nu spui adevărul.

30. MARIA:

Foarte ușor îți este ție să mă crezi.

Fiul meu va pune pe unul dintre veghetori

din foc și duh, care va mărturisi pentru mine într-o descoperire,

dacă am sau nu am dreptate.

31. IOSIF:

O faptă nu se poate da la o parte prin cuvinte

și cuvintele tale sunt întunecate, de vreme ce pântecul îți este plin.

Faptele mărturisesc împotriva ta.
Să spui minciuni nu este nevoie.

32. MARIA:

Cauza este că pentru tine și pentru mine e greu a înțelege,
însă mă împlinește și astfel vorbesc.
Atâta vreme cât am adevărul cu mine,
nu-mi voi pleca fruntea și nu mă voi rușina.

33. IOSIF:

Este greșeală în cuvintele tale, fecioară,
astfel că unul se va teme de tine după ce ai vorbit.
Primește în pace cartea de despărțire și fii liberă (Mt. 1, 9).
Din partea mea, taina nu se va descoperi.

34. MARIA:

Ușor este pentru Pruncul care locuiește în pântecele meu
să vorbească pentru mine, când sunt coplesită.
El va descoperi taina care mi s-a întâmplat mie.
El îți va lămuri că nu m-am prefăcut.

35. IOSIF:

Ascultă la ce îți voi spune, o, femeie înțeleaptă:
Chiar dacă aș crede ce spui,
n-aș îndrăzni să mă apropii
de curat pântecele tău, căci plin este de foc.

36. MARIA:

Glăsuirea ta îmi este acum dragă, Iosife.
Nu am dorit niciodată să mă apropii de bărbat.
Pruncul din pântecele meu te va convinge,
căci fecioară sunt și nu am mințit.

37. IOSIF:

Sunt astfel două posibilități și amândouă mă neliniștesc:

dacă este adevărat, este preaînfricoșător pentru mine,
dar dacă nu este adevărat, îmi este jeluire și tristețe.
Aș dori să scap de cea de a doua.

38. MARIA:

Acum îmi voi curăți cuvintele
și voi vorbi către Fiul meu, ascuns în al meu pânțec.
El îți va descoperi că nu voi mai zămisli alt prunc
și nu voi fi necinstită în tovărășia ta.

39. IOSIF:

Vrednice de cinste sunt cuvintele tale,
și eu mă tem de ceea ce spui.
Cu atât mai mult aș vrea
să fug de tine. Pentru ce mă tulburi?

40. MARIA:

Ar fi o mare tristețe pentru mine,
și oamenii nebuni mă vor acuza.
Voi fi socotită între adulterine
și dacă Fiul meu nu mă ocrotește, voi fi omorâtă cu pietre.

41. Domnul a văzut tulburarea Mariei

și s-a făcut martor în starea ei.

El a făcut semn unui înger slujitor, care s-a coborât
și a mărturisit că vorbele fecioarei sunt adevărate.

42. Iosif a adormit și veghetorul a ajuns (Mt. 1, 20),
descoperindu-i cum taina poate fi adevărată.

Iosif s-a ridicat de îndată și a căzut cu smerenie (Mt. 1, 24)
înaintea Mariei, mult minunându-se, căci nu minșise.

43. Dreptul bărbat s-a încrezut atunci în minunea tinerei fete,
preaslăvind pe Preasfânta Fecioară.

Mulțumire se cuvine Fiului, care a strălucit dintr-înșă,
care a izbăvit cele două lumi prin Nașterea Sa.

44. „Mulțumire se cuvine Domnului a toate”,
a spus Iosif către Maria,
„căci așa a binevoit să locuiască în pântecele tău,
ca să dea viață tuturor prin Nașterea Sa”.

45. Mulțumirea se cuvine Aceluia și binecuvântat este Numele
Lui,
al Cuvântului care a locuit în Fecioară,
rămânând nouă luni în pântecele ei,
ca să-l mântuiască pe Adam. Căruia se cuvine toată slava!

42. (Anonim) *Dialogul dintre Maria și Magi (Imn despre Maica Domnului, Beck, Soghita 4)*

Punctul de început al acestui dialog este puternicul contrast dintre condițiile modeste în care Maria și-a hrănit Pruncul în Betleem (vezi Lc. 2, 7) și strălucirea Magilor, care au sosit pe neașteptate de la Răsărit să-L cinstească pe Prunc cu daruri scumpe (Mt. 2, 11) și să-i spună Mariei despre cele pe care avea să le împlinească în lume. După introducerea narativă, Maria întreabă pe Magi care este scopul lucrării lor extraordinare. Fiul ei este un Împărat, au răspuns aceștia. Maria subliniază că ei nu trebuie decât să caute împrejurul lor, la sărăcia care îi înconjoară, să vadă cât de neplăcută este. Cu toate acestea, Magii au insistat și numai după ce le-a încercat integritatea, Maica Domnului le-a descoperit că ea însăși primise descoperire de la înger că Fiul ei va fi Împărat. Mai apoi, ea le împărtășește detaliile experienței sale.

Această *soghita* aparține din punct de vedere liturgic celui de al IX-lea Oficiu din cadrul Praznicului Nașterii Domnului.

1. La nașterea Fiului, lumină a strălucit
și întunericul a căzut de pe lume.
Universul s-a aprins în rugăciune
prin a Tatălui Strălucire, care a luminat pe toți.

Stihul: *Slavă Ție, Doamne, căci la venirea Ta
păcătoșii s-au întors de la slăbiciunile lor
și au intrat în paza Grădinii Edenului,
care este Sfânta Biserică.*

2. El a strălucit din pântecele Fecioarei
și umbra s-a risipit după ce a apărut.
Întunericul și păcatul au fost deopotrivă nimicite,
în vreme ce marginile pământului s-au luminat de slavă.
3. Între Neamuri s-a făcut mare tulburare,
căci lumină a strălucit în întuneric.
Neamurile au săltat de bucurie,
slăvindu-L pe Dânsul, a Căruia naștere le-a dăruit lumina.
4. În vreme ce lumina Sa se ridica la răsărit,
Persida era luminată de stea,
care a coborât, făcând aleasă poftire
să vină la Sfânta Arătare, cea care dă bucurie tuturor.
5. Lumina s-a răspândit cu grabă, strălucind
între cei dintru întuneric, chemând
neamurile să vină și să se bucure
în acea mare Lumină, care a venit jos pe pământ.
6. Un singur mesager, steaua, s-a pogorât (Mt. 2, 2)
să vestească și să anunțe buna vestire
popoarelor din Persida, invitându-i să se pregătească.
Fiindcă Împăratul pe care Îl așteptau acum a venit în lume.
7. Slăvita Asirie, încă o dată s-a trezit,
chemând Magii, instruindu-i pe dânșii
să ia daruri și să meargă să cinstească
pe Marele Împărat, care a ieșit din Iuda.
8. Căpeteniile din Persida, cu mare bucurie
au adus daruri din țara lor,
să le dăruiască Fiului Fecioarei:
aur, smirnă și tămâie (Mt. 2, 11).

9. Au intrat să-L găsească, un Prunc mic
așezat în sărac sălaș.

Au căzut în genunchi și bucuroși s-au închinat Lui (Mt. 2, 11)
și I-au dăruit comorile aduse.

10. MARIA:

Pentru ce ați adus acestea, a spus Maria?

De ce și pentru ce motiv

ați venit din țara voastră

cu comorile voastre pentru acest prunc?

11. MAGII:

Fiul tău este Împăratul, au răspuns Magii.

El poartă o coroană și este Domn a toate.

Împărăția Sa străbate peste întreaga lume

și cu toții suntem supușii Lui.

12. MARIA:

Când s-a întâmplat oare vreodată

Ca o fată biată să dea naștere unui rege?

Sunt lipsită și nevoiașă,

cum poate răsări un rege din mine?

13. MAGII:

Numai cu tine s-a întâmplat aceasta,

căci dintru tine un mare Împărat va răsări.

Printr-Însul sărăcia ta se va îmbogăți,

căci coroană, o, Marie, va purta Fiul tău.

14. MARIA:

Nu am nicio vistierie împărătească,

n-am avut niciodată bogății.

Casa e săracă și locul este gol.

Nu-mi spune că Fiul meu e împărat.

15. MAGII:

Fiul tău e cea mai mare vistierie,
căci cuprinde bogăție îndeajuns să îmbogățească pe toți.
Vistieriile pline de comori ale altor împărați vor săraci,
însă a Lui niciodată nu se va lipsi de bunătațe.

16. MARIA:

Poate este un alt împărat despre care vorbiți, născut în altă parte.
Mergeți și găsiți-l,
căci Acesta este doar fiul unei sărace fete,
care este nepotrivit să semene cu un rege.

17. MAGII:

Cum am fi putut noi să rătăcim calea,
de vreme ce lumina a strălucit puternic?
Nu întunericul ne-a deschis calea,
căci am călătorit în lumină și Fiul tău e Împăratul.

18. MARIA:

Priviți cum Pruncul șade liniștit
și casa maicii sale e săracă și goală.
Nu e nimic împărătesc aici.
Cum ar putea un rege să se arate?

19. MAGII:

Da, vedem pe Prunc dormind în pace,
liniștită și blândă smerenie, așa cum spui,
însă putem vedea cum steaua luminează
din înălțime, vestindu-L pe Dânsul.

20. MARIA:

Să întrebați altfel de oameni,
pentru a afla cine este Împăratul, ca mai apoi să-I aduceți cinstire.
Poate calea stelei s-a schimbat,
și regele e alt prunc care s-a născut.

21. MAGII:

Fata mea, îngăduie aceasta,
căci am citit că Fiul tău e Împăratul.
El ne-a îndreptat pe o cale lină
prin strălucirea stelei, una care e necălcată de nimeni.

22. MARIA:

Pruncul este mic, nu are
coroană împărătească sau tron.
Ce ați văzut atunci, că dăruiți
comorile voastre ca și cum ar fi împărat?

23. MAGII:

Este mic pentru că așa a binevoit.
Pruncul e gingaș și de statură mică, până se va descoperi.
Atunci va veni vremea când orice coroană
se va așterne jos întru a Sa cinstire (cf. Fil. 2, 10).

24. MARIA:

Fiul meu nu are nicio oștire
sau legiuni strânse în spatele Său (cf. Mt. 26, 53).
El este mulțumit cu sărăcia maicii Sale.
De ce să fie proclamat împărat de voi?

25. MAGII:

Ostașii Fiului tău sunt sus,
așezați la înălțime, cu totul de foc,
și dacă doar unul dintre ei ar veni și ne-ar ataca,
întreaga noastră țară ar fi pustiită.

26. MARIA:

Pruncul nu este decât un copil
Cum poate fi cu puțință să fie rege peste întreaga lume?
Cum ar putea un simplu copil
să domnească peste oameni mari și puternici?

27. MAGII:

Pruncul tău e bătrân, tânără fată,
Cel Vechi de Zile, mai întâi decât toți ceilalți (Dan. 7, 13).
Adam e cu mult mai tânăr decât Dânsul
și printr-Însul întreaga zidire se cârmuiește.

28. MARIA:

Ar fi cel mai bine dacă ați putea lămuri
și aduce lumină asupra acestor lucruri.
Cine v-a descoperit această taină despre Fiul meu,
că este Împărat în țara voastră?

29. MAGII:

Ar fi mai bine dacă ai accepta,
căci dacă n-ar fi fost adevărul care ne-a adus pe noi,
nu am fi bătut niciodată atâta cale până aici,
de la capătul pământului, de dragul Fiului tău.

30. MARIA:

Această mare taină și cele întâmplare vouă
acolo, în țara voastră,
vă rog să-mi dezvăluiți, ca prieteni buni:
Cine v-a chemat să veniți la mine aici?

31. MAGII:

O mare stea ni s-a arătat nouă (Mt. 2, 2),
cu mult mai slăvită decât celelalte stele.
Pământul nostru s-a umplut de lumina ei,
arătându-se astfel că Împăratul s-a născut.

32. MARIA:

V-aș ruga să spuneți despre toate acestea
în țara noastră, mai puțin împăratului de aici,
căci auzind acestea, se va mânia
pe prunc, plin de invidie.

33. MAGII:

Să nu fii tulburată, tânără fată,
Fiul tău va răsturna toate coroanele
și le va așterne la picioarele Sale.
Ei nu-I pot face rău, chiar dacă se vor mânâia.

34. MARIA:

Din cauza lui Irod sunt tulburată (cf. Mt. 2, 3).
Ca un câine turbat mă necăjește,
ascuțindu-și sabia
și tăind acești dulci ciorchini înainte să se coacă (Is. 65, 8).

35. MAGII:

De Irod nu e nevoie să te înfricoșezi.
Tronul său e în mâna Pruncului tău.
Odată adormit, coroana sa se va rostogoli și va cădea.
El va fi nimic și acesta va fi sfârșitul șobolanului!

36. MARIA:

Ierusalimul va fi un șuvoi de sânge (cf. Mt. 2, 16),
de vreme ce copiii nevinovați vor fi tăiați de el.
Dacă orașul ajunge să afle aceasta, oamenii vor întinde cursă
pentru el.
Vorba noastră să fie în taină: nu faceți tulburare.

37. MAGII:

Toate șuvoaiele și minunatele chei
vor fi în pace pentru Fiul tău.
Sabia Ierusalimului va fi tocită,
și, numai dacă ar dori aceasta, Fiul tău nu va fi ucis.

38. MARIA:

Scribii și preoții Ierusalimului
sunt bine înștiințați despre vărsarea de sânge.

Dacă și-ar da seama de aceasta, vor împlini fapta ucigașă, îndreptată spre mine și spre Prunc. O, Magilor, vă rog să nu spuneți.

39. MAGII:

Acești scribi și preoți nu au putere să facă rău Pruncului tău în a lor invidie. Printr-Însul, preoția lor va fi nimicită, sărbătorile lor închise.

40. MARIA:

Un veghetor mi-a descoperit când am zămislit Pruncul că: „Fiul tău va fi Împărat (Lc. 1, 32-33), a cărui coroană e înălțată, fiind cu neputință de înlăturat”. El mi-a vorbit întocmai după cum am spus.

41. MAGII:

Acel veghetor, atunci, despre care vorbești trebuie să fie unul dintre cei ce ne-au chemat, arătând ca o stea. El s-a arătat nouă, ca noi să-ți vestim ție că Fiul tău e cu mult mai slăvit decât steaua.

42. MARIA:

Acel înger care mi s-a arătat, mi-a lămurit, când mi-a vestit, că această Împărăție va fi una fără de sfârșit (Lc. 1, 33), dar eu țin aceasta în taină, ca să nu fie descoperită.

43. MAGII:

Acea stea, de asemenea, ne-a lămurit în ce fel Fiul tău va purta coroana. Arătarea ei era osebită, căci a fost un înger, deși nu ne-a mărturisit aceasta.

44. MARIA:

Când veghetorul mi-a vestit aceasta mie,
L-a numit pe El Domn al său, cu toate că încă nu fusese
zămislit (Lc. 1, 28).

El L-a mărturisit înaintea mea ca Fiul al Celui Preaînalt (Lc. 1, 32),
dar unde era al Său Tată, eu nu aveam habar.

45. MAGII:

Și steaua ne-a mărturisit
că Cel ce se va naște e Domn al celor înalte.
Fiul tău împărățește peste luminători
și fără a Sa poruncă, ei nu strălucesc.

46. MARIA:

Voi descoperi înaintea voastră următoarea taină,
ca să fiți astfel încredințați:
am dat naștere Fiului meu în cuminenie feciorească.
De vreme ce e Fiul lui Dumnezeu, mergeți și mărturisiți
aceasta întocmai (Lc. 1, 35).

47. MAGII:

Acea stea ne-a spus deja aceasta,
că este Fiul lui Dumnezeu și este Domn.
Fiul tău e peste toate lucrurile,
căci El S-a ridicat deasupra tuturor lumilor.

48. MARIA:

Înaltul și adâncul mărturisesc despre Dânsul aceasta,
dimpună cu toți veghetorii și stelele,
că El este Fiul lui Dumnezeu și Domn.
Transmiteți vestea despre El în țara voastră.

49. MAGII:

Tăria cerească printr-o singură stea

a așezat Persida în frământare și ea a crezut
că Fiul tău este Marele Împărat,
Căruia se supun toate neamurile.

50. MARIA:

Transmiteți înapoi pace pentru pământurile noastre.
mult belșug să abunde în țarinile noastre.
O, apostoli ai adevărului, să fiți ascultați
în orice loc prin care mergeți.

51. MAGII:

Pacea Fiului tău ne va acoperi
sănătoși înapoi în țara noastră, așa cum am venit.
Când Împărăția Lui va domni peste lume,
să vină și pe pământurile noastre și să le sfințească.

52. MARIA:

Persida să se bucure de lucrurile pe care le-ați adus.
Asiria să salte la sosirea voastră.
Odată ce Împărăția Fiului meu se va ridica,
pacea să domnească în ținuturile voastre.

53. Să salte Biserica și să cânte

laudă la Nașterea Celui Preaînalt,
căci înaltul și adâncul deopotrivă au început să se lumineze la
Arătarea Sa.

Binecuvântat este Cel la a Căruia Naștere toți primesc bucuria!

43. (Anonim) *Dialogul dintre Maria și Grădinarul* (Imn despre Maica Domnului)

Cu toate că în Sfânta Evanghelie de la Ioan (capitolul 20) Maria Magdalena este cea care Îl întâlnește pe Hristos Cel Înviat în Grădină, în tradiția siriacă timpurie se susține că ar fi fost Maria Maica Sa și acesta este cazul imnului următor, cu cele două poeme dialogice, în care Iisus i se arată Mariei ca fiind Grădinarul. Primul poem este cunoscut numai în formă de manuscris, aparținând tradiției liturgice siriace de răsărit, pe când cel de al doilea poate fi găsit numai în câteva manuscrise liturgice vechi din tradiția siriacă de apus.

a. Poem din tradiția siriacă de răsărit

1. Duminică, dis de dimineață (In. 20, 1)

Maria a venit la mormânt.

2. MARIA:

Cine-mi va arăta, a spus ea,
pe Fiul și pe Domnul meu, pe Care Îl caut?

3. Ca Grădinar, Domnul i s-a arătat ei,
răspunzând și vorbind cu dânsa:

4. GRĂDINARUL:

Iartă-mă, doamnă, ce s-a întâmplat
și ce cauți tu astăzi în grădină?

5. MARIA:

O, Grădinarule, rogu-te, nu mă respinge,
nu mă alunga din grădina ta.

6. Un singur Rod este al meu.

Afară de El nu caut nimic altceva.

7. GRĂDINARUL:

În acest anotimp, trebuie să știi
că roadele nu se găsesc în grădină.

8. Și cum se face că tu îmi spui
că vrei să găsești rod astăzi?

9. MARIA:

Ar trebui să știi, o, Grădinarule,
că Rodul după care caut

10. îmi va dărui viață, așa cum nădăjduiesc,
dacă se întâmplă să-L văd pe El.

11. GRĂDINARUL:

Ce este Rodul acesta, tânără doamnă,
despre care grăiești cuvinte atât de frumoase?

12. MARIA:

Preabine știu și sunt convinsă
că vederea Lui este mai presus de ochi.

13. GRĂDINARUL:

Cât mă obosesc vorbele tale,
cât mă supără cele spuse de tine!

14. MARIA:

Spune-mi, unde L-ai pus? Descoperă-mi aceasta mie,
căci mă duc după Dânsul, căutându-L.

15. GRĂDINARUL:

Pentru ce, doamnă, cauți
pe Cel Viu în Șeolul, mâncător de oameni?

16. Cel despre care întrebi

chiar azi noapte a părăsit mormântul,

17. în timp ce străjerii purtau săbii,

asemănându-se cu câinii turbați.

18. MARIA:

Cu privire la a Sa Înviere, iartă-mă și lămurește-mi mie,
ca să pot crede într-Însul.

19. Căci a zburat din înaltul cerului

și a locuit în pânțele fecioresc.

20. GRĂDINARUL:

Apleacă urechea ta, o, femeie, și ascultă,
ca să fiu eu acela care să-ți arăt cele despre Dânsul.

21. Învierea Sa e mărturie pentru cea care L-a purtat,

Maica Sa mărturisește despre a Sa Înviere.

22. Înaltul și adâncul îmi sunt mie martori

că, dincolo de firea văzută, a fost deopotrivă născut și acum a
înviat.

23. Ea i-a auzit vocea și L-a recunoscut,

căci a repetat cuvintele: „Marie, Marie!” (In. 20, 16).

24. MARIA:

Vino la mine, Domnul meu și Stăpânul meu,
căci acum mi-am uitat tulburarea.

25. Vino în îndurarea Ta, o, Fiul Mariei,
așa cum ai venit la Maria.

26. Și împreună cu Tine, la a Ta Înviere, să strălucească a Ta
lumină
Peste mine și peste cel care a compus acestea (acest imn).

b. Poem din tradiția siriacă de apus

1. MARIA:

O, Grădinarule care păzești grădina,
arată-mi calea pe care Preaiubitul meu a mers.

2. IISUS:

O, tânără femeie, nu căuta aici
pe Stăpânul tău, căci a plecat în puterea nopții.

3. MARIA:

Rogu-te, o, Păzitorule al grădinii,
arăta-mi calea pe care Fiul meu a mers.

4. IISUS:

În astă noapte s-a odihnit împreună cu mine,
dar a plecat de aici; pentru ce ai rămas așa?

5. MARIA:

O, Grădinarule, primește răsplată pentru cuvintele tale,
și arată-mi mie unde sunt urmele Sale?

6. IISUS:

El a părăsit grădina și a plecat afară.
Pentru ce cauți urmele Sale aici?

7. MARIA:

Arată-mi urmele picioarelor Lui, ca să pot merge după Dânsul.
Vino, arată-mi, și apoi rămâi în grădina ta.

8. IISUS:

Urmele picioarelor sale sunt aici, pentru ce întrebi?
Cel pe care Îl cauți a plecat și a ieșit afară.

9. A fost întins aici, în această grădină,
toată ziua de ieri, Cel pe care Îl cauți, tânără femeie.

10. A fost întins aici, în această grădină,
însă a plecat. Prin urmare, pentru ce ai rămas așa?

11. MARIA:

Atunci, ce-ai putea face? Căci am pierdut pe Preaiubitul meu.
Unde s-a dus, ca să-L pot căuta, în caz că poate fi aflat?

12. Ce ți-a spus ție când a plecat,
O, Grădinarule, stăpân al grădinii?

13. Timpul e scurt ca să-L pot căuta pe Domnul meu,
văzând că ochii mei s-au depărtat de a Sa frumusețe.

14. IISUS:

Pleacă, femeie, nu mai sta aici cu mine,
căci sunt doar păzitorul grădinii.

15. MARIA:

Arată-mi calea pe care trebuie să merg după Dânsul.
Vino, arată-mi, și apoi rămâi în grădina ta.

16. IISUS:

Ți-am arătat calea și poarta grădinii.

Vino, femeie, pleacă și caută pe Preaiubitul tău Fiu.

17. MARIA:

Mult sunt tulburată, dacă nu-mi spui

unde ar trebui să merg să caut după Preaiubitul meu, pe care L-am pierdut.

18. IISUS:

Tânără femeie, fii înțelegătoare și primește pe cele spuse:

Cel pe care Îl cauți a ieșit afară.

19. MARIA:

Știu asta, Doamne, că a ieșit afară,

și că nu este în mormântul unde L-au pus spre seară.

20. IISUS:

O zi întreagă s-a odihnit alături de mine,

dar a plecat de aici. Deci, pentru ce ai rămas așa?

21. MARIA:

De o zi întreagă am ieșit, căutându-L

și am aflat că a intrat și că stă aici.

22. IISUS:

Întreaga noapte s-a odihnit alături de mine,

dar s-a trezit devreme și a ieșit afară până să se crape de ziuă.

23. MARIA:

Nu, pe viața ta, o, Păzitorule al grădinii,

nu te voi lăsa, până ce nu-mi văd Domnul.

24. IISUS:

De ce vrei să mergi cu mine la judecată, femeie?
Eu sunt doar călător prin această grădină.

25. MARIA:

Am auzit de la tine, și tu însuși ai spus
că grădina e a ta. Deci cum de nu-L știi pe Domnul meu?

26. IISUS:

Pentru că m-ai văzut în grădină,
îți închipui că grădina e a mea?

27. MARIA:

Tu stăpânești peste această grădină,
și de aceea știi ce se întâmplă.

28. IISUS:

Ce stăpânire în această grădină ar putea să aibă un călător
care doar a venit și a stat peste noapte?

29. MARIA:

Mă plec înaintea-ți, Doamne, ai milă de mine.
Ia răsplată și arată mie pe Domnul meu.

30. IISUS:

Privirea ta e ațintită, femeie.
Îmi pare Mie că-L iubești mult pe Acel tânăr.

31. MARIA:

Sunt în doliu după Domnul meu, pe care L-am pierdut.
Dragostea pentru Dânsul e un foc arzător.

32. IISUS:

Pentru că m-ai văzut aici în grădină,
îți închipui că grădina e a mea?

33. MARIA:

Chiar gura Ta, Doamne, mărturisește împotriva,
că grădina e a Ta și că Îl știi pe Domnul meu.

34. IISUS:

Ești foarte îndrăzneță în cuvânt,
pentru că am grăit cu tine, femeie!

35. MARIA:

Ai dreptate, Doamne, și fii convins, primește cuvintele mele,
căci inima mea arde și de aceea am grăit.

36. IISUS:

Ți-am arătat a mea voie, am avut răbdare cu tine
și am vorbit cu tine, femeie.

37. MARIA:

Te-am chemat pe nume, pentru ce fugi de mine?
Nu Te las până ce Îl văd pe Domnul meu.

38. Lasă tunetul vocii tale la o parte, adevărul e în urechile
mele
despre Cel care a venit noaptea la tine.

39. Dorința după Preaiubitul meu arde în inima mea.

Și tu, o, Grădinarule, adaugi foc peste dânsa.

40. IISUS:

Dă pace dorinței tale și șterge-ți lacrimile,
căci Cel pe Care-L cauți e înaintea ta.

41. MARIA:

Pace peste gura Ta, o, Stăpâne al roabei Tale
care mi Te-ai descoperit pe Tine Însuși și ai avut milă de mine!

42. IISUS:

Pace ție, Marie, ștergeți lacrimile
și mergi în pace la prietenii Mei.

43. MARIA:

Vino, Doamne, ca să ștergi tristețea prietenilor Tăi,
căci toți sunt prinși de durere.

44. IISUS:

Eu merg la locul unde sunt adunați.
Frații și prietenii Mei mă vor vedea acolo.

45. Binecuvântat este Fiul Celui Viu, care s-a ridicat din morți
și a arătat Maicii Sale că El este Păstorul!

III. Omilii în versuri

44. (Anonim) *Omilie în versuri despre Fecioara Maria (Omilia I)*

Următoarea omilie în versuri relatează și extinde imaginativ povestea biblică a Nașterii. Poemul se deschide cu poruncile pe care Dumnezeu i le dă lui Gavriil, care este îndemnat să meargă pe pământ, pentru a pregăti un palat Fiului Său, de vreme ce El dorește să restaureze imaginea desfigurată – aici este descrisă ca o monedă – a lui Adam, chipul primordial și reprezentativ al omenității. Îngerul i se arată Mariei ca un bătrân cu părul alb, ca să nu o înspăimânte. Mai departe, amintind că verișoara ei, Elisabeta, este deja însărcinată, Gavriil îi lasă Mariei oportunitatea să verifice veridicitatea cuvintelor sale, ceea ce și face. Salutul solemn pe care Elisabeta i-l adresează Mariei, cu care poemul se și încheie, îi oferă Maicii Domnului o amplă descriere.

Poemul a fost uneori atribuit Sfântului Efreem, însă acest lucru nu este foarte sigur.

Într-o localitate, ascunsă până și de Veghetori,
Dumnezeu l-a trimis pe Gavriil

și ceva asemănător a fost spus
de Cel mai Mare decât îngerii cei de foc:

(5)

„Fiul Meu dorește să mergi jos pe pământ.
Rogu-te, coboară și pregătește pentru El un palat.
Este vremea pentru acea monedă, care zace stricată

în Șeol, să fie ridicată,
și dacă Fiul Meu nu o lustruiește și o curățește,

(10)

nu este nimeni pe pământ care să o facă din nou strălucitoare.

Pregătește-te să cobori
direct la Maria, fiica lui David.
Dintre toate femeile, ea a fost aleasă
și a fost găsită mai cinstită decât toate.

(15)

Nicio altă femeie nu este atât de curată
sau castă asemenea ei.
Pentru aceasta, iubitul Meu Fiu
Se va îmbrăca pe Sine cu trup din pânțelele ei.
Primul lucru pe care îl vei face, transmite-i salutarea

(20)

ca să nu se teamă de arătarea ta.
Să-i spui ceea ce Eu te voi învăța,
și apoi să te întorci și să vii înapoi.
Spune către ea: „Pace să fie cu tine (Lc. 1, 28).
Bucură-te, ceea ce ești plină de har.

(25)

Domnul meu este cu tine, și va străluci dintru tine.
În pânțelele tău, Mântuitorul este gata să locuiască (Lc. 1, 31)
și va aduce mântuire la întreaga zidire.
Din tine va străluci Ochiul Luminos
care luminează pe toți luminătorii.

(30)

El îl va ridica pe Adam, chipul Său (Fc. 1, 27),

care a nesocotit porunca Sa.
Să nu te împotrivești ei sau să o superi,
căci e mai puternică decât tine în cuvânt.
Nu vorbi prea multe cuvinte cu dânsa,

(35)
căci e mai puternică decât tine în răspunsurile ei.
Delicat și agreabil
să te arăți fiicei lui David,
fără ca să se teamă de a ta arătare,
când va vedea un bărbat de foc,

(40)
stând și vorbind cu dânsa.
Să nu i te arăți în chip de tânăr.
Să i te arăți ca un bătrân,
ca să nu se teamă la a ta vedere.
Să nu mergi ca să-i oprești glasul,

(45)
după cum ai făcut cu Zaharia (Lc. 1, 20).
Dacă începe să te întrebe îndeaproape,
să-i dezvălui ei taina și apoi se va opri”.
Veghetorul a preluat mesajul
plin de pace pentru zidire.

(50)
El zbură printre cetele aliniat de înfricoșătoare ființe,
fără să fie distras de niciuna dintre ele.
A trecut de rangurile de flăcări,
prin cetele Copiilor Luminii.
El și-a schimbat înfățișarea,

(55)

ca să apară înaintea ei asemenea unui bătrân.
Atunci, pe când fiica lui David
stătea la rugăciune înaintea Domnului,
rapid și dintr-o dată, apără înaintea ei
acest bărbat de foc.

(60)

Buzele sale, pline de pace, i-au transmis salutare
și a vorbit către dânsa acestea:
„Bucură-te, cea plină de har (Lc. 1, 28),
Domnul este cu tine și va străluci dintru tine.
Din pântecele tău, Mântuitorul dorește să Se nască (Lc. 1, 31)

(65)

și va aduce mântuire la întreaga zidire”.
Maria i-a răspuns înapoi îngerului:
„Cum poate fi aceasta (Lc. 1, 34),
de vreme ce eu nu știu de bărbat?”.
Veghetorul a răspuns fetei:

(70)

„Duhul Sfânt se va pogorî peste tine (Lc. 1, 35)
și Puterea Celui Preaînalt te va umbri.
Unul din cei Trei se va odihni întru tine,
după cum am spus în prezența ta.
Din țesătura firii tale trupești

(75)

El Își va țese o haină și o va îmbrăca”.
Maria a spus atunci către înger:
„Iată-mă, roaba Domnului (Lc. 1, 38),
fie mie după cuvântul tău.
Dar ascultă la ceea ce îți voi spune, îngere”.

(80)

spune Maria către acea ființă de foc:
„Oare un pământ care nu are sămânță
aduce rod agricultorului?
Voi simți eu când va veni?
Se va cutremura zidirea la a Sa venire?

(85)

Vor veni jos ființele de foc împreună cu Dânsul?
Îl vor însoți legiunile de îngeri?
Până nu-mi spui mie toate astea,
nu voi primi ceea ce mi-ai spus”.
Veghetorul a spus către fată:

(90)

„Ascultă la ceea ce-ți voi spune, fiică a lui David.
Am rostit un cuvânt de salutare de la bun început,
și tu ai auzit această salutare.
Îi-am spus ție despre Sfântul Duh (Lc. 1, 35),
totuși Sfântul Duh este ascuns în tine.

(95)

Aici un singur lucru aparține trupului,
despre care pot vorbi astăzi:
rudenia ta, Elisabeta cea stearpă (Lc. 1, 36)
este însărcinată și la bătrânețe va zămisli fiu.
Mergi să vezi: dacă Elisabeta

(100)

este într-adevăr însărcinată, și tu vei rămâne însărcinată
cu Dumnezeu, și din tine va străluci
Mântuitorul tuturor neamurilor”.
Mesagerul Tatălui a plecat
și Fiul Împărătesc S-a pregătit să coboare,

(105)

făcând drept drumul Său spre urechea ei,
așa cum a arătat Sfântul Duh,
astfel ca prin calea pe care Moartea a adus răzvrătirea,
Viața să intre pentru Adam.
El a intrat și a locuit în pânțele Mariei.

(110)

El, pentru care cerurile sunt prea mici!
El, care rânduiește pe prunci în pânțele
a început să se modeleze pe Sine.
A început să-și modeleze ochi,
ca astfel El, care vede toate, să poată vedea.

(115)

El a început să-mi modeleze pentru Sine gură,
ca astfel, asemenea nouă, să poată vorbi cu noi.
El și-a modelat o inimă, pentru înțelegere,
ca astfel să se folosească de gândire.
Domnului Vieții se cuvine mulțumire,

(120)

Care și-a coborât milostivirea la neamul nostru,
fiindu-i milă de starea noastră josnică și căzută,
venind jos să ne izbăvească prin mila Sa.
Oricât de puternice ar fi brațele Sale,
pânțele Mariei au putut să le facă față.

(125)

Binecuvântata fată a stat acolo,
cugetând în inima sa următoarele (gânduri):
„S-ar putea să fiu însărcinată cu vânt,
așa cum s-a întâmplat cu altele?
S-ar să fi fost acesta Satan

(130)

care m-a înșelat?

Voi merge și voi vedea chiar astăzi

dacă e sau nu adevărat că Cel vechi de zile a zămislit.

Dacă se întâmplă ca Elisabeta cea stearpă să nu fie însărcinată,
atunci Satan este cel care m-a amăgit.

(135)

Dar dacă Cel vechi de zile a zămislit într-adevăr,
atunci cu Dumnezeu eu sunt însărcinată”.

Maria s-a ridicat să se ducă,

purtând pe Însuși Dumnezeu.

Oaia stătea acolo gata să meargă,

(140)

purtând în pântece pe Puiul Leului (Fc. 49, 9).

Chiar înainte ca Maria să se apropie

de ușa Elisabetei celei sterpe,

pruncul Ioan a săltat (Lc. 1, 41)

în pântecele fetei de Levit.

(145)

El Îl văzuse pe Domnul său la ușă.

Astfel și-a îmboldit mama și a spus:

„Iată, Domnul meu șade la ușă,

mergi și întâmpină-L cu pace”.

Elisabeta a ieșit de îndată înainte.

(150)

Și iată pe Maria, vara ei.

Ea a primit-o pe Fecioara cu cutremur,

spunând următoarele:

„Bine ai venit, o, Oaie a cărei povară e Dumnezeu!

Bine ai venit, o, Palat în care Împăratul a coborât să locuiască!

(155)

Bine ai venit, o, Grădină în care șade Cel Drept.
Bine ai venit, mai cinstită decât toate femeile de pe pământ!
Bine ai venit, frumosule Trandafir, frumusețe de pe pământ!
Bine ai venit, cea chemată să alăpteze pe Domnul ei!
Bine ai venit, Grăule în care se găsește Viața pentru pământ!

(160)

Bine ai venit, tânără fată în care este vechiul Prunc!
Bine ai venit, Porumbiță care-L porți pe Hristos, Vulturul!
Bine ai venit, preacurată fecioară, care-L porți pe Domnul!
Bine ai venit, Cerule în care lumea găsește odihnă!
Bine ai venit, Logodnica lui Iosif, în care pruncul se odihnește!

(165)

Bine ai venit, Oaie care naști pe Puiul Leului (cf. Fac. 49, 9)!
Bine ai venit, Vinule din care este Ciorchinele acoperit cu foc!
Bine ai venit, Vas ales, în care s-a frământat Aluatul vieții!
Bine ai venit, cinstită Doamnă, care dai naștere la Rodul Tatălui!
Bine ai venit, Broderie pe care Prunc nou este brodat!

(170)

Bine ai venit, Încuietore în care este Cheia de foc!
Bine ai venit, Munte Înalt, cu mult presus decât toate înălțimile!
Bine ai venit, a doua Evă, care s-a apropiat de noi!
Bine ai venit, o, Cea mult Dorită, care ai născut pe Emanuel!?”.

45. (Anonim) Omilie în versuri despre Fecioara Maria (Omilia a II-a)

Următoarea omilie în versuri este o meditație cu privire la paradoxurile care înconjoară Nașterea. În strofele 22-23 se face trimitere la Elisabeta și la Ioan Botezătorul (termenul de „fecioară”/”feciorelnic” se poate referi de asemenea și la partea bărbătească, în limba siriacă).

Pricină de mare uimire este, iubitul meu,
ca să se întrebe cineva de minunea
venirii lui Dumnezeu jos
și de locuirea Lui în pânțece,

(5)
și despre cum acea Ființă
s-a îmbrăcat cu trupul unui Om,
nouă luni stând într-un pânțece,
nemicșorându-Se pentru asemenea casă;
și cum a fost în stare un pânțece de carne

(10)
să poarte Focul;
și cum a locuit Focul
în jilavul pânțece care nu s-a ars.
Întocmai ca rugul de pe Horeb mai înainte (Ieșire 3, 2),
Dumnezeu este flacăra,

(15)
astfel că Maria a purtat
pe Hristos în fecioria ei.

Dumnezeu Desăvârșit,
El a intrat în pântece prin ureche.
În toată curăția, Dumnezeu-Omul

(20)

a ieșit din pântece întru zidire.
O fecioară (Maria) poartă în pântece pe Dumnezeu
și o femeie stearpă (Elisabeta) poartă în pântece un fecior (Lc.
1, 7, 24),
pe pruncul care a săltat (Lc. 1, 41)
văzând sarcina feciorească.

(25)

O nouă minune a împlinit Dumnezeu
între muritori,
prin aceea că s-a născut fără de nuntă
și că nașterea Sa cea vestitoare este deopotrivă
dincolo de marginile firii.
El, care măsoară cerurile cu cotul (Is. 40, 12)

(30)

șade culcat în iesle, lung de o șchioapă.
El, care ține marea cu pumnul (Is. 40, 12)
în peșteră Se naște.
Slava Lui umple cerurile (Ieșire 6, 3)
și ieslea e plină de a Lui strălucire.

(35)

Moise a dorit să vadă slava Sa (Ieșire 33, 18)
însă nu a fost în stare să-L vadă după cum dorea.
Să venim și să-L vedem noi astăzi
cum stă culcat în iesle, înfășat în scutece (Lc. 2, 12).

(40)

Înainte nu era nimeni care să îndrăznească

să-L vadă pe Dumnezeu, viu fiind,
dar astăzi toți care L-au văzut
sunt mântuiți de cea de-a doua moarte.
Moise a prezentat simbolurile Sale,
când a văzut focul în rug (Ieșire 3, 2).

(45)

Magii au împlinit aceste simboluri (Mt. 2, 11)
când au văzut Focul în scutece înfășat.
O voce l-a strigat din rug pe Moise
ca să-și descalțe sandalele din picioare (Ieșire 3, 5).
Tăcerea unei stele le-a spus Magilor (Mt. 2, 9)

(50)

să vină la locul cel sfânt.
Moise nu a putut să vadă Dumnezeirea,
după cum spune Scriptura (Ieșire 33, 20),
dar Magii au intrat și au văzut
Dumnezeirea, care se făcuse Om.

(55)

Peștera prefigurează cerurile
și Moise pe Magi.
Dacă întreabă cineva
unde se descoperă legătura dintre
Moise, căpetenie și profeți,

(60)

și Magii, căpeteniile din Persida
ar trebui întăriți prin faptul că
numai Dumnezeu, la vremea convenită,
a ales cu înțelepciune și discernământ oameni
care să-I fie vestitori.

(65)

El nu ar fi acceptat daruri (Mt. 2, 11)
din mâini care nu erau sfinte.
Moise a zugrăvit simbolurile,
Domnul nostru le-a împlinit pe ele.
Fața lui Moise a strălucit

(70)

când Domnul vorbea cu el (Ieșire 34, 49)
și a pus un văl peste fața lui (Ieșire 34, 33),
ca poporul să nu-l poată vedea,
după cum Domnul nostru din pânțele
a intrat și a pus vălul trupului.

(75)

El a strălucit și a mers înainte
și Magii L-au văzut și I-au adus daruri.
Mare este uimirea pământului nostru
că Domnul a toate a venit jos la el.
Dumnezeu s-a făcut Om,

(80)

Cel Vechi s-a făcut prunc,
Stăpânul s-a făcut asemenea slujitorilor Săi,
Fiul de Împărat este ca unul disprețuit.
Firea cea mai presus de fire s-a făcut mică,
amestecându-se cu firea noastră,

(85)

luând asupra Sa, pentru noi toți,
ceea ce este străin de a Sa Fire.
Cine este acela care nu ia seama la această minune,
că Dumnezeu a venit să se nască?
Cine nu se va minuna când vede

(90)

că Domnul îngerilor S-a născut?

Credeți și țineți adevărul fără iscodire,

că acestea sunt într-adevăr.

Luați aminte la Maria, iubiților,

cum, atunci când Gavriil a intrat la dânsa (Lc. 1, 26ff),

(95)

și ea a vorbit cu cuvinte iscoditoare:

„Cum va fi aceasta?” (Lc. 1, 34),

și taina Duhului a răspuns Mariei

și i-a zis: „Ușor este înaintea lui Dumnezeu,

(100)

toate lucrurile sunt ușoare pentru El”.

Ea a stat în adevăr când a auzit și a zis:

„Iată, roaba Lui sunt eu” (Lc. 1, 38).

A venit așadar pe pământ într-un mod numai de El știut,

S-a smerit și a venit într-un mod bineplăcut Lui.

(105)

El a intrat și a locuit într-înșă fără ca ea să simtă.

Ea L-a primit, nesuferind durere.

Era în pântecele ei ca un prunc,

și totuși întreaga lume era plină de El.

Din dragostea Sa a venit jos să înnoiască

(110)

chipul lui Adam, care îmbătrânise (cf. I Cor. 15, 49).

Așadar, când auzi de Nașterea

Lui Dumnezeu, stai în tăcere.

Lasă cuvântul lui Gavriil

să fie zugrăvit în mintea ta,

(115)

căci acolo nimic nu este cu neputință
pentru acea slăvită Majestate
care, de dragul nostru, a coborât jos
și tot de dragul nostru s-a arătat,
căci a coborât până la noi,

(120)

și printre noi S-a născut, din neamul nostru.
În această zi Maria s-a făcut pentru noi
Cerul care-L poartă pe Dumnezeu,
căci într-înșea Dumnezeirea cea mai presus de cuget
a coborât și a locuit.

(125)

Într-înșea, El S-a făcut mic, ca pe noi să ne facă mari,
dar Firea Sa nu s-a micșorat.
Într-înșea El Și-a țesut o haină
care să fie pentru mântuirea noastră (cf. Is. 61, 10),
În ea cuvintele profeților

(130)

și ale dreptilor sunt toate adunate.
Dintr-înșea Cel Prealuminos a strălucit
și a risipit întunericul păgânătății.
Numirile Mariei sunt multe
și drept este ca să le folosesc.

(135)

E palatul unde locuiește (Prov. 9, 1)
Preaputernicul Împărat al împăraților,
nu ca și cum ar fi intrat într-înșea și apoi a părăsit-o,
căci dintr-înșea El Și-a luat trup și a ieșit în lume.
Iarăși, ea este noul cer (cf. Is. 65, 17),

(140)

în care locuiește Împăratul împăraților.
El a strălucit dintr-înșă și a venit întru zidire,
a luat și a îmbrăcat asemănarea ei.
Ea este rădăcina Ciorchinelui de struguri (cf. Is. 9, 1; 65, 8).
Ea dă roade dincolo de rânduiala firii

(145)

și El, care prin firea Sa nu semăna cu dânsa,
a luat al ei chip și s-a născut din ea.
Ea e fântâna din care curge (cf. Ioil 3, 18)
apă vie pentru cei însetați (cf. In. 7, 37)
și cei care și-au adăpat setea

(150)

au adus rod însutit (Lc. 8, 8).
Așadar, această zi se aseamănă
primei zile a zidirii.
În acea zi lucrurile zidite au ieșit la iveală,
în aceasta, pământul e restaurat,

(155)

și pentru Adam a primit binecuvântare,
fiind odinioară blestemat pentru dânsul (Fac. 3, 17).
Eva și Adam prin păcat
au adus moartea în lumea cea zidită (cf. Rom. 5, 12).
Domnul zidirii ne-a dăruit, prin Întâiul-Născut al Său

(160)

din Maria, iarăși o viață nouă.
Prin viclenia șarpelui Cel Rău
și-a turnat otrava în urechea Evei.
Unul Dumnezeu Și-a coborât mila Sa
și a intrat prin urechea Mariei.

(165)

Prin poarta prin care moartea a intrat odinioară,
Viața de asemenea a intrat, cu moartea pe moarte călcând.
Aripile Heruvimului Îl poartă pe Acela (cf. Iezechia 1)
Care a purtat de Maria pe brațe.
Dumnezeu pe Care nimeni și nimic nu-L pot cuprinde

(170)

e cuprins și purtat de Maria.
Împăratul înaintea căruia îngerii
de foc și duhurile se cutremură
stă culcat în pântecele unei fete,

(175)

și ea Îl îmbrățișează ca pe un prunc.
Cerul este tronul slavei Lui (Is. 66, 1)
și totuși șade pe genunchii Mariei.
Pământul e așternut picioarelor Lui (Is. 66, 1),
totuși ca Prunc se așează lângă ea.
În palma mâinii Sale El măsoară pulberea pământului (Is. 40, 12),

(180)

totuși în acea pulbere El merge ca un prunc.
Fericit este Adam de Nașterea Sa,
căci a redobândit slava pe care o pierduse.
Cine a putut vedea vreodată
slugă de lut prefăcută în olar (cf. Is. 64, 7)?

(185)

Cine a putut vedea vreodată foc
în scutece înfășat?
În așa fel încât
Dumnezeu S-a smerit pe Sine de dragul lui Adam.
Atât de mult S-a smerit Dumnezeu pe Sine

(190)

de dragul slujitorului Său,
care s-a înălțat pe sine și a nesocotit porunca,
la sfatul Celui Rău, ucigașul (In. 8, 44).

Dătătorul poruncii acum
S-a smerit pe Sine, ca să ne ridice!

(195)

Rugați-vă Milostivirii de sus,
care a venit jos la oameni, pe pământ,
ca să vindece lumea cea bolnavă,
prin Doctorul care s-a arătat în zidire.

46. (Anonim) *Omulie în versuri despre Maria și Iosif*

Punctul biblic de început pentru acest poem narativ se găsește la Matei 1, 19-21, referitor la episodul în care Iosif află că Maria, cu care era logodit, este însărcinată. În dezvoltarea acestei teme, poetul ne oferă o narațiune elaborată, cu privire la episodul care se poate găsi în Evanghelia apocrifă, cunoscută ca Proto-Evanghelia lui Iacob, datând din secolul al II-lea d.Hr. În lucrarea sa ni se vorbește mai întâi despre copilăria Mariei, însă poetul siriatic preia numai povestea cu întoarcerea lui Iosif de la muncă, în ziua în care descoperă că Maria este însărcinată (cap. 13); ni se spune atunci cum a dojenit-o pe ea și ne sunt date de asemenea și replicile Mariei (13, 1-3); ambele episoade sunt extrem de răspândite în acest poem narativ siriatic. Atunci, la fel ca în Evanghelia sinoptică a Sfântului Evanghelist Matei, îngerul apare în vis lui Iosif ca să-l întărească. Proto-Evanghelia nu ne spune cum și în ce fel li s-a spus preoților, care l-au chemat pe Iosif și au cerut să știe de ce s-a logodit cu o fecioară (cu care fusese încredințat puțin mai devreme de aceiași preoți) ca în cele din urmă să fie pângărită. Preoții de asemenea au muștrat-o pe Maria și, potrivit legii, întărită în Cartea Numeri, la capitolul 5, ea a fost trimisă să bea „apa încercării”, care se administra femeilor acuzate de adulter: dacă erau vinovate, mureau de moarte năpraznică, iar dacă erau curate la suflet, rămâneau nevătămate. Bând „apa încercării”, Maria este trimisă în zona înaltă a țării, ca să-și facă efectul. Când se întoarce de acolo teafără și nevătămată, este eliberată de preoți și cu toții se bucură.

Poetul siriatic a extins cadrul de bază, generând astfel o narațiune cu un considerabil efect dramatic.

Tulburare a venit peste Israel
că Maria Fecioara era însărcinată cu prunc.
Iosif a auzit și spaima l-a cuprins pe el,
a căzut într-o jale adâncă.

(5)

Și-a lăsat lucrul din sat
și și-a îndreptat pașii direct spre casa sa.
Cum mergea el pe străzi,
i-a văzut pe toți râzând de dânsul.
Și-a plecat capul în pământ plângând

(10)

și a intrat în casa sa, plin de tristețe.
Sfânta Fecioară i-a ieșit în întâmpinare,
l-a primit cu bucurie.
S-a arătat luminoasă înaintea lui,
ca soarele, răspândind razele sale.

(15)

El și-a ridicat ochii și a privit la Maria
cum stătea acolo, vizibil însărcinată.
Nu știa ce să spună,
era uimit înaintea ei și cu totul lipsit de cuvinte.
Când Iosif era pe care să o mustre

(20)

limba i s-a încurcat în gură.
S-a uitat la dânsa, plină de frumusețe,
cu totul uimit de sarcina ei.
Maria și-a văzut logodnicul
că era mâhnit din cauza ei.

(25)

A început să-i vorbească cu smerenie,
răspunzându-i cu blândețe lui Iosif:
„Pentru ce ești atât de trist?
De ce e supărată mintea ta?
Cineva care vine de pe drum

(30)

se arată de obicei bucuros la chip
și toți cei care trăiesc în casa sa, văzându-l,
îi ies în întâmpinare cu bucurie.
Și eu mă bucur de asemenea să te văd”,
a grăit Maria către Iosif.

(35)

„Și acum eu te rog pe tine
să-mi spui despre supărarea ta”.
Dreptul bărbat a început să vorbească
cu fecioara cea plină de frumusețe.
El grăi din suflet către dânsa,

(40)

legând de ea suferința inimii sale:
„Tu erai frumoasă și feciorelnică
și preaminunată în fecioria ta cea curată.
Toate semințiile lui Israel
te-au numit binecuvântată între ele.

(45)

Preoții, văzând a ta feciorie,
m-au chemat și mi-au dat în grijă a ta frumusețe.
Ei mi-au spus: „Iosife, ia seama
să o păstrezi pe Maria în curățenie.
Nu lăsa niciun înșelător să-ți treacă pragul casei

(50)

și nu aduce blestem în casa lui Israel.
Ai grijă, Iosife, să nu aduci păcat
în Altarul lui Dumnezeu”.
Astfel că tu, Maria, ascultă cuvintele mele
și spune-mi despre sarcina ta.

(55)

O, Marie, unde-ți este chipul cel drept,
unde e frumusețea fecioriei tale?
Unde e lumina libertății tale?
O, tu, cea preafrumoasă, cine a furat de la tine
și a dat la o parte pecetea dreptății tale?

(60)

O, Marie, nu ți-ai spus întru tine:
„Păzește-ți fecioria și adevărata ta menire,
rămâi în viața cea sfântă,
altfel toți cei ce te cunosc vor râde de tine
și te vor numi defăimată”.

(65)

Am luat pe cei cinci fii ai mei
ca să nu fie piedică pentru tine.
O, Marie, pentru ce ai uitat
grăirea ta cu îngerul
care ți-a vorbit ție în Altar:

(70)

„Pace ție, cea plină de har!”.
Căci eu m-am făcut astăzi
prilej de reproș și batjocură pentru prietenii mei”.
Maria l-a văzut pe Iosif jelind
și lacrimile ei s-au vărsat pentru el de milă.

(75)

I-a explicat lui Iosif împrejurarea:

„Așa cum Dumnezeu este viu,
nu m-am purtat cu înșelăciune înaintea dragostei tale.
Nu, pe Dumnezeul cerului,
nu am avut împreunare,

(80)

sau am făcut ceva ca să-ți încalc porunca.
Am acceptat logodirea cu tine,
fecioria mea e neatinsă și nu știu de bărbat.
Dumnezeul meu este martor în ceruri
că la ceasul al nouălea,

(85)

cum stăteam la rugăciune,
un bărbat de foc a coborât.
M-am înspăimântat de arătarea lui,
dar m-a salutat și mi-a zis:
„Bucură-te, o, Marie, Domnul este cu tine (Lc. 1, 28),

(90)

căci dintru tine va străluci Mântuitorul,
Izbăvitorul întregii zidiri
Și Sfântul Duh te va umbri pe tine” (Lc. 1, 32-33).
Eu i-am spus atunci: „Cum poate fi aceasta (Lc. 1, 34),
de vreme ce eu nu știu de bărbat?”.

(95)

El mi-a spus: „Nu te tulbura,
O, Fecioară plină de milă și har,
căci Puterea Celui Preaînalt se va sălășlui întru tine,
Atotputernicul va străluci din pânțele tale (Lc. 1, 32-33)
și Împărăția Lui va fi fără de sfârșit”.

(100)

Iosif a ascultat și a fost cuprins de durere
la ce auzise de la dânsa.

„Maria, nu mai vorbi,
nu huli înaintea lui Dumnezeu,
îndeajuns faptele vorbesc

(105)

despre impietatea ta înaintea lui Dumnezeu.

Rușinea casei tale este de ajuns.

Să nu ne agonisim și alte blasfemii.

O, Marie, cine te-ar putea crede vreodată
că Dumnezeu a locuit în pântecele tău?

(110)

Cine va da crezare vorbelor tale,
că sarcina ta nu este dintru împreunare?

O, Marie, ce femeie

a născut vreodată și să rămână fecioară?

Cine ar crede vreodată această nouă învățătură?

(115)

Mintea nu poate să înțeleagă aceasta.

Nu ai vrut să-l descoperi pe acest bărbat al tău,
ai blestemat și ai hulit pe Dumnezeu.

Lasă la o parte povestea pe care ai spus-o.

Ia-l pe bărbatul acesta al tău și fii în pace”.

(120)

Fecioara a plâns văzând jalea
lui Iosif cea dreaptă.

Fecioara a spus binecuvântatului bărbat:

„Ascultă la mine, căci voi vorbi în prezența dragostei tale.

Eu mi-am păstrat fecioria

(125)

din ziua în care am ieșit din pântecele maicii mele.
Sunt curată și pecetluită.
Dumnezeu mi-e martor în ceruri.
Și dacă cercetezi despre sarcina mea,
vino, îți voi arăta că este dreaptă, Iosife.

(130)

Cine a fost cel care s-a unit cu Pământul
ca să-l nască pe Adam (Fac. 2, 7)?
Cine era căsătorit cu pomul
care a născut Mielul, în locul lui Isaac (Fac. 22, 13)?
Iarăși, cum a născut Piatra

(135)

râuri de apă în Ashimon (Ps. 78, 16)?
Și în ce fel a putut căpățâna de măgar (Jud. 15, 19)
Să izvorască apă pentru Samson?
O, domnul meu Iosif, nu ai auzit oare
că toiagul lui Aaron a înflorit (Num. 17, 8-9)?

(140)

Toate tainele care s-au săvârșit
preînchipuie Taina lui Mesia”.
Dreptul Iosif a răspuns și a zis
către cea preaplină de toată sfințenia:
„Nu mai aminti aceste lucruri înaintea mea,

(145)

căci înțelesul lor nu-ți aparține.
Eu te-am păstrat întru dreptate,
am vegheat peste tine cu cinste,
însă n-am fost cu știință despre cei
care râd acum de alegerea ta.

(150)

Cât de neștiutor am fost să merg la lucru,
ca tu să aduci adulterul în patul meu?
Vai, cât de mult m-am bucurat de tine,
însă acum tu m-ai umilit astăzi.
Oamenii mă arată cu degetul, spunând:

(155)

„Cea fără de cinste șade în casa acestui om”.
Vai, Maria, pentru timpul în care ei îmi spun:
„O, nepriceputule, cum ai putut îngădui să ți se întâmple aceasta”?
Vai, pentru vremea când te vor cere din mâinile mele,
învinovățindu-mă de sarcina ta.

(160)

Mărturia ta nu ți se potrivește.
Pentru ce mi-ai amintit acum despre toate cele scrise?
Nu scrie în Scriptură
despre nevoia pântecelui tău.
Însă mai degrabă ar trebui să descoperi bărbatul

(165)

care a săvârșit adulter cu tine; și apoi, fie! (cf. Mt. 1, 19)
Plăcut îți este să-ți murdărești curețenia.
Rămas bun atunci ție și bărbatului tău.
Cât despre mine, niciodată nu voi mai șede la a ta masă.

(170)

Și dacă Dumnezeu așa a binevoit să arate
semne în timpuri diferite,
asemenea lucruri nu se potrivesc ție.
Nu ai pe nimeni în lume ca înaintaș.
Există chiar și o singură femeie care să fi zămislit

(175)

fără împreunare, așa cum spui despre tine,
că o femeie poate naște fără împreunare?
Pomul nu seamănă cu tine (Fac. 22, 13),
nici celelalte lucruri despre care ai povestit.

(180)

Cea despre care am putea vorbi e desfrânata
care e omorâtă cu pietre după ce e aflată (Deut. 22, 21).
Să mă libereze pe mine Domnul după mila Sa
de gâlceava pe care tinerețea ta a adus-o.
Căci n-am știut că ai fost necinstită

(185)

și n-am avut habar de cele întâmplate ție”.
„Ascultă, domnul meu Iosif, și lasă-mă să-ți vorbesc,
și nu mă socoti cu cele desfrânate.
După cum Viu este Domnul,
n-am împărtășit niciodată împreunare.

(190)

Nu, pe Dumnezeu care l-a scăpat pe Isaac
de cuțitul de jertfă (Fac. 22, 10-11).
Nu, pe Domnul care a izbăvit pe poporul Său.
Nu, pe Puterea lui Dumnezeu,
care S-a pogorât peste Muntele Sinai (cf. Ieșire 34, 5).

(195)

Te încredințez că nu știu de bărbat
din ziua în care m-am născut.
Nu, pe Dumnezeul lui Iosua, fiul lui Nun,
care a condus mii și zeci de mii.
Nu știu nicidecum de împreunare,

(200)

așa cum este rânduiala femeilor
și cu femeia, după cum tu însuși ai spus.
Nu mă împinge spre neadevăr, Iosife, domnul meu.
Ai milă de tinerețea mea, nu mă lăsa să mor.
Toate cele spuse, adevărate sunt.

(205)

Nu e minciună în cuvintele mele deloc.
Privește, sunt femei înțelepte în satul nostru,
care cunosc problemele femeiești.
Ele pot mărturisi despre curățenia mea,
că sunt neatinsă de împreunare”.

(210)

Maria a plâns când a văzut
Cum Iosif, cel nepărtinitor și drept, jelea.
Domnul a auzit din pânțele ei
sunetul plângerii celei amare.
Ea și-a ridicat ochii în sus

(215)

și a văzut cum cerul se tulburase.
Cum El creștea în pânțele Maicii Sale,
zidirea se cutremura de Dânsul.
Un înger de foc a venit jos,
Gavriil, căpetenia îngerilor.

(220)

L-a lăsat pe Cel Preaînalt și a coborât
și l-a încredințat pe dreptul Iosif (Mt. 1, 20),
spunându-i lui, în timp ce dormea,
tot adevărul, întocmai cum a fost.
Iosif s-a ridicat din somn (Mt. 1, 24),

(225)

a îngenuncheat înaintea Mariei ca înaintea lui
Dumnezeu, care a zidit mintea sa cea tulburată,
a risipit îndoiala gândurilor sale,
întorcându-și inima spre adevăr,
încredințându-se prin Gavriil.

(230)

Atunci, urmărind toate acestea,
trimisul preoților a venit și a zis:
„Adu-o pe Maria în adunare.
Vino și vezi pe preoții care ți-au încredințat-o ție”.
Iosif s-a ridicat și a luat-o pe Maria cu sine.

(235)

Mulțimile s-au adunat laolaltă ca să-o prindă
pe fiica lui Israel și tovarășul ei,
au scuipat în fața ei pe stradă.
O rudă nobilă din familia ei, de asemenea,
o ocăra cu vaiete și lacrimi:

(240)

„Vai, pentru numele nostru cel drept,
cum a pierit el astăzi!
Vai, căci întru tine neamul nostru s-a rușinat
între triburile lui Israel.
Vai, pentru dreptatea ta, la cine ai vândut-o?”

(245)

Vai, pentru fecioria ta, cine a stricat-o?
Vai, căci eram atât de mândri de tine!
Dar astăzi capetele noastre se pleacă de căderea ta.
Vai, pentru noi de acum înainte și pentru totdeauna,
căci cinstitul nostru nume s-a năruit”.

(250)

Când Maria a auzit aceste cuvinte
și a văzut că toată lumea o ocărăște,
a încetat să privească spre cer
și a privit spre pânțele ei:
„Domnul meu, Tu ai binevoit ca să-Ți devin Maică.

(255)

Îndepărtează de la mine tulburarea aceasta,
căci umbra morții m-a înconjurat (cf. Ps. 18, 4)
la glasul celor care mă ocărăsc”.
Când lacrimile ei i-au atins pânțele,
plângând cu amar,

(260)

Puterea care locuia într-însa s-a mișcat
și a poruncit ca hainele ei să se facă precum focul.
Strălucirea a țâșnit dintr-însa.
Fața ei a strălucit ca soarele
care răsare dimineața.

(265)

Preoții au întâmpinat-o cu uimire.
Iosif s-a apropiat cu Maria alături de dânsul,
de preoții care se cutremurau înaintea ei.
Au încercat să vorbească cu asprime,
dar limbile lor erau oprite.

(270)

Sunetul glasului lor îi părăsise
la uimirea care i-a cuprins.
Blând și liniștit
au vorbit către dânsa, spunând:
„Știu, tu, Maria, că a fost rezultatul legământului

(275)

pe care Dumnezeu l-a făcut cu mama ta
și ai fost adusă în Templu
ca o jertfă fără de prihană.

Mama ta a poruncit în ziua în care a murit, spunând:
„Luați-o pe Maria în grijă”.

(280)

Dumnezeu i-a auzit rugăciunea
și a ascultat glasul cererii sale.
Și Leviții au păstrat în binecuvântare
curăția și fecioria ta.

Îngerii din ceruri te îngrijau pe tine

(285)

și salutare de pace a coborât peste tine.

Ai mâncat mana cea cerească,
ai primit tovărășia unui înger.

Însă acum, Maria, spune-ne nouă
ce nelegiuit te-a pângărit pe tine?”.

(290)

Maria a plâns când a auzit acestea
și a vorbit preoților cu durere:

„Vă rog, primiți ceea ce am să spun
și nu mă socotiți ca adulteră.

Eu sunt fecioară și de nimeni nu știu.

(295)

Dumnezeu îmi este martor pentru aceasta.

Sunt fără de prihană și încă neatinsă,
pecetea tinereții mele e intactă.

Încercați-mă și vedeți că nu am fost batjocorită.

Cruțați-mă și primiți cuvintele mele:

(300)

Am primit salutare de sus,
de la Tatăl, din mâna trimisului Său.
Pe când stăteam la rugăciune,
m-a salutat și mi-a spus acestea:
„Domnul fie cu tine, căci din tine El va străluci” (Lc. 1, 28).

(305)

La această veste m-am înfricoșat,
însă prin salutul său de pace el m-a liniștit,
dându-mi curaj și spunând în continuare:
„Puterea Celui Preaînalt te va umbri pe tine (Lc. 1, 35)
și Duhul Sfânt va locui în tine.

(310)

Și despre Fiul care se va naște din tine,
„Împărăția Lui nu va avea sfârșit” (Lc. 1, 33).
Preoții și căpetenia preoților au auzit-o
și uimirea i-a cuprins pe ei.
Se minunau de frumusețea ei

(315)

și cuvintele ei erau deopotrivă cu putere multă.
Istorisirea ei îi rușinează pe înțelepți.
Și ce fel de minune ar fi îndeajuns pentru aceasta?
Domnul nostru e slăvit între puterile cerești.
Totuși, stă ascuns în pântecul celei ce-L poartă pe El!

(320)

Cu frică, ei au vorbit Mariei,
a cărei întreagă istorisire e de la Dumnezeu.
Preoții au răspuns și au zis
către Maria, Preasfânta Fecioară:
„Din apa pe care Dumnezeu ne-a dat-o

(325)

prin Moise lui Israel (Num. 5, 11-38)
oricine bea dintr-însa, săvârșind mai înainte adulter,
pântecele ei se va umfla și va plesni (Num. 5, 22),
coapsele ei se vor topi
și se vor face pricină de frică pentru cei ce o primesc.

(330)

Dacă tu bei această apă
și nu îți face rău, atunci ești nevinovată (cf. Num. 5, 28).
Depinde așadar de tine, Maria,
dacă dorești să bei sau nu”.
Maria a spus: „Voi bea,

(335)

punându-mi nădejdea în Domnul.
Aici stau cu încredere,
căci nu am săvârșit păcatul adulterului.
Apa de probă să-mi fie mie martoră
înaintea poporului lui Israel.

(340)

Căci printr-însa, Domnul îmi va dărui
biruință peste mulțime.
Printr-însa poporul se va rușina,
cei care spun că Maria a făcut adulter”.
Când s-a apropiat să bea

(345)

din această apă de probă,
femeia, care îi era rudă, s-a înspăimântat
și a implorat să nu bea:
„Ia aurul și bijuteriile noastre,
mituiește-i pe preoți și scapă de aceasta,

(350)

ca nu cumva casa lui Israel să ne spună:
„Din tine am primit pe cea desfrânată”.
Ca nu cumva neamurile să te batjocorească
și să râdă iarăși de tine.
Să nu se rușineze casa noastră din pricina ta.

(355)

Să nu se ocărăscă numele nostru întru tine.
Să nu fie înjosit prin umilirea ta,
sau prin viața ta care se va purta singură în Șeol.
O, Marie, ia-l de soț pe omul pe care l-ai cunoscut,
mergi cu el în pace, și nu muri!”.

(360)

Aceste cuvinte nici nu le-a băgat în seamă
Preacurata Purtătoare de Dumnezeu.
Mai degrabă, a insistat și mai mult să bea,
ca o oaie într-o zi de vară.
Ea a luat apa cea de probă

(365)

și toți cei care au înjosit-o, au fost îndurerăți.
Dar Domnul nostru a păzit-o pe tânăra fată,
împărțășind biruința pentru dânsa.
După ce a băut apa,
a mers pe vârful muntelui.

(370)

Plângerile au însoțit-o pe dânsa,
în timp ce rudeniile o jeleau
întocmai ca pe o persoană moartă în drumul ei spre Șeol.
Unii spuneau către alții:
„Să pregătim haine pentru înmormântarea

(375)

Mariei, a cărei moarte este aproape”.
Unul a adus o haină,
altul a pregătit mirodeniile
și toate femeile din familia ei
au început să bocească după următoarele:

(380)

„Cum va fi când iubita noastră fiică
se va îndepărta și va putrezi în giulgiu?
Ce mâini se vor atinge
de trupul stricat al fetei a cărei carne se risipește?
Vai, cum a jelit maica sa pentru dânsa

(385)

când a plecat din lumea aceasta:
„Întristarea nu este pentru că eu mor,
căci bine știu că toți trebuie să moară.
Îmi pare rău de dragul Mariei,
pe care o părăsesc în a ei tinerețe.

(390)

Însă, surorile mele, câtă vreme trăiți,
purtați grijă de dânsa”.
Dacă ar fi în viață astăzi
și ar vedea ce i se întâmplă fiicei sale,
mare i-ar fi durerea și plângerea

(395)

și cine ar fi în stare să o mângâie pe dânsa?”.
Cu toții au jelit după fată,
dar ea se bucura, dimpreună cu îngerii.
Amiaza a venit și s-a pregătit să coboare,
de vreme ce îngerii o însoțeau și o preaslăveau.

(400)

Toate neamurile și toate popoarele
au însoțit-o pe ea în cinstire.
Preoții au văzut-o și au fost uimiți,
căci torțe de lumină se revărsau dintr-înșa
și frumusețea feței ei îi orbea pe toți,

(405)

ca un soare strălucitor.
Toți cei drepti au mers degrabă să o vadă,
ca și cum s-ar fi întors din morți.
Preoții au îngenuncheat în fața ei,
mâinile lor întinzându-le înainte.

(410)

În uimire, unul grăia către altul:
„Mare este minunea
pe care am văzut-o astăzi în această fată!”.
Simeon a vorbit înaintea poporului, spunând:
„Ascultați, după cum vă spun, despre aceasta,

(415)

ce am primit în descoperire:
Când am fost în pământul Babilonului,
jelind pentru poporul nostru
și înălțând rugăciune către Dumnezeu
pentru mântuirea noastră,

(420)

Domnul mi s-a arătat, prin mijlocirea Duhului, spunând (cf. Lc.
2, 26):
„Simeoane, pentru ce te tânguiești?
Căci moartea nu se poate atinge de tine,
până nu vei vedea pe Mesia”.
Și de cinci sute de ani eu am fost legat,

(425)

așteptând această zi.

Poate că Mesia se va arăta

și pentru mine, ca să-L văd, ca după aceea să mă odihnesc în pace.

Și în tine, Maria, toate lucrurile se vor împlini,

căci știu bine că Pruncul tău este Mântuitorul.

(430)

Unde este înțelepciunea celor înțelepți,

cunoașterea celor puternici?

Căci ei sunt rușinați în a lor înțelepciune,

de vreme ce pentru tine s-a dovedit a fi biruință”.

Din toate părțile vin osanalele

(435)

celor ce cu smerenie îngenunchează înaintea ei.

Din toate părțile se aud strigăte de bucurie,

de tresăltare și cântece de laudă.

Toate fecioarele strigă:

„Bun venit, o, Mireasă a Luminii!

(440)

Bun venit, preaiubită care ai crescut mare!

Binecuvântat este Cel care ți-a dăruit ție biruință!

Bun venit, o, Marie,

Împlinește-ți a ta datorie, pentru care ai fost adusă!

Cheamă-L pe Iosif, cel drept, logodnicul tău,

(445)

căci ești preacinstită în a ta curăție,

ca Domnul tău Cel Sfânt.

Pe Tine te rugăm, iartă-ne

insulele și hulele aduse ție.

Nu ne lepăda de la fața ta, o, Fiică a lui David,

(450)

căci mult am greșit în neștiință.
Vino în locul lui Iosif,
și vom mărturisi că ești fecioară.
Tu ești preacurată și îngerii dau mărturie

(455)

că Fiul tău va mântui întreaga zidire”.
Iosif a îngenuncheat cu smerenie înaintea ei
și a cântat cu cunoștință:
„Vino cu mine, iubite Doamne,
intră în adâncul logodnicului tău.

(460)

Iartă-mă pe mine că am greșit, o, fiică de Lumină,
căci de acum nu o să mă mai îndoiesc de tine niciodată.
Voi mărturisi fără rușine
că ești fecioară, înainte și după zămislire,
și Pruncul tău va mântui întreaga lume

(465)

de păcatul idolatriei”.
Au așternut mirodenii parfumate înaintea picioarelor sale
și ea a mers în haine pe străzi.
Mulțimile se înghesuiau să o cinstească,
spunând: „Vino în pace!”.

(470)

Și oamenii de la un capăt la altul au strigat:
„Blestemată este gura care te descoperă pe tine!
Blestemați de Domnul Legii
să fie toți aceia care te numesc adulteră!
Rugați-vă Domnului întru cele înalte,

(475)

(El) Care dorește să mântuiască lumea.
Binecuvântat este Domnul celor înalte,
pentru care pântecul tău s-a făcut car.
Lăudat fie Domnul, Tatăl care L-a trimis pe El,
și pe Sfântul Duh, Aliluia”.

(480)

În timp ce peste noi va veni mila și milostivirea
în toate timpurile! Amin și amin.

Bibliografie selectivă

- J.P. AMAR, „Most blessed of all women: devotion to the Mother of God in the Syriac - Maronite Tradition”, *Diakonia* 34 (2001), 203-212.
- E. BECK, „Die Mariologie der echten Schriften Ephrams”, *Oriens Christianus* 44 (1956), 22-39.
- IDEM, „Altsyrische Marienhymnen”, în *In Unum Congregati: Festgabe für Augustinus Kardinal Mayer OSB* (Metten, 1991), 87-106 (traducere adnotată cu extrase din Imnele despre Maica Domnului).
- R.N. BESHARA, *Mary, Ship of Treasures* (Diocese of Saint Maron USA, 1988).
- S. BONIAN, „Mary and the Christian in the mystical poetry of St. Ephrem”, *Diakonia*, I, 17 (1982), 46-52.
- S.P. BROCK, „Mary in Syriac tradition”, în A. Stacpoole (ed.), *Mary's Place in Christian Dialogue* (Slough, 1982), 182-191 (Ecumenical Society of the Blessed Virgin Mary Pamphlet, 1977).
- IDEM, „Mary and the Eucharist, an oriental perspective”, *Sobornost/Eastern Churches Review* 1:2 (1979), 50-59 (studiu republicat în *Studies in Syriac Spirituality* (Syrian Churches Series 13, ed. J.Vellian, 1988), 30-40; ediție nouă în 2008 (Bangalore), pp. 115-131).
- IDEM, „Clothing metaphors as a means of theological expression in Syriac Tradition”, în M. Schmidt (ed.), *Typus Symbol Allegorie bei den ostlichen Vatern und ihren Parallelen im Mittelalter* (Regensburg), în *Studies in Syriac Spirituality* (Variorum Reprints, 1992), ch. XI (lucrarea este

sugestivă pentru simbolismul îmbrăcării, care apare folosind numeroase texte).

- IDEM, „The Robe of Glory: a biblical image in the Syriac Tradition”, *The Way* 39 (1999), 247-259.
- IDEM, *The Luminous Eye. The Spiritual World Vision of Saint Ephrem* (Rome, 1985; republicat, cu indexuri, la Kalamazoo, 1992) (oferă o imagine de ansamblu).
- IDEM, „The Dispute Poem: For Sumer to Syriac”, *Journal of the Canadian Society for Syriac Studies* 1 (2001), 3-20.
- IDEM, „The Bridal Chamber of Light: a distinctive feature of the Syriac liturgical tradition”, *The Harp* 18 (2005), 179-191.
- IDEM, „Mary and the Angel, of other Syriac dialogue poems”, *Marianum* 68 (2006), 117-151 (tradiție adnotată cu Nos 41-44a).
- IDEM, „Mary as a «Letter» and some other Letter imagery in Syriac liturgical texts”, *Vox Patrum* 26 (2006), 89-99.
- IDEM, „The «Ancient of Days»: Father or Son?”, *The Harp* 22(2007), 121-130.
- E.A.W. BUDGE, *The History of the Blessed Virgin Mary and the Hystory of the Likeness of Christ* (London, 1899) (două volume de texte siriace cu traducere în engleză).
- Mar Julius Y. CICEK, *Tash 'itho d-Yoldat Aloho Maryam* (Monastery of St. Ephrem, Holland, 2001) (în 6 cărți; cea de a treia carte a fost editată cu traducere englezească de A. Mingana, *Woodbrooke Studies* III, Chambridge, 1931, p. 1-91, cu titlul „Vision of Theophilus).
- J.F. COAKLEY, „The Old Man Simeon (Luke 2, 25) in Syriac Tradition”, *Orientalia Christiana Periodica* 47 (1981), 189-212 (de relevanță pentru Nr. 24).
- G. GHARIB (ed.), *Testi Mariani del primo millennio. IV. Patri e altri autori orientali* (Rome, 1991), p. 45-532 (pentru Bisericile Siriene).
- M. HANSBURY, *Jacob of Serug. On the Mother of God* (Crestwood NY, 1998).

- S.A. HARVEY, „On Mary’s voice: gendered words in Syriac Marian Tradition”, in D.B. Martin and P. Cox Miller (eds.), *The Cultural Turn in Late Ancient Studies. Gender, Ascetism and Historiography* (Durham NC, 2005), 63-86.
- T.R. HURST, „The transitus of Mary in a Homily of Jacob of Serug”, *Marianum* 52 (1990), 86-100.
- J. MADEY, *Marienlob aus dem Orient* (Paderborn, 1982) (traducere din Syrian Orthodox Weekday Office - Serviciul Liturgic Săptămănal al Bisericii Siriene Ortodoxe).
- M. MULLASSERY, „Mary, the Blessed Vurgun Mother, in the East Syriac Liturgy of Hours”, *Ephrem’s Theological Journal* (Satna) 8 (2004), 151-167.
- R. MURRAY, „Mary the Second Eve in the early Syriac Fathers”, *Eastern Churches Review* 3 (1971), 372-384.
- I. ORTIY DE URBINA, „La Vergine nella teologia di S. Efreem”, (*I Symposium Syriacum* (Orientalia Christiana Analecta 197, 1974), 65-104.
- V. PATHIKULANGARA, *Mary Matha: the „Divine Praises” for the Days of the Blessed Virgin mary acording to the East Syriac Chaldeo-Indian Liturgical Heritage* (Denha Service 49, Kottayam, 1998).
- C. PAYNGOT, „Homily of Narsai, on the Virgin Mary”, *The Harp* (Kottayam) 13 (2000), 33-37.
- J. PINNOCK, *Fire and Spirit in her Womb. Mary in the Poetry of St. Ephrem* (Ecumenical Society of the Blessed Virgin Mary pamphlet, 2003).
- P. PODIPARA, „The Mariology of the Church of the East”, *Christian Orient* 2 (1981), 166-182.
- A.M. PIETRO, „La Theotokos en leas Dissertationes de Filoxeno de Mabbug”, *Marianum* 44 (1982), 390-424.
- J. PUTHUPARAMPIL, *Mariological Thought of Mar Jacob of Serugh (451-521)* (Moran Etho Series 25; Kottayam, 2005).
- S.J. SHOEMAKER, *Ancient Traditions of the Virgin Mary’s*

Dormition and Assumption (Oxford, 2002) (mai mult despre textele siriace).

- B. SORO, *Mary in the Chatholic-Assirian Dialogue. An Assyrian Perspective* (Ecumenical Society of the Blessed Virgin Mary pamphlet, 1999; also in *Christian Orient* 24: 2 (2003), 34-47).
- S. THYKOOTAM, *The Mother of God in the Syriac Tradition* (SEERI Correspondence Course 4, Kottayam, 1990).
- IDEM, „The typology of Mary in Shima, the weekly Divine Office of the Malankara Church”, *The Harp* (Kottayam) 2:1/2 (1989), 31-44.
- P. YOUSIF, „La verge Marie et l’Eucharistie chez Saint Ephrem de Nisibi et dans la patristique syriacque anterieure”, *Etude Mariales* 36/7 (1978/1980), 49-80.
- IDEM, „Marie, Mere du Christ dans la Liturgie chaldeenne”, *Etude Mariales* 39 (1982), 57-85.
- IDEM, „Marie et les derniers temps chez Saint Ephrem de Nisibi”, *Etude Mariales* 42 (1985), 31-55.
- IDEM, „La bellezza di Maria cantata da Efrem di Nisibi”, *Theotokos. Ricerche interdisciplinari di Mariologia* 13 (2005), 147-194.

Cuprins

IPS Dr. Irineu Popa, Cuvânt înainte.....	5
Introducere.....	12
Surse	29
I. Imne liturgice	32
1. Sfântul Efrem, <i>Imn la Nașterea Domnului</i> (Nr. 11)	32
2. Sfântul Efrem, <i>Imn la Nașterea Domnului</i> (Nr. 16)	35
3. Sfântul Efrem, <i>Imn la Nașterea Domnului</i> (Nr. 17)	40
4. Sfântul Efrem, <i>Imn despre Biserică</i> (Nr. 36)	44
5. Sfântul Efrem, <i>Imn despre Biserică</i> (Nr. 37)	48
6. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 1).....	50
7. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 2).....	54
8. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 3).....	56
9. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 4).....	58
10. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 5).....	61
11. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 6).....	64
12. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 7).....	66
13. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 8).....	69
14. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 9).....	71
15. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 10)	73
16. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 11)	82
17. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 12)	85
18. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 13)	87
19. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 14)	89
20. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 15)	92
21. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 16)	94
22. <i>Imn despre Maica Domnului - Soghita 1</i> (Nr. 18).....	97
23. <i>Imn despre Maica Domnului - Soghita 2</i> (Nr. 19)...	108
24. <i>Imn despre Maica Domnului - Soghita 3</i> (Nr. 20)...	113
25. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (seria a II-a, Nr. 1).....	122
26. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (seria a II-a, Nr. 2).....	125

27. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (seria a II-a, Nr. 3).....	129
28. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 6, în British Library, manuscrisul Add. 14, 520)	137
29. (Anonim) <i>Imn despre Maica Domnului</i> (Nr. 17, în British Library, manuscrisul Add. 14, 520)	139
30-38. Simeon Olarul, <i>Imne</i>	142
30. Simeon Olarul, <i>Imn</i> (Nr. 1)	143
31. Simeon Olarul, <i>Imn</i> (Nr. 2)	144
32. Simeon Olarul, <i>Imn</i> (Nr. 3)	145
33. Simeon Olarul, <i>Imn</i> (Nr. 4)	146
34. Simeon Olarul, <i>Imn</i> (Nr. 5)	147
35. Simeon Olarul, <i>Imn</i> (Nr. 6)	148
36. Simeon Olarul, <i>Imn</i> (Nr. 7)	149
37. Simeon Olarul, <i>Imn</i> (Nr. 8)	150
38. Simeon Olarul, <i>Imn</i> (Nr. 9)	151
39. (Anonim) <i>Plângerea Mariei la Cruce</i>	152
II. Poeme dialogice	156
40. (Anonim) <i>Dialogul dintre Maria și Înger</i> (Imn despre Maica Domnului, Nr. 17)	156
41. (Anonim) <i>Dialogul dintre Maria și Iosif</i> (Imn despre Maica Domnului).....	166
42. (Anonim) <i>Dialogul dintre Maria și Magi</i> (Imn despre Maica Domnului, Beck, <i>Soghita</i> 4)	175
43. (Anonim) <i>Dialogul dintre Maria și Grădinarul</i> (Imn despre Maica Domnului).....	185
III. Omilii în versuri	194
44. (Anonim) <i>Omilie în versuri despre Fecioara Maria</i> (Omilia I).....	194
45. (Anonim) <i>Omilie în versuri despre Fecioara Maria</i> (Omilia a II-a)	202
46. (Anonim) <i>Omilie în versuri despre Maria și Iosif.</i>	211
Bibliografie selectivă	232